மேலானவருமாகிய மஹாதேவருடைய ஸ்ரீபாதங்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொள்; அதனாலுன்னுடைய சரீரத்திலே ஒழியாத சுகானந்தம் விளையாநிற்கும்; இது சத்தியம். எ-று.

மெய்யில் விடாத வின்பம் விளைந்திடும் எனபதை 'காயத் துள்ளமு தூறவூற நீ கண்டுகொள்ளென்று காட்டிய—சேய மாமலர்ச்சேவடி, என்னுந் திருவாசகத்தாற்காண்க. (உகூ)

காமமாதிகு ணங்களைச் சுக
மென்றுகொண்டனை காதலாற்
றூமமாரழ லங்கிசீதம
மிந்தபோதுசு கந்தருமு
தாமமார்தரு சீதமவெம்மைத
ரிந்தபோதுத ருஞ்சுகஞ்
சேயமாகிய வின்பமாமிகு
தெய்வநன்னெறி சேரவே.

(பொ-ரை.) காமாதி குணங்களைப் பிரமையாற் சுகமென்று கொண்டாய்; புகையொடு கூடி எரிகின்ற நெருப்பானது குளிர்ச்சி மிகுந்தகாலத்தில் சுகந்தரும்; பயத்தைத் தருகின்ற குளிர்ச்சியானது வெப்பமிகுந்து வருந்துங்காலத்திற் சுகந்தரும். கர்த்தாவினுடைய ஞானமார்க்கத்திற் சேர்ந்தால் ஒருக்காலும் வெறுக்காத இன்பமுண்டாம். எ-று.

வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் எப்போதும் சுகஞ்செய்யாது ஒவ்வோர் காலத்துச்செய்தல் போலக் காமமும் எப்போது மின்பமாகாமற் பிணிகவலையாதிகள் நேர்ந்தபோது வெறுக்கப்படுவதாலும், காமபோகத்துக்கு இடமாகிய மகளிர்க்குள்ள பருவமும் பிறவும் நிலையற்றனவாதலாலும், ஞானத்தாலுளதாகுந் தெவிட்டாத நித்திய வின்பமே அடைதற்குரியதென்று விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௩௦)

படிக்குநூல்கள்சி வாகமம்பசு
பாசமோடுப திததிரும
எடுத்தியம்புவ தீசன்வார்கழ
லேத்திடுந்தொழி லென்றுமே
விடுத்திடும்பொருள் காமமாதிகள்
வேண்டிடும்பொரு ளீண்டருள்
முடித்துமும்மலம் விட்டுநின்மல
ஞெடுநின்றிடன முத்தியே.

(பொ-ரை.) யாம் கற்றற்குரிய நூல்கள் வேதாகமங்களாம்; அவைபதிபசு பாசத்திறங்களைக்குறித்துப்பேசும்; எமது தொழில் ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய பாதங்களை வணங்குதல்; எப்போதுங் கைவிடும்பொருளாவன காமக்குரோதாதிகள்; இங்கு வேண்டும் பொருளாவது அருள்; இச்சித்தாந்தத்தில் அசையாது நின்று ஆணவமாயை கன்மமென்னும் மும்மலங்களையும் விட்டு நின்மலனாகிய அப்பரமேசுவரனோடு (அப்பொடுகலந்தவுப்புப்போல) நிற்பது முத்தியின்பம். எ-று.

சிவாகமம்-என்பதிற் சிவம்-வேதம்; அன்றியும் ஆகமத்துக்குப் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடண மாகக்கொண்டாலும் பொருந்தும்; பிடகாகமம், பாஞ்சராத்திராகமமெனவும் வழங்குதலையால். சிவாகமம் என்ற பாததிரத்தில் இனஞ்செப்பும் ஆற்றலால் வேதத்தையுங்குறிக்கும்; வேதாகமம், வேதசிவாகமம், என்பன பெருவழக்காதலால். இனி வேதமெனினும் இனஞ்செப்பு மாற்றலால் ஆகமத்தையுணர்த்து மாயினும், வேதத்தைககூறி ஆகமத்தைகசொள்ள வைத்தலினும், ஆகமத்தால் வேதத்தைக்கொள்ள வைத்தலே சிறப்புடைத்து. என்னை? சிவாகமத்தினமுன்னர் வேதம் பூர்வபக்ஷமாதலின்; இதனை யிந்நூலாசிரியர் சுபக்ஷத்தில் 'ஆரணநூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்; பிறநூல் திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்' என்று கூறியவாற்றானுணர்க. ஆகவே 'படிக்கு நூல்கள் சிவாகமம்' என்றவிடத்து வேதாகமங்களெனக்கொள்ளாது சிவாகம மெனறே கொள்வதும் இழுக்காது. ஆயின் நூல்களெனப் பன்மையாற் கூறியிருப்பதனோடு முரணுமெனின், சிவாகமங்கள் காமிகமுதல்வாதுளமிறுதியாக இருபத்தெட்டென்னும் தொகையுடையன ஆதலால் முரணுமாறில்லையென விடுக்க. (௩௧)

உலோகாயிதன மதமறுத்லே
முற்றிற்று.

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் மதம்

நீடியார் வேதநூல்வி னெறியலா
வறங்கணூலும
ஓதியோ ரைந்துசீல முடையரா
யுடலமூடிய
போதிநீண் மரத்தினா மேவும புத்தர்காலவ
வரினும வைத்துச
சாதிதானிலாத கொள்கைச சௌத்திராந
திகன்முன சாற்றும.

(பொ-ரை.) சிக்ஷை முதலிய அங்கங்களையுடைய வேதநூல் நெறியல்லாத வாக்கிய நெறியாகிய பிடகநூலை நாடோறும் ஓதி, உருவமுதலிய பஞ்சஸ்கந்தங்களின் குணங்களையுடையவராய், உடம்பைத் துவராடையாற்போர்த்து அரசவிருக்ஷத்தைத் தெய்வம்போலப் பேணி யதன்கீழ்ப் பொருந்தியிருக்கும் பௌத்தாசாலயத்தையாருளளும் சாதி பேதமில்லாத கோட்பாடுடைய சௌத்திராந்திகன் முன்னே சொல்லுகிறான். எ-று.

சிக்ஷை முதலிய ஆறு:—க-சிக்ஷை (வேதத்தின் உச்சாரணலக்ஷணத்தை யுணர்த்துவது) உ-வியாகரணம் (பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பது.) ௩-நிருத்தம் (பதங்களுக்கு விவரணங் கூறுவது.) ௪-சோதிடம் (வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பது.) ரு-கற்பம் (வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கு முறையைக் கற்பிப்பது.) ௬-சந்தசு (சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப்பது (இவை ஷடங்கமெனப்படும்,

உருவமுதலிய :—உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம்; இவை பின்னர் விளக்கப்படும். நால்வகையார்:— சௌத்திரி, யோகாசாரன், மாத்மிகன், வைபாடிகன்.

பௌத்தர் துவராடை போர்ப்பவரென்பதை—'குண்டமணர் துவர்க்கூறைகள் மெய்யிற் கொள்கையினார்' என்னுந் தேவாரத்தானுங் காண்க. (க)

முழுதுணர்ந்துலகிற்கோறன் முதற்செயன்
மூனிந்து மற்றும்
பழுதிலாவருளினாலே பரதுக்க
துக்கனாகித்
தொழுதுவானவரும்போற்றத் தொல்பிட
கங்களான
வழுவிலாகமங்கள்சொன்ன மாதவ
னுத்தனாவான்.

(பொ-ரை.) எல்லாமறிந்து பிரபஞ்சத்திற் கொலைமுதலிய பாவச்செயல்களை வெறுத்துக் குற்றமிலாத அருளுடைமையால், பிறவுயிர்க்கு நேருந் துன்பத்தைத் தனக்கு நேர்ந்ததுபோற் கொண்டு, தேவர்களால் தொழுது துதிக்கப் பழைய பிடகங்களென்னும் வழுவற்ற ஆகமங்களையருளிய புத்தமுனியே கர்த்தா ஆவான். எ-று.

கொலைமுதலிய:—கொலை, பொய், களவு, காமம், கள். (உ)

மருவியவளவைகாட்சி மானமென்
றிரண்டிவற்றாற்
கருதியபொருள்கண்ஞான ஞேயமாய்க்
கணத்திற் பங்கம
வருமுரு வருவம் வீடு வழக்கென
நான்க தாகித
தருமவை யொன்றிரண்டாயத் தான்விரிந்
தெட்டதாமே.

(பொ-ரை.) பிடகநூலிற் போந்த அளவையாவன, காட்சியுமநுமானமுமென விரண்டாம். இவ்வளவைகளாற் குறிக்கும்பொருள்கள் ஞானமு (அறிவு)ம், ஞேயமு (அறியப்படு பொருளு) மாயொரு மாத்திரையிற் கெட்டுவரும் உருவும் அருவும் வீடும் வழக்குமென நான்காகி, அவை ஒவ்வொன்றிரண்டாய் எட்டாகவிரியும் எ-று.

எட்டாய் விரியுமாற்றையடுத்த செய்யுளிற் காண்க. கணத்திற் கெடுகை நால்வகை :—கெட்டுக் கெட்டேபோதல், கெட்டுவளர்தல், கெட்டொத்து நிற்றல், கெட்டுக் குறைதல். கணம்-தாமரை யிதழையடுக்கி யூசியைச்செருக எட்டிதழையுருவச் செல்லுங்கால நுட்பம். (ங)

உருவியல் பூதமோடங் குபாதாய
ரூப மாகும்
அருவியல் சித்தங்கன்ம மென்றிரண்
டாகும் வீட்டின்
மருவியல் குற்றங்கந்த மெனவழங்
கிடும் வழக்கின்
இருவிய துள்ளதோடங் கில்லதா
மியம்புங் காலே.

(பொ-ரை) உருவினதியல்பு பூதவுரு, உபாதாயவுருவென விரண்டாம; அருவினதியல்பு சித்தவுரு, கன்மவுருவென விரண்டாம்; வீட்டியல்பு குற்றவீடு, கந்தவீடென்றிரண்டாம்; வழக்கியல்பு உள்வழக்கு, இல்வழக்கெனவிரண்டாம், சொல்லுமிடத்து, எ-று.

உபாதாயம்—உபாதானம். (ச)

மணபுன லனல்கால்பூதம வளிகந்த
மிரதம வண்ணம்
எண்டரு முபாதாயந்தா னிவையிரு
நான்குங் கூடி
யுண்டொரு பொருளுருப முறுபுல
னுபாங்க மோடக்
கண்டது சித்தங்கன்ம நன்று தீ
தென்றல் காணே.

(பொ-ரை.) பூதவுருவாவது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவென நான்காம்; உபாதாயரூபமாவது கடினம், கந்தம், இரதம், வன்னம் எனநானகாம்; இவையெட்டுங்கூடிய விடத்து உளதாகும்பொருள் உருவாகும். புலன்கள் பொறிவழியோடியறியக்கண்டது சித்தவுருவாம; அப்படிக்கண்ட பொருளை நன்றென்றுந் தீதென்றுங் காண்டல கன்மவுருவாம். எ-று.

கன்மம்-கன்மபலம். இவையெட்டும் உருவகந்தமும, பொறியைந்துஞ்சித்தமுமாகிய ஆறும் குறிப்புகந்தமும், அவ்வாறினுளு மறியு மாறறிவும் விஞ்ஞானகந்தமும், சுகம் துக்கம் சுகதுக்கமாகிய மூனறும் வேதனாகந்தமும், புண்ணியம்பத்தும் பாவம்பத்துமாகிய இருபதும பாவனாகந்தமுமாம். புண்ணியம் பத்தாவன:—(மனம்) அருள், அவாவின்மை, தவவிருப்பம், (வாக்கு) இனியவைகூறல், மெய்ம்மைகூறல், பயனுளகூறல், அறமுரைத்தல், (காயம்) வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செய்தல் என்பன. பாவம் பத்தாவன:—(மனம்) தீயசிந்தனை, ஆசை, கோபம், (வாக்கு) கடுஞ்சொல், பொய்யுரை, பயனில்சொல், கோட்சொல், (காயம்) களவு, கொலை, வீண்செய்கை என்பன. (இ)

(தொடரும்)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

மௌனகுரு வணக்கம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
    பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
    பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ
சிற்றறிவதன்றியு மெவரேனுமொருமொழி
    திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந
    தீநெஞ்சமளவளாவ
உற்றுணரவுணர்வற்றுன் மத்தவெறியினர்போல
    வுளறுவேனமுத்திமார்க்கம்
உணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
    யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை
    மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன
    மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!... .... .. பற்றுதற்குரிய இடம்பலவாய, ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைப் பிடித்துத் திரிகின்ற புழுவைப்போல் கொடியமனத்தைப்படைத்த நான், வெளிப்படையாக வுமது திருவருளைப் புகழ்ந்து மறியேன். துவிதநிலை யென்றுலோவது சிறறறிவாய் முடியும். அன்றியும் யாராயினுமொரு சொல்லைத் திடுக்கென்று சொன்ன போது, காதே மனமாகப் பறையடிக்கவும, கொடியவுதரத் தினியானது நெஞ்சத்தைப் பொருந்துவதனால், ஊன்றியுணரவுணர்வுமற்று, உனமத்தம்பிடித்த வெறியனைப்போலுளறுவேன். இப்படிப்பட்ட நான் முத்திநெறியை யறிவதெவ்வாறு? இன்ப துன்பங்களிடத்துச் சமபுத்திபெண்ணுவ தெவ்வாறு? ஆனாலும், நீர் எனக்குபதேசித்த வொருசொல்லை, மலையைக் குறியாகக் கொண்டாற்போல நம்பியிருக்கின்றேன். எ-று.

மனமோரிடம் பற்றின்றி நில்லாது ஓடுதலால் "காடுங்கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட" எனக்குரங்காகவு மேற்கூறுவர். பிறர் சொல்வதைச் செவியால்வாங்கி, மனத்தால் நினைத்து, தக்க விடைகொடுக்கும் பொறுமையுந் தகுதியுமில்லேனென்பார் "சிந்தை செவியாகப் பறையறைய......... உளறுவேன்" என்றார். மலையிலக்கென நம்பினேனென்பதற்கு மலையானது அசைக்கலாகா வளவுடையதாதலால், அதனையிலக்காகக் கொள்வோர் எவ்வழியுஞ் சென்றடையலாம்; அதுபோல, யான்வழுவி நடப்பினும் நீர் உபதேசித்த பொருள் உய்யுநெறியிற் சேர்க்குமென்று துணிந்திருக்கின்றேனென்பது கருத்து. (௬௦)

மௌனகுருவணக்கம் முற்றிற்று.

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
    நிர்விஷய கைவல்ய மா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
    நிர்த்தொந்த நித்த முக்த
தற்பரவிசுவாதீத வ்யோமபரி பூரண
    சதானந்த ஞான பகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
    சர்வகா லமுநினைவனோ
அற்புத வகோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
    கானந்த பூர்த்தி யான
அத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
    அனுபூதி யனுசூத முங்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
    கண்ணூ மருந்த குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
    கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) ஆச்சரியபூதனே! யாவர்க்கு மெட்டாதவனே! நிவர்த்திமார்க்கத்தை யடைந்த சநகனாதி மெய்யன்பர்க்கு, இன்ப நிறைவாகிய அத்துவிதநிச்சய சொரூபத்தினது பிரத்தியக்ஷாநுபவ ரகசியமும், யதார்த்தமாகத் தோன்ற முக்கண்மூர்த்தியாய்க் கல்லாலினிழலில் எழுந்தருளியிருந்த ஞானாசாரியனே! நினைதற்கரிய சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தக்கூத்தாடுகின்ற கருணாகரக்கடவுளே! உன்னை நிர்க்குணன் முதலிய அநந்த நாமங்களால் அழைத்துச் சதாகாலமுந தியானிக்கப் பெறுவேனோ! எ-று.

நிவர்த்திமார்க்கம - முத்திநெறி. சநகனாதியர் - சநகர், சநந்தனர், சநாதனர், சநற்குமாரர் என்னும் நால்வர். இவர்கள் பிரமாவின் மானசபுத்திரர். இவர்கள் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுங்காலமோதியும் ஞானங்கைவராமல் சிவபெருமானையடைந்து ஆகமாந்தமாகிய சித்தாந்தோபதேசம் பெற்று ஞானங்கைவரப் பெற்றார்களென்று சங்கரசங்கிதையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்முநிவர் பொருட்டாகவே எம்பிரான் குருமூர்த்தங்கொண்டு கைலாசத்திற் கல்லாலடியில் தக்ஷிணாபிமுகமா யெழுந்தருளியது. குரு - அஞ்ஞானத்தை யகற்றி அருட்டரிசனம பண்ணுவிப்போன். ஆசாரியன் ஓதுவிக்கக் கேட்ட மாணாக்கன், தான் கேட்டதைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடி யநுபவிக்கவே ஞானம் பூர்த்தியாகும். அவ்வாறின்றி எமது பரமகுருநாதன் அம்முநிவர்களுக்குக் கேட்டலாதி நால்வகை ஞானங்களையும் ஒருங்கே யுதிப்பித்த மகிமாதிசயமானது 'அன்பருக்கானந்த பூர்த்தியான அத்துவித நிச்சய சொரூப சாக்ஷாத்கார அநுபூதி யநுசூதமுங் கற்பனையறக்காண' என்பதனாற் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையை 'சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம், உவமையிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந், தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்' என்னும் பெரியபுராணத்தாலுணர்க. காண என்றதனால் பரமாசாரியன் சந்நிதிமகிமையும், சொல்லாமற் சொல்லியருளிய அருமையும், சின்முத்

றைாயால் கட்புலனாம்படி யுணர்த்திய முறைமையும் பெறப் படும். திராவிடமகாபாஷியத்தில் 'சுல்லாளிழல் மலையில் லார்' என்பதில், 'மலையில்லார்' என்பதற்கு மலைவுதீர்த் தருளியவர்' என்று ஸ்ரீசிவஞானயோகிகள் கூறியருளிய வா ய்மையும், இங்கே 'கற்பனையறக்காண' என்னும் பகுதியும் இணங்கி நிற்குந்தன்மையை யுய்த்துணாக. சிற்சபை யென் பது ஞானசபை; அதுவே ஞானாகாசம். இது பராசத்திவடி வமாயுள்ளது. ஆனந்த நிர்த்தம் - ஆனந்தத்துக்கேதுவாகிய பஞ்சகிர்த்திய நடனம். நடனம் பஞ்சகிர்த்திய வியல்பின தென்பதை 'மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ், சாய வமுக்கியரு ளாலெடுத்து—நேயத்தால், ஆனந்த வாரி தியி லான்மாவைத் தானழுத்தல், தானெந்தை யார் பரதந் தான்.' என்பதனாற் காணக. சிற்சபையிலானந்த நிர்த்தம் என்பதனால் பராசத்தியை யதிட்டித்து (இடமாக்கொண்டு) பஞ்சகிர்த்தியத்தைச் செய்கின்றவர் பசுபதியென்னுமபண்பு விளங்கும். கருணாகரம் - கருணைக்குபபிறப்பிடம். கருணா - ஆகரம் எனப்பிரிக்க. கடவுள் - தொழிலாகுபெயர்; பிரபஞ் சத்தை நடத்துபவரென்பது பொருள்; கடவுதல் - நடத்து தல்.

நிர்க்குண—குணாரகிதனே; 'இப்படிய னிந்நிறத்த னிவ் வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே' எனவும் 'இன்னதன்மைய னென்றறியாச்சிவன்' எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

நிராமய—நோயற்றவனே; '(பிறப்பிலாரிறப்பிலார்) பிணி யொன்றில்லார்' என்றது தேவாரம்.

நிரஞ்சன—இருளற்றவனே; எப்பதுமொளிவடிவானவனே; 'இருநிலனும் விசும்பும் விண்ணும மேழுலகுங் கடந்தண்டத் தப்பானின்ற, பேரொளியை' என்றதுமது.

நிராலம்ப—பற்றுக்கோடிலாதவனே; என்பது எவற்றிற் கும் ஆதாரமானவனே; 'தானலாதுலகமில்லை' என்றது தமிழ்வேதம்.

நிர்விஷய—விஷயரகிதனே; 'நேரிழையைக் கலந்திருந் தே புலன்களைந்தும் வென்றானை' என்றதனாற்காண்க.

கைவல்ய—மோக்ஷரூபியே; 'தந்ததுன்றன்னைக் கொண் டதென்றன்னைச் சங்கராவார்கொலோ சதுரர், அந்தமொன் றில்லா வானந்தம்பெற்றேன் யாதுநீபெற்றதொன் றென் பால்' என்றது திருவாசகம்.

மாநிஷ்கள—மகத்தாகிய நிஷ்கள வடிவனே; 'அருவமு முருவமு மானாய் போற்றி' என்றதுமது.

அசங்க—கூட்டமில்லாதவனே; 'உற்றாரென்றொருவரை யுமில்லாதானே' என்றார் ஆளுடைய வரசுகள்.

நிச்சலாங்க—அசைவற்றவனே; 'பொய்யாத பொழிலே மூன்றாய்நின்ற கற்றூண்காண்' என்றதும் அரசுகளே.

நிர்வசன—மௌனியே; 'சொல்லாமற் சொன்னவரை' என்றார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

நிர்த்வந்த்த—இரண்டாவதில்லாதவனே; 'தன்னியல்பார் மற்றொருவரில்லான் கண்டாய்' 'ஒருவனென்னும் ஒருவன் காண்க' என்பன காண்க.

நித்த—எப்போதுமுள்ளவனே; 'காலங்களூழிகண்டிருக் கின்றானே' என்றது தேவாரம்.

முக்த—பாசவிமுக்தனே; 'பக்திப்பரியாயு நீயேயென் றும்' 'துறவாதே கட்டறுத்த சோதியானை' என்றதுமது.

தற்பர—ஆன்ம ப்ரியனே; 'எவ்வுயிர்க்குந் துணையாய் நின்ற தாயானை' என்றதுகாண்க.

விசுவாதீத—உலகத்தைக் கடந்தவனே; 'அண்டத்துக்கப் புறமாய் நின்றார்போலும' என்றது தமிழ்வேதம்.

வியோம பரிபூரண—பரமாகாசத்தில் நிறைந்துள்ளவ னே; 'பாரிலங்கு புனலனல்கால் பரமாகாசம் பருதிமதிசுரு தியுமாய்ப் பரந்தார போலும்' என்றது தமிழ்மறை. 'சிற்ப ரவியோமமாகுந் திருச்சிற்றம்பலத்துணின்று, பொற்புடன டஞ் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி' என்றது திருத் தொண்டர் புராணம்.

சதானந்த—நித்தியானந்தனே; 'இன்பனாய்த் துன்பங் களைகின்றானே' என்பது காண்க.

ஞான—ஞான சொரூபனே; 'கற்றிருந்த கலைஞான மா னாய் நீயே' 'ஞானப்பெருங்கடலே' எனவருவன காண்க.

பகவ—ஷட்குண சம்பந்தனே; ஷட்குணங்கள்:—ஐசுவரி யம, வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம். பகவத் ஸப்தம மற்றைத்தேவர்க்கு உபசாரமும், சிவனார்க்குவாஸ் தவமுமாகும்; பகவதி யென்னும்பெயர் பராசத்தியார்க்கே உரித்தாதலாலுணாக.

சம்பு—சுகரூபியே; 'இன்பன்காண் துன்பங்க ளில்லாதான் காண்' என்றார் எம்மரசுகள்.

சிவ—மங்களரூபியே; 'நிச்சலமணாளனே யென்றேனா னே' 'நித்தல் மணவாளனென நிற்கின்றான்காண்' என்றது தேவாரம் (நிச்சல, நித்தல - எப்போதும்)

சங்கர—சுகத்தைச் செய்கின்றவனே; 'பத்தர்களுக்கின் பம் பயந்தார் போலும்' என்றதனாற்காண்க.

சர்வேச—சர்வேசுரனே; 'மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலாய் போற்றி' என்றது திராவிட வேதம். (௧)

மண்ணாதி யைந்தொடு புறத்திலுள கருவியும்
வாக்காதி சுரோத் ராதியும
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னு சுத்தாதி யுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற் றுள்ளனவு மௌனியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே
துவெளிய தாயகண் டானந்த சுகவாரி
தோற்றுமதை யென்சொல் லுகேன்
பண்ணுரு மிசையி னொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைநெறி நின்று தவருப்
பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிப்
பணிந்தெழுந் திருகை கூப்பிக்
கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாங்
கைவிடாக் காட்சியுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்) இனிய ஓசையோடு கூடிய தோத்திரங்களைப் பாடிப் படித்துத் திருவருள் வழியே வழுவாமனின்று பரிபாக முதிர்ந்து நெஞ்சமிளவு நெகிழ்ந்துருகி வீழ்ந்து தொழுதெழுந்து இரண்டு கைகளையுங் குவித்துக்கொண்டு, இன்பக்கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுப்ப நிற்கின்ற அன்பரினத்தைக் கைவிடாத அற்புதச்சுற்றமே! கருதரிய... .. ...கடவுளே! நீ மௌனகுருவாய் வந்து உபதேசித்த ஒருமொழியே யான் கொண்டது; அதனாற் பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்களும், புறநிலைக்கருவிகளும், வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியமும், சுரோத்திரம் (செவி) முதலிய ஞானேந்திரியமும், சத்த முதலிய விஷயமும், மனமுதலிய அந்தக்கரணமும், கலைமுதலிய வித்யாதத்வமும், சுத்தவித்தை முதலிய சிவதத்வமும் இவற்றின் கூறுபாடாகிய தொண்ணூற்றாறுதத்வங்களும், இவற்றைப்பற்றிய பிறவிஷயங்களும் எனக்குப் பரிஷ்காரமாய்த் தோன்ற அதனால் இடையறாது உண்டாகின்ற ஆனந்தமே வீட்டை என்ன சொல்வேன். எ-று.

கைவிடாக் காட்சியுறவே - என்பதில் 'உற' என்பதை யெச்சமாய்க்கொள்வது பொருந்ாது; மேல் எட்டாவது பாடலில் 'கலகஃவரு நல்லவுற 'வ' என்பதையுங்காண்க.

பூதம் - ௫, பொறி (ஞானேந்திரியம) ௫, புலன் (விஷயம)- ௫, கன்மேந்திரியம் - ௫, அந்தக்கரணம் - ௪, ஆகிய ஆன்ம தத்வம் ௨௪-ம்,

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை என்னும் வித்யாதத்வம எ-ம்,

சுத்தவித்தை, ஈசுவரம, சாதாக்கியம, சத்தி, சிவம் என்னும் சிவதத்வம் ௫-ம ஆகிய ௩௬-ம் உண்ணிலைக்கருவிகளாம்.

பூதகாரியம் - ௨௫, வாயு - ௧௦, கன்மேந்திரிய காரியமாகிய வசனாதி - ௫, வாக்கு - ௪, குணம் ௩, அகங்காரம் - ௩ ஆகிய ௬௦ தத்துவங்களும் புறநிலைக் கருவிகளாம, ஆக தத்துவம் ௯௬. இவற்றின் விவரங்களை விரிந்த நூல்களிறகாண்க. மற்றுள்ளனவு மென்றது இவற்றின் தோற்றவொடுக்கமுறையும் காரியங்களும் பிறவும். (௨)

எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
எல்லாமு னுடைய செயலே
எங்கணும வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்
றிருக்காதி வேதமெல்லாஞ்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
சொல்லிறந் தவரும்விண்டு
சொன்னவையு மிவையல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்த நெறி தானு மிவையே
யல்லாமலில்லையென வன்றுவறிந்தேன்
அறிந்தபடி நின்றுநகான்
ஆகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினேன்
அதுவுமுன் தருளென் னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே புணர்த்தினை
கதிக்குவகை யேது புகலாய்
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே

(இ-ள்.) கருதரிய..... கடவுளே! இருக்குமுதலிய எல்லா வேதங்களும், 'சேதனப் பிரபஞ்சமெல்லா முனக்கடிமையே; அசேதனப்பிரபஞ்சமெல்லா முன்னுடைமையே; அவற்றின் செயலெல்லாமுன்னுடைய செயலே; சர்வவியாபகன் நீயே' என்று சொல்லுந்தன்மையுடையனவென்னும்படி முழங்கின. பேச்சற்ற மௌனவிரதிகளும், யாவர்க்கும் பேருபகாரமாக வெளியிட்ட வுண்மைகளுமிவை; சதாசாரியர்களுந் தொகுத்துச்சொல்லிய முறையு மிவையே. இவற்றையல்லாது வேறு வகையில்லையெனச் செவ்வனே அறிந்திருந்தும், நானின் பத்தையடையாமல், இப்படியாயினேன். (வீணுகக் காலங் கழித்தேன்) அதுவுமுன்திருவருளே யென்று கல்வியறிவில்லாத பேழையாகிய எனக்கு அறிவித்தாய். நான் நற்கதியடைவதற்கு வழியாது? அதனைச் சொல்வாயாக. எ-று.

'சகமலாதடிமையில்லை' 'அயனுந் திருமாலும வானுடர் கோவும வழியடியார் சாழலோ' எனவும், 'ஆக்குவியழித்தியானபல்பொருள்' எனவும 'ஆட்டுவித்தாலா ரொருவ ராடாதாரே' எனவும போந்த அமுத உரைகளினுண்மையை, எல்லாமுனடிமையே, எல்லாமுனுடைமையே, எல்லாமுனுடைய செயலே, என்றும, வேதம் சைவமயம் எனபதனால் 'இருக்காதி வேதமெல்லாஞ் சொல்லான் முழக்கியது' என்றுங் கூறினார்'

'எல்லாமுனுடைய செயலே' என்னுங்கால், ஆனமாசெயயும் நல்வினை தீவினைக்கீடாகச் சுகதுக்கங்களை யிறைவன்கூட்டுவனென்பது பொருந்ாதெனின், இதுவிபரீதவுணர்ச்சியேயாம். பசு-பாசங்கள் சுதந்தரமுடையன வல்லவென்பதே யதன்கருத்தாம்: ஆன்மா சேதனனாயினும், அறிவித்தாலன்றியறியான்; கண்ணுக்கொளியிருந்தும் கதிரொளி காட்டினாலன்றிக் காணாதவாறுபோல; இவ்வுண்மை யிவ்வாசிரியர் உடல் பொய்யுறவு என்னும் பகுதியில் 'நீயுணர்த்தநானுணருநேசத்தாலோ வறிவென், றேயெனகோர் நாமமிட்டதே' என்பதனால் விளங்கும. பாசஞ்சடமாதலின் அசைவித்தாலன்றியசையாது. இப்பசுபாசங்களை யறிவித்தலையும் அசைவித்தலையுமே, 'எல்லாமுன்னுடைய செய'லென்று கூறினர். ஆன்மாவுக்குத் தனுகரணங்களை யிறைவன் கூட்டாதபோது, அதன் ஞானக்கிரியைகள் நிகழமாட்டா; அவன் காரியப்படுத்தாதபோது, பாசமும் தனுகரணமுதலியவாகப் பரிணமிக்காது. ஆன்மாவுக்குத் தனுகரணங்களையாக்கிக்கொள்ளவும், பாசத்துக்குத் தனுகரணமாகத்திரிந்து, ஆன்மாவை வந்தடையவும் வல்லமையில்லை. ஞானக்கிரியைகளை விளக்கினமை யிறைவன் செயலேயன்றி, அவை விளங்கப்பெற்ற வான்மா செய்யுஞ் செயலு மிறைவன் செயலென்பது பொருந்தாது. அவ்விறைவன் விளக்கினமையா லவன்செயலேயெனின், ஆன்மா அறிவித்தாலறிந்துகொள்ளுந் தன்மையுடையதென்பதை மேலே காட்டினோமாகையால் உய்த்துணர்க. ஆன்மாவுக்கொரு யோக்கியதையுமில்லையெனில், இறைவனை விதிவிலக்கு ரூபமான வேதசிவாகமங்களை யருளிச்செய்தமை அறியாமையாக வன்றோமுடியும். உலகத்தில் பிருகாதிகள் கடந்துபோன்ன வேண்டிய முறைமைக்கேனு திரு சட்டமேற்படுமோ? ஆதலின் ஆன்மா, வேதாகமங்களில் விதித்தவழி

விட்டு விலக்கு வழியிற் சென்றால் அக்குற்றம் அவ்வான்மாவைச்சேர்ந்ததே; இறைவன் மேற் சுமத்துவது பெரும்பாவமென்றுணர்க. ஆயினும், 'எனக்கெனச் செயல்வேறிலை யாவுமிங் கொருநின், றனக்கெனத்தகும்' என்பது மயங்கவைத்தலாமெனின், அன்று: எல்லாந்தானே யறியுமியல்புள்ள இறைவன் சந்நிதியில் ஆன்மா முனைத்துநிற்க மாட்டாமையை விளக்கியபடியேயாம். 'இவன்றனும புத்தியுஞ் சித்திவனுமோபுத்தி, இது வசித்தென்றிடலவனுக் கிவனுமசித்தாமே' என்னுஞ் சிவஞான சித்தியாரை யுணர்க. இவ்வுண்மைகளை யறியும் பரிபாகமில்லாமல் 'எல்லாமுனுடைய செய' லென்பது பொருந்தாதென்றும், "இந்தச்சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம, லந்ததேவனால் வருமென்றமூடர்கள்" என்றுங் கூறு மூடவாசகம் பீடழிந்தது காண்க. (௫)

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்
பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்தநிலை குலையாது
பரமவெளி யாக வொருசொல்
சிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவும்
சேராம லாரா கநான்
சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள் போல
கட்டிணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
நன்னிலைய மாக வுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவே முளைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித்தா வனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) கருதரிய.............கடவுளே! பார்த்தவிடமெல்லாம வியாபித்த நிலைகுலையாமல் பரமவெளியாகத் தோன்றும்படி மௌனகுருவாகி வந்து, ஒரு சொல்லைத்திருத்தமாக எனக்கு நீ யுபதேசித்திருக்கவும், அதனை விட்டு என்னை வேறு யாராகவோ எண்ணி, மணலாற் சிறுவீடுகட்டி, அதிலடப்பட்ட மணற்சோற்றைப் பலநாளு முண்டுகளிக்கின்ற சிறியர்களைப்போல், கொரேயாய்க் கறற கல்வியையும், கேட்ட கேள்வியையும், நல்ல நிலையிடமாகவெண்ணி, நடுவிலுண்டாகிய மனத்தை, 'நான் நீ'யென்று இரண்டில்லை யென்னும்படி வசப்படுத்த வறியாமல் மெலிந்தேன். ஆதலால், பட்டப்பகலை இருட்காலமென்கின்ற மயக்கவறிவுடையார் பக்கத்தைச் சாரந்தவனோ யான்? நின்கருணைக்கெப்போதுபாத்திரமாவேனோ? (அறிகிலேன்) எ-று.

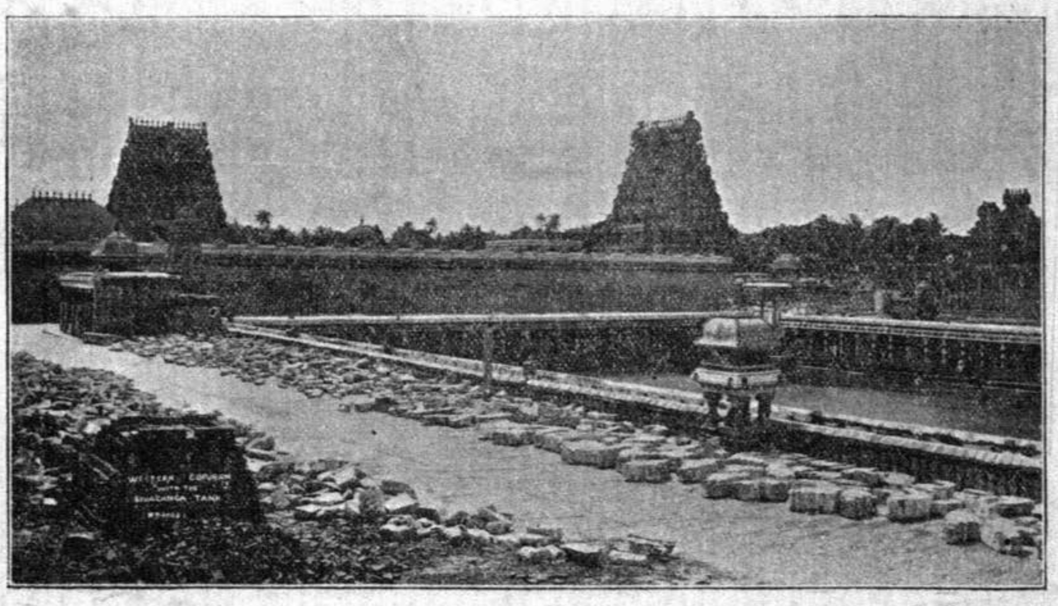
பட்டப்பகலை யிருளென்பது, தெளியக்கிடந்ததொன்றை விபரீதமாகக்கொள்வது. நீ யுபதேசிக்கப்பெற்ற பெருமையையும், அதன்வழியொழுக வேண்டுமென்னு முரிமையையும் மறக்தே னென்பார் 'ஆராக நான்,' என்றார். இரண்டில்லையென்னவே கட்டவறியாமலெனக் கூட்டுக. இதுசோகம் பாவனை முறைமையாகும். (௬)

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
மெய்யான மெய்யையெல்லாம்
மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமிலை
மெய்யேது மறியா வெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யை யெல்லாம்
பொய்யெனு வணணமே புகலவைத் தாயெனிற்
புன்மையே னென் செய்குவேன்
மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்ற குருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்து ணர்த்து குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) கருமைநிற நீங்காத நீலகண்டத்தையுடையவுருத்திரமூர்த்திவடிவான ஞானகுருவே! விஷ்ணுரூபமாகிய குருவே! தாமரை மலரை யிடமாகக்கொண்டு வேதாத்தியயனம் பண்ணுகின்ற பிரமனுருவாகிய குருவே! எல்லாச் சமயங்களிலும் நின்றருள் செய்கின்ற குருவே! 'எம்மைக் கைவிடாதே'யென்று வணங்குமன்பர்களுக்கு அன்புருவமாய் அவர்கருத்திற்கலந்து யாவையு முணர்த்துகின்ற குருவே! கருதரிய...............கடவுளே! மெய்மமை நீங்காத நாவினையுடைய மெய்யருள்ளத்திலணுகி, உள்ளபடியே யுண்மையான பொருள்களையெல்லாம் மெய்ம்மையாகுமென்று நீயுணர்த்தியது மெய்யே; இதற்கையமில்லை. மெய்ம்மை சிறிது மறியாதவனும், வெறும் பொய்யை விடாதவனுமாகிய என்னுள்ளத்திருந்து, உள்ளபடியே பொய்யாயினவெல்லாம் பொய்யென்னுது மெய்யேயென்று சொல்லும்படி நியமித்து வைத்தனையாயின் அற்பனாகிய யான் என்செயவல்லேன். எ-று.

ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்துக்குத் தக்கபடி வினைப்போகங்களை யூட்டி மலபரிபாகப் படுத்துகின்றவன் நீயேயென்பது கருத்து. ஆசாரியனைத் திரிமூர்த்தி வடிவமாகக்கொண்டு துதிப்பது மரபு. அன்றியும், "திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி செவ்வே ளாதி, தருமமுறு குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத் தலைமை நல்கி, வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய்" என்றபடி கொளினுமமையும். (௭)

(தொடரும்).

"Hridyakasa Mayam Kosam Anandam Paramalayam" Maitran-Upanishad.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898மு ஜனவரிமீ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:

சிதம்பர இரகசியம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

☞ ஸ்ரீசிதம்பர ஆலயத்தின் புகைப்பட மொன்று இத்துடன் அநுப்பப்பட்டிருக்கிறது. மற்றைய ஆலயங்களின் படங்களும் பின்னர்ச் சமயோசிதமாய் அநுப்பப்படும்.

(உஅ) (105-ம் இலக்க) சுலோகத்திலே சொல்லப்பட்ட அவ்வியாகிருத மாயா அஞ்ஞான அவித்தியா சடசத்தியாகிய பரமாகாசந்தான் மேலே பேசிய கார்க்கி ஆகாசமாம் என்றும், பாகிய (சட) ஆகாசத்தை அபேக்ஷித்து இந்த அவ்வியாகிருத சடசத்தி ஆகாயம் பரமாம் (சிரேஷ்டமாம்) ஆதலில், பரமாகாசம் (பரமவியோமம) எனப்பட்டதாம என்றும், மேலேகூறிய பிரமகீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகத்துசகு வித்தியாரணியர் தீபிகை பிடித்தார். பிரகாசித்தலால் ஆகாசம் எனப்பட்டுச் சிற்பிரகிருதி எனப்படும் பரமதேவியாராகிய சிதம்பர பராசத்தியைச் சங்கராசாரியா (அத்தைத்திரீயத்திலே சொல்லப்பட்ட "வியோமத்தை" ஆகாசத்தை) அவ்வியாகிருதம் என்று பாஷ்யத்திற் கூறி, அதற்கு இசையத் தைத்திரீயப் பொருள் கூறப்புகுந்த பிரமகீதா சுலோகத்தைத் தங்கருத்துறத திருத்திய பரமாகாசத்தை (பரம வியோமத்தை) சடப்பிரகிருதியாம் மாயை என்றும், அப்பரமாகாசத்தை அஞ்ஞானம் என்றும், அப்பரமாகாசத்துக்கு இவை முதலாய பெயர் உளவென்பது தொனிக்க "ஆதி" சப்ததிஞல் காட்டிவிட, இதைப்பற்றி இவரைத் தொடர்ந்த வித்தியாரணியர் அந்த "ஆதி" என்னும் சப்தத்திஞல் அப்பரமாகாசத்தை அவித்தை என்றும், அப்பரமாகாசத்தைச் சடசத்தி என்றுங் கூறி, இந்தப பரமாகாசம் அவ்வியாகிருதம் எனப்படும என்று தமது சங்கராசாரியருடைய பாஷ்யக்கருத்தால வியோம சப்தம் அவ்வியாகிருதத்திலே பொருண் முடிபுகாட்டி முற்றியதெனக் குறித்த தோடமையாது, இந்தப்பரமாகாசந்தான் கார்க்கி ஆகாசம் என்றும், பிருகதாரணி யோபநிடதக் கருத்தை ஈண்டுவலித்து இழுத்துக்காட்டி, பிரபுவாகிய புண்ணியசீலன் ஒருவனை மற்றொருவன் கொன்று பிரேதமாக்கிவிட்டு இந்தப் பிரபு பிரேதம் சாமானிய மனுஷனுடைய பிரேதத்திலும் (பரமாம்) சிரேஷ்டமாம் என்று கூறியதுபோல, பாகிய (புறத்துள்ள) ஆகாசத்திலும் இந்த அவ்வியாகிருத சடசத்திப் பரமாகாசம் சிரேஷ்ட முடையதென்று சங்கராசாரியர் சீஷர்கள் வியாக்கியை எழுதுவார்களேல், மற்றைய சுருதி புராணாதிகளுக் கெல்லாம் முழுமையும் மாறுபட அவ்வாறெழுதி விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யெல்லாம் சாம்பமூர்த்தி எனும்படி தரித்து, லோககுரு என்று பெயரும்பூண்டு யாண்டுந் தொனித்து நிற்குஞ் சங்கராசாரியர் செய்த செய்கைகளுக்கும், இவர் சீஷர் வித்தியாரணியர் முதலாயினோர் செயத செய்கைகளுக்கும் நாமெல்லாம யாது செய்யவேண்டும்!!! சங்கர மதத்தவரே! சொல்லும்! சொல்லும்!! தேவியாரையுஞ் சிவனையுந் துதித்துச் சங்கராசாரியர் சௌந்தரியலகரி சொல்லி என்! சிவபுஜங்கம சொல்லி என்! மறறெய்வகைத் தோத்திரங்களை யெல்லாம் செய்துமென்! சிதம்பரசததியாம் பராசத்தியைச் சடசத்தி என்றும், மாயை என்றும், அவித்தை என்றும் பொருள்படப் பாஷ்யஞ் செய்து அதற்கிசையச் சூதசங்கிதையிலும் (Forgory) கூட லேகனம் செய்தமைக்குச் சிவபெருமான் தக்க விசாரணை செய்யாது போகார்!! போகார்!!! எங்களையெல்லாம் வாழவைக்கும பரமாகாச பராசத்தியைக் கொன்றவருக்கு உய்வு எங்ஙனம் அடுக்கும்! பிரசித்தமாய் ஒருவனை நிந்தித்துவிட்டு இரகசியத்திலே அவனை வாழ்த்துதல நிஷ்பிரயோசனமாய் முடிதல்போல, எவர்களும் படித்து உய்தற்கியன்ற உபநிஷத பாஷ்யத்தையும் சூத்திர பாஷ்யத்தையும் பராசத்தியார்க்குப் பொருள்பட ஆக்காது, அவரை உயிரிலா அவித்தியா சடசத்தி ஆக்கிவிட்டு, சௌந்தரியலகரி முதலியவற்றிலே தேவியாரைத துதித்தல் நிஷ்பிரயோசனமாய முடியுமோ? இன்றேல் பிரயோசனமாய் முடியுமோ?

(உகூ) பிருகதாரணியோப நிடதத்து ஐந்தாம அத்தியாயத்து ஆறும் பிராம்மணத்தின் பொருள் போதிக்கப் போந்த பிரமகீதை பத்தாம் அத்தியாயம் அவ்வுபநிடதப் பொருளுக்கிசையப பூவுலகமுதலிய உலகங்களை யெல்லாம் குறுக்கும் மறுகுமாய் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாய் நிறுத்திப்பேசி மேலே போய்ப் பிரமலோகத்திலே (சிவலோகததிலே) முற்றியதாகப் பொருள் முடிக்காமலும், அவ்வுலக மெல்லாம் அச்சிவத்தின சிதம்பர சத்தியிஞலே தாங்கப்படுதலைக் காட்டாமலும், உலகம் அனைத்தும் தறபரமாகிய பிரத்தியகான்மாவிலே (கூடஸ்த பிரமத்திலே) தன்னிலே (சங்கராசாரியரிலே) அவ்வியாகிருத மாயையிஞல் சோவையிடப்பட்டு அவை யெல்லாம் அத்தியாசமாய் (கற்பிதமாய்) விளங்கும என்ற கருத்திஞல் சூதசங்கிதை

(106) ஓத: ப்ரோதச்ச தேலோகா ப்ரம்ம சம்ஞே பரே சிவே | ஏவம் சாயே சதா சாக்ஷி ஸ்வருபே ப்ரத்யகாத்மநி | சர்வாந்தர தமேப்ரோதா ஓதா அத்யாசத: ஸ்திதா: |

என்று கூறியதற்குக் காரணம் ஏகான்ம வாதியராகிய சங்கராசாரியர் அச்சூத சங்கிதையை இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்பதினெட்டுத்தரம் திருப்பித் திருப்பிப் படித்து உற்றுணர்ந்து பார்த்துத் தமது ஏகான்மவாத பாஷ்யத்துக்குப்பொரு

த்த முறமாற்றி வைத்தமையே யன்றிப் பிறிது வழிசொல்ல வாயுண்டோ! சங்கராசாரியரோடு சிவாகசியத்திலே ஒருக்கு பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அப்பயதீக்ஷிதர் தமது சைவக் கிரந்தங்கள் எங்கும் பிரத்தியக்கான்ம நிர்க்குணப்பிரம கூடஸ்த பிரமத்தைத் தாழ்ந்த படியிலே அடக்கிவைத்துப் பேசியிருப்பாராக, அவர் பேசியது கூடலேகனஞ் செய்யப்பட்ட சூதசங்கிதைக்கு மாத்திரம் உடன்பாடாகாது மற்றை வலிய உபப்பிரும்மணங்களுக்கெல்லாம் ஒத்த கருத்தேயாய் முடிதலால், சூதசங்கிதையாம் மங்கை கபடகிருத்தியத்தினால் தன்னுண்மை தவறப் பெற்றதென்பதும், கறபுத்தவறப் பெற்றதென்பதும் ஆயவும் வேண்டுமோ?

(௱௦) மேலும் அப்பய தீக்ஷிதயோகியார் தருமஞான ரூபமாயுள்ள சிதம்பர சத்தியை (ஆகாசத்தை) சர்வாதாரமும் சர்வகாரணமுமாமென்று பிருகதாரணியமும் சாந்தோக்கியமும் கூறியவாமென்று காட்டி, தைத்திரீய சுருதியானது பரப்பிரமத்தினது வாக்குமனதீத நிரதிசயானந்தத்தையுறறு, "எங்கிருந்து வாக்கானது மனசோடு செல்லமாட்டாதாய் மீண்டுவிடுகின்றதோ அப்படிப்பட்ட பிரமத்தினது ஆனந்தத்தை அறிந்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்" என்றும்,

(107) ஏஷ ஆகாச ஆநந்தோ நஸ் யாத் |

"இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாயிராதொழியில்" என்றும், ஆகாசத்தையும் ஆனந்தத்தையும் ஒன்றும் என்ற கருத்தினால் சமானாதிகரணத்தில் வைத்துச் சொல்லுதலால், (சிதம்பர சத்தியிலே) பரமாகாசத்திலே ஆனந்தம் முடிவுபெற்று என்றுங் கூறி முடித்தாராக, பிரமகீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகம் அந்தப் பரமாகாசத்தை (பரமவியோமத்தை) சடசத்தி என்றும், அவித்தை என்றும், அவ்வியாகிருதம என்றும், அஞ்ஞானம்என்றும், மாயை என்றுங் கூறி, அறுபதெட்டாஞ் சுலோகவாயிலாகப் "பிரமானந்தத்தை (பிரமமாகிய ஆனந்தத்தை) தன்சுவரூபமாக அறிந்தவனே பயம் நீங்கினவனாவன்" என்று கூறுமேல், அப்பரமவியோம (ஆகாய) சடசத்தியே பிரமானந்தமாயும், அவித்தையே பிரமானந்தமாயும், அவ்வியாகிருதமே பிரமானந்தமாயும, அஞ்ஞானமே பிரமானந்தமாயும, மாயையே பிரமானந்த மாயும முடிந்து, பிரமகீதா சுலோகத்தின்படி மாயாவாதிகளும், அவர் முன்னோரும் அவர் பின்னோருமாகிய எல்லோரும் தற்சுவரூபமாகநின்ற நிலையும் மாயையாய், அஞ்ஞானமாய், அவ்வியாகிருதமாய், அவித்தையாய், சடசத்தியாய், முடிந்து, பிரமகீதையானது தன்னை விசுவசித்த ஏகான்மவாதக் கும்பலையெல்லாம் இருட்குழியிலே பொறித்து விட்டமையை அம்மதத்தவர் முன்பின் யோசிக்கும் விவேகமூளைப் பிரகாசம சிறிதுமின்றி அச்சூதசங்கிதாப்பிரமகீதை பதினெண் புராணங்களுட்பட்டதென்றும் பூரணப் பிரமாணமுடையதென்றுங் கொண்டு பார்த்துப் பார்த்து எழுதித் தம்மிடத்து அச்சுச்சாலையிருக்கும் வாய்ப்பொன்று மாத்திர நோக்கிச் சிவத்துரோகத்துச்ச மொழிப் பத்திரிகைகளை யெல்லாம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திப் "பூச்சியடித்தான்" கதையை ஞாபகப்படுத்தா திருப்பாராக. சங்கராசாரியர் சூதசங்கிதையிலே செய்த கூடலேகனம் இத்துணை அனர்த்தத்தை அவர் மதத்தவர் தலையிலே முடித்து விட்டது. மூலைக்குள்ளோ ஜகத்குரு என்று பெயர் மாத்திரையாய்ச் சொல்லப்பட்டுக் கிடந்த சங்கராசாரியர் பெயரை இக்காலத்தவர் ஒரே கிளப்பிலே கிளப்பித் தலைக்குமேலே வைத்துத் தூற்றுதற்குக் காரணராயினர். இந்த மாயா அஞ்ஞான அவித்தியா அவ்வியாகிருத சடசத்திப் பிரமத்தைத் தற்சொரூபமாக அறிந்தவன் யாண்டும் அஞ்சுவானல்லன் என்னும் வாய்மையினாலன்றோ, பிற்காலத்தவர் தாமும் அவ்வியாகிருத மாயா அவித்தியா அஞ்ஞான சடசத்திக் குகையுட் பொறிந்து இன்னது எழுதலாம் இன்னது எழுதப்படாது என்பது நோக்காது, வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயத்தை நாஸ்திகமதம் என்று எழுதித் தலைதடுமாறி இடர்ப்பட்டார். சுருதியையும் இவரது சூதசங்கிதாக் கபடலேகனத்தையுங் கண்டு இவரது அகங்காரத்தை இப்போதே பொடிப்படுத்தி நிர்மூலப்படுத்தி வாரி வாயுவில் வீசி ஊதி விட்டேம. இனி இவர்தாம் எழுதிய பொய்யுரைப் பதினைந்து பதினாறு சிவத்துரோக தூஷணக் களஞ்சியச் சுவடிகளை யெல்லாம தமது கீழ்ப்புறத்தாழியில் வீசிக் கரைத்து விடுவாராக, இன்றேல் தமது அடுப்புநெருப்பிலிட்டுப் பஸ்மீகரப்படுத்திவிடுவாராக. இனிமேல் இப்படிப்பட்ட துச்சப்பத்திரிகைகள் கொண்டு உலகைக்கெடுக்கா திருப்பாராக. இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாகாது போயின் என்று தைத்திரீயசுருதி நேரே பொருள்படக் கிடப்பதே யாகவும, தமது முன்னோராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் அவ்வாறே பொருள் செய்திருப்பாராகவும், ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதயோகியார் அவ்வாறே சமானாதிகரணத்தில் வைத்துப் பொருள் செய்தாராகவும், (சிதம்பர சத்தியாம்) பரமாகாசத்தை அவ்வியாகிருதம் என்று தமது மாயாவாத பாஷ்யத்திலே வரைந்தமைக்குச் சான்று செய்யுமாறு, மேலே போந்த பிரமகீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகமானது மாயை என்றும், அஞ்ஞானம் என்றும், அவ்வியாகிருதம என்றும், சடசத்தி என்றும, சம்சார பந்தக்குகை என்றும, அவித்தை என்றும் சிதம்பரத்தைச் சொல்லுமாறு சங்கராசாரியர் புதக்கிவிட்டமையால், இந்தச் சுருதிக்கருத்து (107-ம்) இலக்கச் சுருதியோடு மாறுபடுமே என்ற கபடத்தனமேற்கொண்டு "இந்த ஆனந்தம் பரமவியோமமாம் குகையில் இல்லையாயின்" என்று அநாவசியகமாய் அச்சுருதித் தப்புப்பொருளை ஈண்டு வலிந்து இழுத்து ஒவ்வாபொருள் கோடலாம். அறவீனந்தான் உரை பண்ணினார் சங்கராசாரியர். ஆகவே, உயிர்களெல்லாம் இருந்து பிழைக்கவேண்டில், (சங்கராசாரியர் கருத்தின்படி) ஆகாயம் பரமாகாசமாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் மாயையாயிருத்தல் வேண்டுமாம, அவ்வாகாசம் அஞ்ஞானமாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் அவ்வியாகிருதமாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் சடசத்தியாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் குகையாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அக்குகை சம்சாரபந்தமா யிருத்தல் வேண்டுமாம், (நீலகண்டசிவா

சாரியர் அப்பயதீக்ஷிதர் கருத்தின்படி அவ்வாகாசம் பரமசத்தியாம் சிதம்பரானந்த பராசத்தியாயிருக்க வொண்ணுதாம்) இப்படியெல்லாம் இருந்தால், மாயாசடசத்தி வியோமக்குகையில் ஆனந்தம் இருக்குமாம், அதனால் தற்சொரூபமாயிருந்துவிடலாமாம்! மிகுநன்று! நன்று!! சிதம்பரேசர் நடனம் பண்ணும் இடத்தில் சங்கராசாரியரும் அவர் சீடரும் தாம்பிரமும் தாம்பிரமம் என்று நமத்தாராய! இப்போது பின்னுள்ளாரும் தாம் தாம் பிரமம் என்று தாளம்போட்டு நடிக்கின்றார்கள்! பின் என் செய்யார்கள்! இப்படியன்றோபொருள் செய்யவேண்டும்! லோககுரு என்னுந் தொனிபபெயருடையராம் சங்கராசாரியர் சிதம்பரத்தைச் சடம்பரமாக்கி, அதனால் சுருதி சொல்லிய "ஆகாசம் ஆனந்தமாகாதொழியின்" என்பதை, "சடம்பரம் ஆனந்தம் ஆகாதொழியில்" என்று பொருள்படுத்த வழிகாட்டியேனும், மாயாசடம்பரத்தில் ஆனந்தம் வைக்கப்பட்டிருக்குமென்று பொருள்படுத்த வழிகாட்டியேனும் துரர்த்தஞ் செய்து கெடுத்தமை மிகுதியும் வெட்கம்! வெட்கம்!! பொய்ச் சாக்ஷிக்குத் தாழம்பூவைப் பிரமாபற்றினாற் போலச் சூதசங்கிதையைச் சங்கராசாரியர் பற்றிப் பிழைபடுத்தியது முழுமையும தவறேயாம். இதினுந் தமது பாஷ்யத்தையும் சூதசங்கிதையையும் இரண்டாயிரம் வருஷமாக நம்பி வந்தவர்களைத் தலைதடுமாறிப் பேசுதற்கும் எழுதுசற்கும் வேதசார சைவசித்தாந்தத்தைத் தூஷித்தற்கும் காரணரானமை மித கொடுமையேயாம்! இவருக்கு இச்செய்கை அடுக்குமா! இது பொறுக்குமா! இங்ஙனம் பராசத்தியைக் கொன்றுவிட்டா தாம் லோககுரு என மேலாடவேண்டும்! அந்தமின் மறையெல்லாம் அடிதலை தடுமாறிப் போயவே! நமது சிதம்பர பரமானந்தாமிர்த உபநிஷததடாகத்தை மாயாவாதப் பொருட் சொற்களென்னும் கற்களாலும் மண்ணாலும் நிறைத்து நன்றாய் உரமிட்டிறுக்கி அவ்வுபநிடத உண்மைகளைக் காணவொட்டாது கெடுத்துவைத்தபாபம் எளிதிலே தீருவதன்றே! கீழ் மேலாயும் மேல் கீழாயும் நின்றாற்போல மாயாம்பரோபநிஷதங்கள் கீழ்நிற்கும் நெறியைவிட்டுமேலாடவும், சிதம்பரோபநிஷதங்கள் மாயாவாதியால் துரர்த்தஞ் செய்து கெடுக்கப்பட்டு மேனிலையை ஒழிந்து கீழ்நிலைக்கண்ணவாம் மாயாவாதோபநிடதங்களோடு சமமாகப் பொருள்கொள்ளப்படவும் நேர்ந்தமை பாபக் கலியுகமான்மியத்தினுலேயாம்.

(கக) வைதிக சைவோபநிடதங்களிலே பிரமம் ஆகாசம ஆன்மா என்பன அதிட்டவசத்தால் பிரமம் என்றேனும், ஆகாசம் என்றேனும், ஆன்மா என்றேனும் ஒவ்வொன்றாய்க்காணப்பட்டால் அத்தைக்சொல்லாது சங்கராசாரியர் தமதுபாஷ்யத்திலே தப்பவிடுகின்றார். அதுவன்றி ஓரிடத்திலே இரண்டாய் மூன்றாய் அவை சேர்ந்து அவ்வுபநிஷத மூலங்களிலே காணப்படுமாயில், அவற்றுள் ஒன்றைமாத்திரம் நிற்கவிட்டுமற்றவைகளை எவ்வாறாயினும் உபாயஞ் செய்து கொன்று விடுகின்றார். ஈசோபநிடத முதல் அதர்வசிகை இறுதியாம் சிதம்பர வாதோபநிடதங்களிலேனும், இவற்றின் பொருளை அங்கங்கே சுருக்கியேனும் விரித்தேனுங் கூறும் கைலாயசங்கிதை வாயுசங்கிதை முதலியவைகளிலேனும் சிவமாகிய பிரமம், சத்தி, ஆன்மா என்பவற்றின் ஒன்றையேனும் பொய்யென்று கூறுந் துணுக்கை மந்திரமேனும் துணுக்கைச் சுலோகமேனும் காணப்படாமையினாற்றான், அச்சிதம்பரோபநிடதங்களை மாயாவாதோபநிடதப் பொருள்படப் பாஷ்யஞ் செய்து, அப்பாஷ்யத்திலே ஒவ்வோரிடத்திலே வெளிப்படவும் வெளிப்படாமலும் சொலலியும் சொல்லாதும் விடப்பட்ட மாயாவாதப்பொருள்களை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கற்பனைசுலோகங்களைப் பிரமகீதை முதலியவைகளிலே புகட்டி மாயாவாதிகளுக்குச் சகாயஞ் செய்துவிட்டார். சங்கரபகவத் பாதரசாரியர் சூதசங்கிதையைப் பதினெட்டுத்தரம் ஊன்றிப் பார்த்துச் சாரீரகபாஷ்யஞ் செயதார் என்னும் புளுகு பெரும் புளுகாம் என்றும், அவர் பாஷ்யத்துக்கியையச் சுலோகங்களைப் புகட்டிப் பதினெட்டுத்தரம் முன்பின் விரோதமறும்படி பார்வையிட்டு மாற்றினமையையே உலகினர் மாறுபடப் பேசினார் என்றும், இவ்வாறு கபடத்தனஞ் செய்தமை நீலகண்டசிவாசாரியர் பாஷ்யத்தையும், அதற்கு ஆதாரமாய் நின்ற அப்பயதீக்ஷித யோகியார் சைவக்கிரந்தங்களையும் சூதசங்கிதையையும், அதற்கு மூலமாய்நின்ற சுருதிகளையும், உபப்பிரும்மணங்களையும் மிகு சாவதானத்தோடு ஆராயும் அறிஞர்க்குப்பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந்தோறும் பட்டப்பகலை இரவென்று சொல்லிய வாய்மை வெளிப்படும் என்றும் உணரக்கடவர். சீவான்மா பரமான்மா எனப் பொருள்பட இரு ஆன்மசப்தங்கள் சிதம்பரவாதோபநிடதங்களிலே நேரின், அவற்றுள் ஒன்றைப் புத்தி என்று பொருள்படுத்திக் கெடுத்துவிடுகின்றார். பரமாகாசம் (சிதம்பர சத்தி) பிரமம் என இரண்டு நேரில், பரமாகாசத்தைச் சடசத்தியாக்கிப் பிரமத்தை எஞ்சவிடுகின்றார். செயற்கரிய செய்கலாதார் குழுவினர் வகுப்பார்க்குச் செயற்கெளியதும் ஒன்றுண்டாமோ!!! தைத்திரீயத்துக்குப் பொருள் கூறிய விடத்து மேலே போந்தவாறு "பரமாகாசம" "பிரமம்" என இரண்டு ஒருங்கு நேர்ந்தபோது, பரமாகாசத்தைச் சடசத்தியாக்கினவர் சாந்தோக்கியோபநிடதத்து அவ்விரண்டும் நேராது ஆகாசம் என ஒன்று மாத்திரம் நேர்ந்தபோது, அதனை (நிர்க்குண) சிவம் எனச் சூதசங்கிதையிலே பொருள்படுத்தித் தமது மாயாவாத சாந்தோக்கியோபநிடதபாஷ்யதது ஆகாயம் ஒன்றாக்கியைய நிறுத்திக் கொண்டார். இந்த ஆகாசத்தைத் தைத்திரீயத்திற் போலச் சடசத்தி எனப்பொருள்படுத்தில் ஏகான்மவாதியாருக்கு மற்றோர் கதி ஈண்டு இன்றாய் விடும். தைததிரீயத்திலே ஆகாசத்தைச் சாந்தோக்கியத்திற போல நிறுத்திக்கொண்டால், இவர் ஏகான்மவாதம் நிலைக்கயொட்டாது போக வைதிகசைவம் வந்து குடிகொண்டுவிடும் எனறு கொண்டு பாஷ்யமும்பிரமகீதையும் தாளமும் மேளமும்போல இசையச சங்கராசாரியர் இசைத்தமையுமாமெனக.

(தொடரும்).

பூர்வீக சமய நிலை.

(முன்தொடர்ச்சி)

இதுதான் எகிப்து தேசத்திய மதாசார விர்த்தாந்தம். சால்டியா, இந்தியா, பாரசீகம், கிரீஸ், ரோம், சீனம, ஆகிய தேசங்களின் மதாசார வரலாறுகளுமிப்படித்தான். இதுகாறுங் கூறியவற்றால், ஒரு தெய்வ வுபாசனையும், பலதெய்வ வுபாசனையும் கலந்து எல்லாருடைய மதாசாரங்களிலும் பிரபலித்திருப்பதற்குக் காரணமறிந்து கொள்ளலாம். ஆதியிலிருந்த ஆசாரம் ஒருதெய்வ வுபாசனைதான். தான் சுயம்பு, இரண்டாவதற்றவொருபொருள், சர்வஜ்ஞபிதா, சிஷ்டபரிபாலனன், துஷ்டநிக்ரகன், என்றும், எல்லார்க்கும் உய்யுநெறி யொன்றே யமைத்திருப்பது என்றும், ஆதியில மனுஷனுக்குக் கருணைகூர்ந்து உணர்த்தியது அக்கடவுளே. ஆனால், நாளாவர்த்தியில் ஆதி ஞானிகளெல்லாம் கற்பனா கதைகளால் மாறுபட்டு, மெய்த்தெய்வ ஞானம பெரும்பான்மையும் மலினமடைந்துவிட்டது. காமாதிகளுக்கு மூலமாகிய விக்கிரகாராதனம தலையெடுத்தோங்கிற்று.

கடவுளொன்றே யென்பதைப்பற்றி ஆதியிலிருந்த ஞானமானது யூபிரட்டீஸ் நதிதீரங்களில் பரவியிருந்தது. அசீரிய ராஜ்யத்துச சிறுவர்கள் ஆகாயத்தை நோக்கி இரண்டு கைகளையு முயரத்தூக்கிக் கொண்டு தங்கள் வேலைமுடிவில அபராத மன்னிப்புக்காக வழக்கமாகச் செய்யும தோத்திரார்த்தனை வருமாறு:--

ஓ கடவுளே! "என்விஷயமாகத் தேவரீர் திருவுளத்திற் கோபங்கொள்ளாது தணிக."

"அடியேன் சம்சார பயமென்று முணவையுண்டு, துக்கமென்னு நீரைக்குடித்து ஜீவிக்கிறேன்."

"என தெய்வத்துக்கு அபசாரங்கள் செய்யத் துணிகின்றேன்."

"என் கடவுளுக்கு அபசாரங்களைக் கவனியாமற் செய்து வளர்கின்றேன். பாபமென்றுதெரிந்தும் அவ்வழியே செல்கின்றேன்."

"ஓ ஐயனே! என்குற்றம் மிகப்பல; நான்செய்யும பாபம் மிகக்கொடிது; என்னைப்போல் அபராதியும் பாபியுமுண்டோ"!

"மனிதரியல்பு தெரிந்த கடவுளே! என்னைப்போலபராதியில்லை."

"பாவக்குழியில் வீழ்ந்திருக்கிறேன்; அதைக் கவனிப்பதில்லை; பாவஞ் செய்திருக்கிறேன்; அதையுங் கவனிப்பதில்லை."

"கடவுளென்மீது வெறுப்புற்றுக்கோபமுதிர்ந்திருக்கிறார்; அவர் கோபாக்கினியில் வெதும்புகின்றேன்."

"நான் முழந்தாளில் நிற்கின்றேன், என்னைக் கைதூக்குவாரில்லை."

"தோத்திரஞ் சொல்லிப் புலம்புகின்றேன்; செவிகொடுப்பாரில்லை; கருணாமூர்த்தியாகிய அவனையணுகிக் கழிவிரக்கப்படத் தொடங்குகின்றேன்."

"நான் செய்துள்ள பிழைகளனந்தம்; அவற்றைக் காற்று அடித்துக்கொண்டு போகட்டுமே; நான் செய்துள்ள ஈசுவராபராதங்களும் அநந்தம்; பகவானே! அப்படலத்தைப் பீறியெறியுமே! என்னுடையவனே! என் பாவங்கள் ஏழுமடங்கேழு. அவற்றினின்றும் என்னை விமுக்தனாக்குமே! பிறரறியாதவற்றையெல்லா மறியவல்ல பெருமானே! என்பாவங்கள் ஏழுமடங்கேழு. அவற்றினின்றும் என்னை விமுக்தனாக்குமே! ஈன்றணிய தாயின இளகிய நெஞ்சமும், தனயனைப் பெற்றெடுத்த தந்தையின், நெஞ்சமும போல்வதன்றோ உமது திருவுள்ளம, என்மீது திருவருள் கூரப்பீராக."

"ஆண்டவனே! என் துன்பக் கண்ணீரைத் துடைத்தருளும்; நான் நினைவாலும, சொல்லாலும், செயலாலும், செய்கின்ற தவறுகளைப் பொறுத்தருளும; என் துக்கங்களை யடித்துக்கொண்டு போகும்படி சப்த மாருதங்களை யுண்டுபண்ணும; பறவைகள் அவற்றைக் காற்றிலே தூற்றிவிடட்டும, மீன்பிடிக்கும் வலைகள் அவற்றையும் பிடிக்கட்டும், நதியானது ஜலத்திலவற்றை யுருட்டிக்கொண்டு போகட்டுமே!"

இவ்வாறு, தான் செய்த பாவங்களைப்பற்றி வருந்தி வேண்டிக்கொள்ளும ஆன்மாவானது, பக்தியில்லாதவனுடைய ஆன்மாவாக மாட்டாது; அன்றியும, அநாசாரமான விக்கிரகாராதனையால் இழிவடைந்திருக்கு மொருள்ளத்தினின்று வெளிவந்த ஸ்தோத்திரங்களோ; அல்ல. மானுஷிக ஆரம்பதசையிலும, இதிகாச காலத்துக்கு முற்பட்ட குழப்பகாலத்திலும, உண்மையாகிய கடவுளொருவரே யென்பதை நன்றாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூர்வீக இந்து மதம்.

இந்தியாவின வடமேற்றிசையிலிருந்து, உங்கள் முன்னோர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டவர்களாய், சப்தசிந்து தீரமாகிய பூமியில் செல்லும் போது, பழமையாகிய வேதகானங்களால் திசையெல்லாஞ் செவிடுபடுத்தினார்கள். அப்பாடல்களும், ஸ்தோத்திரங்களுந் தெய்வமொன்றே யென்னும பூர்வ நம்பிக்கையைக்குறிப்பனவாம். தற்காலத்திய இந்துவாலயங்களில் நிறைந்திருக்குந் தெய்வங்களை யக்காலத்திய வேதப்பாடல்களிற் காணமுடியாது. சிவன்,

விஷ்ணு என்னும பெயர்கள் கிடையாது. ஒரே கடவுளென்னுங் கொள்கையும், பக்தியும், பூர்வீக வாரியர்களுடைய மனத்திலிருந்து நீங்கும்படியாக, புராணங்களில்தெய்வமாகக்கொண்டாடப்படும் வீரர்கள் அதுவரையிலுண்டானதில்லை. கோல் புருக் என்பவர் நெடுநாள் வேதக்கருத்தையாராய்ந்து கண்டமுடிபுமிது. அவர் சொல்வது:—"வேதங்களைப்பெரும் படியாய்ப் பார்க்குமபோது, பிரார்த்திக்கபபடுகின்ற தெய்வங்கள், தங்களை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றவர்களைப்போலப் பலவகையாகத் தோன்றுகின்றன. ஆயினும, இந்துவேதத்தின மிகப்பழைய வியாக்கியானங்களின்படி யந்தப்பலவகையான புருஷர்கள், பொருள்கள், இவற்றின் பெயர்களெல்லாம் மூன்று தெய்வப் பிரிவாக வேற்பட்டு, தீர்ப்பா யொரே கடவுளிடத்தில்முடிவுபெறும. வேதங்களின் அரும்பதவகராதியானது மூன்று தெய்வநாமாவளிகளோடு முடிகின்றது. அவற்றுள், முதலாவதில் அக்கினி யென்றும், இரண்டாவதில் காற்றென்றும், மூன்றாவதிற் சூரியனென்றும், பொருள்படும படியான பெயர்கள் அடங்கியுள்ளன. தெய்வங்களைப்பற்றிப் பிரதிபாதிக்கின்ற நிருக்தத்தின் கடைசிபாகத்தில் ("திஸ்ர ஏவதேவதா") மூன்று கடவுளர்களே யுண்டென்று இருமுறை விளக்கியிருக்கிறது இவ்வாக்கியங்கள் முடிவிலொரு தெய்வத்தைக்குறிக்கு மென்பது, வேதங்களின் அநேக வாக்கியங்களாற் கொள்ளக்கிடப்பது மன்றி, நிருக்தம், வேதம், இவற்றின் பிரமாணத்தைப்பற்றி இருக்கு வேதத்தின் விஷய சூசிகையாரம்பத்திலும், சுருக்கமாயுந் தெளிவாயுங் கூறப்பட்டுள்ளது.................. ..ஆகவே, இந்து வேதங்களினுலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பூர்வீக இந்து சமயமானது, படைப்போன், படைக்கப்படுபொருள், ஆகிய இவற்றுக்குள்ள தாரதம்மியங்களைத் தக்கவாறு விளக்காவிட்டாலும், ஒரு கடவுளையே அங்கீகரிப்பதென்று அவ்விந்து வேதங்களாற் போதருகின்றது" என்பதாம்.

இந்து வேதங்களைப்பற்றி ஜோன்ஸ் என்பவரும இதே யபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறார். அவர் சொல்வது:—கற்றுணர்ந்த இந்தியர்கள், தங்கள் நூற் கருத்தின்படி, உண்மையில் ஒரு பரவஸ்துவையே ஒப்புக்கொண்டு, அப்பொருளைப் பிர்மம் அல்லது பெரிய பொருள் என்று கூறுகிறார்கள். அதன் தத்துவமானது அதனுடைய மனசுக்கன்றி மற்றெந்த மனசாலும அறிவதற் கெட்டாததென்று துணிகின்றார்கள்; அது தன் சக்தியைத் தன்னிச்சாமூர்த்தங்களின் கிர்த்தியங்களால் வெளிப்படுத்துவதாக நினைக்கின்றார்கள். 'இரக்ஷித்தலாகிய தொழிலைச்செய்வதாகக் கொள்ளும் போது, அப்பொருளை, வியாபகனும், புருஷோத்தமனுமாகிய விஷ்ணு வென்கிறார்கள். படைத்தல் அல்லது முன்னில்லாததொன்றை யுண்டாக்குதலை யந்தப்பிர்மம் செய்வதாகக் கொள்ளும போது அதைப் பிரமன் என்கிறார்கள். அழித்தல் அவ்லது உருவங்களை மாற்றுதலை யந்தப் பிர்மம் செய்வதாகக் கொள்ளும்போது அதை அநேக நாமங்களா லழைக்கின்றார்கள். அவற்றுள், சிவ, ஈச அல்லது ஈஸ்வர, ருத்ர, ஹர, மஹாதேவ, என்பவை பெருவழக்காயுள்ளவை' என்பது.

சப்தநதிதீரத்தில், ஆதியாரியர்கள் மூவாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் குடியேறிய தேசத்திற்கு நான் போயிருப்பதாக வைத்துக்கொளளுகிறேன். அங்கே பரமண்டலாதிபதியும், பரவஸ்துவும், மண்ணையும் விண்ணையும் தானே படைத்தவருமாகிய இரண்ய கர்ப்பருககு வைதிகர்கள் தங்கள் கால சந்திஸ்தோத்திரத்தை அடியில் வருமாறு பாடுவதை நான் கேடபேன:—

"எந்தக் கடவுளை நாம் போற்றித்துதிப்போம்? எவன் ஆதியில் இரண்ய கர்ப்பனுகத் தோன்றினவன்; எவன் தோன்றும் போதே ஈசுவரவிலக்ஷணங்களமைந்தவன்; எவன் பிரபஞ்சத்திற்குத் தனிமுதலாயுள்ளவன்; எவன் மண்ணைப் படைத்து விண்ணையமைத்து உயிரையுஞ் சக்தியையுங் கொடுத்தவன்; எவனுடைய ஆணையைத் தேவர்கள் சிரசாய் வகிப்பது; எவன் நித்தியத்துவத்தில் மறைந்துள்ளவன் எவனுடைய அருளைப் பெறுதிருப்பது மிருத்துவாகும்; எவன் சுவசக்தியால் ஜாக்கிரசொப்பன சுழுத்தியுலகத்துக்கு அதிபதியானவன்; எவன், ஓடுமியல்புள்ள மகாப் பிரவாகமானது வித்துகளைச் சேர்த்துப் பலனுணடாக்கி, அக்கினியைச சுவாலிககச் செய்கிற வொவ்வொரு இடத்திலுந்தோன்றிநிற்பவன்; எவன் தேவர்களுக் கெல்லாம் பிராணவாய்வும ஜீவனுமாயுள்ளவன்; எவன் இந்த பிர்ம்மாண்டமுழுமையும் ஒரே நோக்காய்ப் பார்க்கவல்லவன்; எவன் எவ்வகைச்சத்திககு மூலமானவன்; எவன் பூஜ்யன்; துரியமூர்த்தியாகிய அவனையே போற்றித் துதிப்போமாக."

இந்தப் பழையஸ்தோத்திரப் பாடலிலுள்ள சூற்றங்கள் எனக்குத் தெரிந்தவைகளே. ஆயினும், அவற்றிலுள்ள குணங்களு மெனக்குத்தோன்றுமற் போகவில்லை. பிற்காலத்திற் புராணங்களில் பிரபலப்ப

ட்ட பல தெய்வ வழிபாட்டுக் கூட்டத்துக்குக் கார ணத்தை யிந்தஸ்தோத்திரப் பாடலிற் காண்பதோடு, ஆரியர் ஆதிககருத்து எப்போது மொரே யுண்மைக கடவுளைப்பற்றிய தென்பதுந் தெரிகின்றது. அடா ல்பி என்னுமறிஞன் 'வேதங்களிற் கூறும்பல தெய் வோபாசனைக்கு முந்தியே ஒரு தெய்வோபாசனை யிருந்தேயுள்ளது; அநேகதேவதைகளைத் துதிக்கும் பாடல்களினிடையிலே (ஏகராயும், அந்த மற்றவரா யுமுள்ள கடவுளுடைய ஞாபகம்) ஓடுகின்ற மேக ஜாலங்களால் மறைககப்பட்டாலும், ஆகாயததின் நீலவர்ணம அவறறை யுருவித்தோன்றுதல்போல வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது' என்று கூறுவதே யென் னுடைய துணிபும. இந்த ஏக தெய்வோபாஸனா ஞானமானது நிலைபெறுவதற்கே பூர்வத்தில் பிராம ணாசாரியர்கள் கீழ்வரும் பிரமாணயுக்தமான ஸ்தோ த்திரங்களைச்செய்து வந்தார்கள்.

"நிர்விகாரியராயும், அசஞ்சலராயும், அகண்டித ராயும், தத்துவாதீதராயும, எவற்றுக்கும் ஆதிமூலப் பொருளாயும், பரவஸ்துவாயும, பிரபஞ்சாதார பூத ராயும் உள்ள அவரை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்."

பூர்வீகசீன மதம்.

சீனதேசத்தார் மதானுசாரமாக விசாரித்தாலும் வேறுவகையாகக் கொள்ளவிடமில்லை. சீனதேச த்துப் பழமைபாடல்களில் கடவுளை டீன் என்னும பெ யர் கொண்டு வணங்கியிருக்கிறார்கள். டீன் என்ப தற்கு அவர்களகராதியின்படி 'பெரியவன்' 'மேலே வசிப்பவன்' 'பரமண்டலபிதா' 'எவற்றையு மொழு ங்குபடுத்துவோன்' என்பது பொருள். கன்பியூஷி யஸ் என்னும தத்துவஞானி டீன என்னுந் தெய்வத் தையே முக்கியமாகக்கொண்டிரு ஜனங்கள் கொண் டாடின மற்றையதெய்வங்களையும, காற்றையும், மலை களையும, நதிகளையும, இறந்தோராவிகளையும, எத்த ன்மையாகக் கொண்டிருக்கிறரென்றால, கிரீஸ்தேச த்துப் புராணதெய்வங்களை ஸாக்கிரடீஸ் பாவித் ததுபோலவே யாமென்பது அநேகபிரமாணங்களால வெளியாகின்றது. லாவோஸ் என்னுந் தத்துவ ஞானிகீழ்வருமாறு கூறுகிறார். "விண்ணுக்கு மண ணுக்கு முந்தியிருந்த வொரு அகாதிவஸ்து ஒன்று ண்டு. அது பரமசாந்தமாயுள்ளது; பாசபந்தமற் றது; தனித்துவாழ்வது; விகாரமற்றது; எங்குஞ் சஞ் சரிப்பது; இன்பவடிவானது; அதைப் பிரபஞ்சத்துக் கு மாதாவென்னலாம். அதன்பெயர் தெரியாது. அதற்கொரு பட்டப்பெயரிடவேண்டியதனை 'ஜே வோ' (வழி) என்பேன்; அதற்கொரு பெயரிட முய ன்று அதனைப் 'பெரிது' என்பேன்; பின்பு 'அகோ சரம்' என்பேன்; பிறகு 'தூரம்' என்பேன்; பின்ன ர்ச 'சமீபம்' என்பேன்".

இவ்வண்ணமாய்க் கடவுளுடைய வுண்மை யுணர் ச்சி கைவந்தவர்கள் மேற்கூறிய தத்துவஞானிகள் மாத்திரமன்று. கி-மு. 2225-வது வருஷத்தில் சீனசக்கிரவர்த்தி, பரமண்டலாதிபதியாகிய டீன் என்னுங் கடவுளுக்குப் பூசை செய்ததாகவும், 1600-வது வருஷத்தில் அப்போதைய சக்கிரவர்த்தி 'சீனதேசத்தார் தொழுவது ஜடாகாசத்தையல்ல; ஆகாசாதிபதியையே' என்று ஆகரூபத்திரமூலமா க வெளியிட்டதாகவுந் தெரியவருகிறது. காங்கி நாட டீச சக்கிரவர்த்தி பீக்கின் நகரத்திலுள்ள ரோமா கிறிஸ்தவக கோயிலின் முகப்பிற் கீழ்வருமாறு எழு துவித்தார். "எவற்றுக்கும மூலகாரணமாயுள்ள பொருளுக்கு. அவர் எல்லார்க்கு நல்லவர், முழு நீதியாளர், எவற்றையும விளக்கி யாதரிப்பவர், தமை க்குமேலானவர் இல்லாமல நீதியோங்கி ஆளுகின்றவர்; ஆதியந்தமற்றவர்; ஆதிதொட்டு எப்பொருளையும படைத்துள்ளவர் அவரே; அவற்றை யாளபவரும் அவற்றுக்குண்மையான காததாவுமவரே"

பூர்வீக பாரசீக மதம்.

பாரசீகதேசத்தில், சொராஸ்டிரியர்களுடையவேத புத்தகத்தைப் பார்ப்போமானால, அதிலும கடவுளைப் பற்றி மேற்கூறிய கருத்தையே காணலாம். "ஓதெ ய்வமே! நான் உன்னைக் கேட்பதற்கு உண்மையாக விடையளிக்கவேண்டும். ஆதியிலிருந்து சுத்தபுவன பிதாவாயிருந்தவரார்? சூரியனுக்கும, நட்சத்திரங்க ளுக்கும, வழி யமைத்தவரார்? ஓதேவா! இதுவும பிறவும தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பூ மியும், மேகங்களும் விழாதபடி தாங்குவோரார்? கடலையும் புஷ்பங்களையும், மரங்கள் விழாமலும, அமை ப்பவர் யார்? காற்றுக்கும, மேகங்களுக்கும் வேகத் தைக் கொடுத்தவர் யார்? சுத்தாத்மாக்களைப்படைத் தவருன்னை யன்றியார்"?

ஐரோப்பா வடபாகத்திலுந் தென்பாகத்திலும் பூர்வீகத்தி லனுசரித்த மதம்.

மேற்கே நெடுந்தூரத்தில் பலகாலங்களில் வசித்த பலஜாதியாரைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டிய தவசி யமில்லை. ருஷியா, நார்வேஸ்வீடன், ஜர்மனி, பிரா ன்சு, இற்றலி, ஸ்பேயின், கிரீஸ், ஆகிய இத்தேசங் களில், முதலில் குடியேறின ஜனங்களுக்கு ஒரே

உண்மைக்கடவுள் விஷயமான சாதாரண பக்தியிருந்ததென்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இந்தக் கொள்கையானது கர்ணபாரம்பரையாகவும், லிகிதமூலமாகவும், உள்ள ஐதிகங்களால் நாளதுவரைக்குந் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. கிரீஸ், இற்றலி, ஜர்மனிமுதலிய தேசத்துப் பழைய வித்துவான்களிடத்தில் இதற்கு வேண்டிய ஆதாரமேற்படுகிறது. கிரீஸ்தேசத்து தத்துவஞானிகளிடத்திலும், ரோமாபுரியிலிருந்த இராசியபரிபாலன சட்டநிரூபண நிபுணர்களிடத்திலுங் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஐரோப்பாவில மற்ற விடங்களைபபோல இந்தப் பழைய ஏகதெய்வோபாசனைக் கொள்கையானது, கற்பனைகளோடுங் கட்டுக்கதைகளோடுங் கலந்து, மனிதர்கள் துற்குணங்களுக் கேற்றதாகக் கற்பிததுக்கொண்ட விகார தெய்வக் கூட்டங்களை வணங்குதல் முமமுரமாய்த் தலையெடுத்தலால், பலவீனப்பட்டு, காலஞ்செல்லச்செல்ல உருக்குலைந்து போயிற்று. இந்த விபரீதக்காட்சியானது, கிரீஸ்தேசத்திய தத்துவஞானிகளுக்கு அதிக கோபத்தையுண்டுபண்ணிற்று. ஜினொபெயின் என்பவர் ஒரே பொருளாயும், அநாதியாயும், அந்தமில்லாதவராயுமுள்ள கடவுளுக்கு மனுஷவியல்புக்குரிய வடிவம, செயல், குணம, இவற்றை யாரோபிப்பது தவறென்று கண்டிக்கிறார். அவர், "மனிதர்களே கடவுளைச் சிருஷ்டிக்கின்றவர்கள் போலும். எருதுகளுக்கும, சிங்கங்களுக்கும், மனிதர்களைப் போலச் சித்திரவேலை செய்யத்தெரிந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், அவைகளும தங்களிஷ்டப்படி எருதுக்கடவுளையும, சிங்கக்கடவுளையும், உருவாக்கி யலங்கரித்துவைக்கும் என்பது நிச்சயமே" என்று சொல்லுகிறார். இப்பெரியோர் கடவுளொருவரே என்றும, மனுஷதேவகணங்களுக்குள் பெரியோரெனறும், உருவத்திலுஞ் செய்கையிலும், ஒருவாற்றானு மனிதர்களுக் கொப்பாகாரென்றும் வேறிடங்களிலும வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ப்ளேட்டோ என்பவருடைய மதம்.

தெய்வவிலக்ஷணத்தைப்பற்றி ப்ளேட்டோ வென்பவருடைய கருத்து என்னவெனில்:—அது எவற்றுக்கு மேலாய் எவ்வகையிலு நிறைவுளளது. எப்படிப்பட்ட இலக்ஷணங்களுக்கு மிடமானது. அதற்கொருகுறையுமில்லை. ஆதலால் கடவுள் நன்மையே வடிவமானவர். நன்மைக்கெலலாங் காரணபூதர். நன்மைக்கு மாத்திரமே; தீமைக்கவரைக் காரணமாகக் கற்பிக்கல் கூடாது. நன்மைக்கு மாத்திரமே யவரதிகாரி. கடவுள் தீசசெயலைச் செய்வதாக வித்துவான்கள் வர்ணிப்பதனால், அககடவுள் பெருமைக்குப் பங்கம் வருகிறது. இன்னும, கடவுளுண்மையே வடிவமானவர். மனிதர்களை வஞ்சிப்பதும், மயக்கவழியிற் செலுத்துவது மவர்க்குமுடியாது. கடவுள் மனிதர்களை வஞ்சித்தாரென்னுங் கற்பனைக் கதைகளெல்லாம் அசப்பியமானவைகள். கடவுள் பூரணப் பொருளாகையால, நிர்விகாரியாவர். வித்துவான்கள் சொல்லுகிறபடி யவரொருசமயமொரு வடிவமும், மற்றொருசமயம வேறுவடிவமுங் கொள்பவரலலர். அவரெக்காலமு மொரேதன்மைத்தான நிர்விகார வடிவமுடையவர். கடவுள் சைதன்னியமூர்த்தி. ஆதலால் ப்ரகிருதியாகிய வுலகத்திற் கப்பாற் பட்டவர். அவர் சைதன்னிய மூர்த்தியாயிருந்தே யெல்லாவற்றையுமாண்டும், நியாயத்தீர்த்தும், பூர்வதிருஷ்டிக்குந் தக்கபடி யவற்றையும் நடத்தியும் வருகிறார். கடவுள் அப்பிராகிருத வஸ்துவாகையால் லௌகிக முறைமையைக் கடந்தவராவர். இவ்வுலகத்துப்பொருள்கள் காலவசத்தால பீடிக்கப்படும; கடவுள் காலத்தைக் கடந்தவர். ஆதியும், மத்தியும், அந்தமுமாய் எப்போதுமுள்ளவர்.

அரிஸ்டாட்டில் என்பவருடைய மதம்.

அரிஸ்டாட்டி லென்பவரும கடவுளியல்பைப் பற்றி ப்ளேட்டோ வென்பவரைப் போலவே கூறுகிறார்:—கடவுள் ஜடவஸ்துக்களா லாகிய பரிணாமத்தையும், ரூபத்தையுங் கடந்தவர். அவர் சுத்தசத்து, சுத்தஞானம், சுத்தரூபம், சுத்தகுணம, சுத்தசத்தியாயுள்ளவர். கடவுள் உண்மையில அவயவ பேதமற்றவராதலால சுத்தகேவலப் (நிர்அவயவப்)பொருளாய் விகாரமில்லாதவர். முடிவில் கடவுள் நிரவயவப்பொருளேயாவர்; ஏனெனில், அவயவபேதமும ஜடபதார்த்தத்திற்கே யுண்டு; ஜடத்துவத்துக்கும் கடவுளியலபுக்கும வெகுதூரம்.

இவ்விதமாக, கிரீக்தேசத்து மகாதத்துவ ஞானிகளாகிய, ப்ளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், என்பவர்கள் கடவுளியல்பைப் பற்றி சித்தாந்தம பண்ணி யிருக்கிறார்கள். இப்படியாக அவர்களெண்ணி விவகரித்து வருகையில், அவர்களுடைய நாட்டாரிற் பெரும்பாலார், ஆதன்ஸ் முதலிய நகரங்களில் அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட ஆலயங்களிற் பிரதிஷ்டை செய்துள்ள அழகிய விக்கிரகங்களுக் கெதிரில சுகந்த தூபங்களை வளர்த்திக் கொண்டு முழந்தாளில் நின்று கொண்டு வணங்கி வந்தார்கள்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

மெய்கண்ட சாத்திரம்.

அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்னும் பத்தும் சிவபுண்ணியங்களாம். அபுத்திபூருவ புத்திபூருவமாகச் செய்யப்படும் சிவபுண்ணியங்களின் பயன் சிவபுராணத்துட்பட்ட ஸ்காந்தபுராண சங்கரசங்கிதையைச் சார்ந்த உபதேசகாண்டமுதலியவைகளால் உணரற்பாற்றும். இத்தப்பத்துவகைப்புண்ணியங்களுள்ளே இறுதிக்கண்ணின்ற உண்மைஞானம் பதிபசுபாச லக்ஷண முணர்த்தி ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்ன நான்கு பாதமுற்று நிற்பதாகும். மாயாவாதிகளுடைய சொத்தாகிய நிராலம்பம், சுகரகசியம், ஸ்கந்தம், சாபாலி, யோகதத்துவம், திரிசிகி, யோகசிகை (நான்காம் அத்தியாயம்) யாஞ்ஞவல்க்கியம், அன்னபூரணி, ருத்திர இருதயம், தரிசனம், பைங்கலம், வராகம், அத்துவயதாரகம், அமிர்தவிந்து, சர்வசாரம், சரசுவதிரகசியமுதலிய தாழ்ந்த படிக்கண்ணவாம். மாயாவாதோபநிடதங்களாகா ஈச, கேந, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டூக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரண்ய, காலாக்கினிருத்திர, கைவல்லிய, பிருகச்சாபால, மைத்ரேய, மகாநாராயண, சுவேதாசுவதர, அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித உபநிஷதங்களிலே உண்மை ஞானத்தின் பாற்பட்ட பதிபசுபாசவுண்மை அநந்த வேதசாகை யுடையோரால் பற்பல பரிபாஷா நாமங்களினாலே பேசப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வைதிக சைவோபநிடதங்களில் போந்த பதிபசுபாசவுண்மை திருவள்ளுவநாயனார் குறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், வேதாந்தசூத்திரம், திருமந்திரம் என்பவைகளிலே பேசப்பட்டமைக்கிசையப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளதாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, ஒளவை பெருமாட்டியார் "தேவர் குறளுந் திருநான்மறைமுடிவும், மூவர் தமிழு முனிமொழியும்—கோவை, திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு, மொருவா சகமென் றுணர்" என்று கூறியருளினர். ஈசகேநாதி உபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட பதிபசு பாசவிளக்கம், மாயாவாதாசாரியராகிய சங்கராசாரியரால் சொரூபம் தெரியாது மலினமாகப் பட்டுப்போயிற்று. அந்த வைதிக சைவோபநிஷதங்களின் பதிபசுபாசவுண்மையானது பாரார்த்யம், சிதம்பரமும், ஆன்மா சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று சிவசாமியமடைதலும், பதிபசுக்களாகிய சுவர்ணபட்சிகள் இரண்டும், பிரமலோகமாகிய சிவலோகமும், பிறவும் மிசதையாமெனச் சங்கராசாரியரால் எண்ணி பதினெட்டுத்தரம் படித்துப்படித்து மாற்றி மாற்றிப் புதச்சுலோகங்கள் டசட்டிக கற்பிக்கப்பட்ட (ஸ்காந்தபுராணத்தைச்சார்ந்த) சூதசங்கிதை ஒழிந்த மற்றை வியாசருளிய சைவபுராண வுபப்பிரும்மணங்களாலும், ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியருளிய வேதாந்த சூத்திர சைவபாஷ்யத்திலும் வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கக்கிடக்கின்றது. சைவ புராணங்களுக்குள் ஒன்றாகிய சிவபுராணம் பன்னிரண்டு சங்கிதையுடையது. இந்தப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளுக்குள்ளே அச்சிடப்பட்டு நிலவும் வித்தியேசுவர சங்கிதை, கைலாய சங்கிதை, வாயுசங்கிதை, தருமசங்கிதை என்னும் நான்கும் ஒழித்து எஞ்சிநின்ற சனற்குமார சங்கிதை ஞானசங்கிதைகளின் பெயர் அப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளிலே காணப்படாமையால் இந்த இரண்டும் சைவபுராணத்தின் பாலனவாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு அருகமுடையனவன்றாம். சிவாகமங்களிலே பேசப்பட்ட சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் நான்கு பாதங்களுள்ளே மூன்றாவதாகிய யோகபாதம் வரையிலே பேசுவன ஈசகேநாதி வைதிக பாசுபதோபநிடதங்களாம். இந்த உபநிஷதங்களாலே மூடித்துப் பேசப்பட்ட ஞானயோகநிலையும் சிவாகமங்களாலே போதிக்கப்பட்ட ஞானயோகநிலையும் ஒரு முடிவினவாமெனபது "நிலவுல காயதாதி நிகழ் சிவாத்துவி தாந்தம்" என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் முதலாயினோரருளிய திருவாக்கு முதலியவைகளால் உணரப்படும். வைதிக ஞானபாதத்து துவிஜஞானிக்கு யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்னும் மூன்றும் உண்மையால் ஞானபாதம் யோகபாதமுதலிய பேசும் வைதிக காமிகாதி சிவாகமங்களோடு அந்த வைதிக பாசுபதயோக சிவாத்துவோபநிஷதங்கள் அந்த வைதிக சைவ துவிஜ ஞானியினதும் யோகியினதும சொத்துக்களாமன்றி சிவாத்துவிதிகளென வாளா பெயர் தரித்தது தாம பிரமமென நிற்கும் ஏகான்மவாதிகளுடைய சொத்துக்களன்றாமென்க. இந்த ஈசகேநாதி யுபநிஷதங்கள் ஏகான்மவாதிகளுடைய ஆட்சி சொத்தாமாயின, அவர்கள் சொந்த ஆட்சி சொத்தாக முன்னர்க்கூறிய நிராலம்பம், யோகசிகைமுதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட கானற்சலம், மலடிமகன், தானுபுருஷன், சொப்பனவுலகு, பிராந்தி, மித்தை, கற்பனை அத்தியாசமுதலியபதத்தொடர்ச்சி ஒன்றேனும் யாதுகாரணத்தினால்தான் அந்த ஈசகேநாதி சிவாத்துவிதோபநிடதங்களிலே காணப்பட்டில! இது வொன்றே அவ்வுபநிடதங்கள் சிவாத்துவிதிகளுடைய உடைமையெனறு திருடிகாரஞ் செய்தற்குத்தொடுக்கப்படும் பலவலியசான்றுகளுள்ளே மிகலேசானே புலப்படுத்தற்பாலதாய வெளிச்சான்றாமென்க. இந்த ஞானயோகோபநிடதங்களின் சாரமாய் சைவ சித்தாந்த சிவயோக அனுபூதிநிலை சிவாகமங்களுட் பேசப்படும ஞானபாதத்தினால் உணரற்பாற்றாம். இவ்வனுபூதிநிலையை உணர்த்தற்கு சிவபிரானால் ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குபதேசிக்கப்பட்டது ரௌரவாகமத்துப் பாசவிமோசன படலத்துப் பன்னிருசூத்திரமுடைய சிவஞானபோதமாமென்ப. இந்த சிவஞானபோதம் சர்வஞானோத்தரமுதலிய ஆகமங்களினாற் பொருள்படுத்துவதாகும். ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம் ஸ்காந்தபுராணத்தைச்சேர்ந்த அகஸ்திய சங்கிதைமுதலியவைகளால் உணரற்பாற்று. இந்த ஆகமார்த்தத்தின் உத்தமோத்தமநிலை இன்னனம் உணரற்பாற்றென ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி சனகாதிருஷிகளுக்கு இருந்து விளக்கிக்காட்டினரென்பது போதர, ஸ்ரீஸ்காந்தபுராணம் "ஏதஸ்மின் நந்தரே தேவ: கைலாசே ரஜ

தாசலே | ஸநகாதி முனீந்த்ரேப்யஸ் திரிபதார்த்தாத்த ஸம்மிதம், ரகஸ்யமாத மாந்தாக்ய சித்தாந்தம் கதயந்ஸ்தித: | "இந்த எல்லையில் சிவபிரான் வெள்ளியம் கைலாசமலையிலே சனகாதி முனீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்த சம்மிதமும் ரகசியமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்" என்று உணர்த்துகிற்று. ஸ்ரீ மெய்கண்டார் காலத்துக்கு முன்னே இந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதம் சிரவண மனனஞ் செய்யப்பட்டுவந்தது. இது தமிழ்மொழி மாத்திரமறிந்த பக்குவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படாமை நோக்கிச் சிவபிரான் திருவருளால் மெய்கண்டதேவர் அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை தென்மொழியில் இயற்றியருளினார். இதனை முதனூலாகக்கொண்டு மூன்று பண்டிகளிலே வேதசிவாகமங்களை ஏற்றியவராகப் புகழப்படும் சகலாகமபண்டிதராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் அதனை விரித்து சிவஞானசித்தியார் எனப்பெயர்கொடுத்து வழிநூல் இயற்றியருளினார். இவர் இருபாவிருபஃது என்னும் மற்றோர் சாஸ்திரமும் அருளினார். இவர்மாணக்கராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியார் சிஷ்யராயும் தில்லை தீக்ஷிதருள் ஒருவராயும் பெற்றான் சாம்பானுக்கும் முள்ளிச்செடிக்கும் முத்திகொடுத்தவராகிய உமாபதி சிவாசாரியார் சிவப்பிரகாசத்தை, அச்சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் என்னும் இரண்டிற்கும் சார்புநூலாக அருளி, அம்மூன்றின் பொருளையே பின்னரும் திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சாஸ்திரங்கள் ஏழினும் உபதேசித்தருளினார். உண்மைவிளக்கம் அருளிச்செய்தவர் மெய்கண்டதேவருடைய சீஷராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார். திருவுந்தியார் அருளிச்செய்தவர் உய்யவந்ததேவநாயனார். திருக்களிற்றுப்படியார் அருளிச்செய்தவர் உய்யவந்ததேவநாயனார். இவர், திருவுந்தியார் அருளிச்செய்த உய்யவந்ததேவநாயனார் சீஷருடைய சீஷர். திருவுந்தியாருக்கு உபபிரும்மணமாயுள்ளது திருக்களிற்றுப்படியார். இந்த சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு சைவசித்தாந்தசாஸ்திரங்களும், திராவிடோபநிஷத்ரத்நங்களாமென்ப. வடமொழிச்சிவஞானபோதத்திலே போதிக்கப்பட்ட உண்மைகள் இவை என்பது உரைக்காமிகாகமம் "பிரதமம் தத்வரூபந் த்விதீயந் தத்வ தர்சனம் | த்ருதீயந் தத்வசுத்தஞ்ச சதுர்த்தம் ஆத்மரூபகம் | பஞ்சமாத்ம தர்சனந்து ஷஷ்டமஞ்சாத்ம சோதநம் | சப்தஞ் சிவரூபந்து அஷ்டமம் சிவதர்சநம் | நவமஞ் சிவயோகஞ்ச தசமஞ் சிவபோகச்ச | " என்று கூறிய சுலோகத்தினால் அறியப்படும். அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தினுண்மை உணர "இரண்டினி லைந்தி லாதி லேழினி லெட்டித் தன்னிற், றிரண் டிரண் டொன்றதாகத் திகழொன்பான் பத்துத் தன்னி, லிரண்டிலாப் பேறு தன்னி லிருதிய பத்தோ டொன்றிற், றிரண் டெழு முபதேசங்கள் சிவஞான போதஞ் சித்தி." என்று பெரியோர் விளக்கினார். இவ்வுண்மைகள் திருக்கோவையாருண்மையில் அகப்பொருட்பால்பட உபதேசிக்கப்பட்ட குறிஞ்சிமுதலிய ஐந்து நிலங்களில் வைத்துணரப்படும். இவ்வுண்மைகள் ஞானாசாரியர்வாயிலாக அறியற்பாலவன்றி ஏகான்ம வாதம்போல அச்சைவசித்தாந்தரகசியம் விளைப்படுவதன்றும்; விளக்கப்படுவதன்றும். சிவானுபவச்செல்வர்களாகிய சிவஞானசம்பந்தர் முதலாயினோரருளிய தேவாரம் திருவாசகமாகிய திராவிடச்சுருதிகள் சிவானுபவலக்கியங்களாய் அமைய, அச்சிவானுபவத்தை அடையுமாற்றை விளக்குவன திராவிடசித்தாந்தசாஸ்திரங்களாகிய சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கும் சிவானுபவலக்கணங்களாம் என்ப. ஆதலால் எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுப்பதுபோல இலக்கியத்தினின்று எடுப்பது இலக்கணம் என்றவாறு, தேவாரதிருவாசக சிவானுபவ ரகசியத்தின் சாரமாயுள்ளது திராவிட சிவஞானபோத முதலிய சிவானுபவலக்கணமுமாமாதலினன்றே பெரியோர் "நால்வரோதுந் தமிழுதனினுள் ளுறுநெய், போதமிது, நெய்யினுறு சுவையாநீள் வெண்ணெய் மெய்கண்டான், செய்த தமிழ்நூலின் றிறம்" என்று கூறினர். ஆதலால் நெய்யும் சுவையும்போல விளங்கும் தேவார திராவிடவேதத்தோடு சிவஞானபோத முதலிய திராவிட ஆகமத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து வைதிக சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் மெய்யன்போடு, மெய்யுபதேசம் வேண்டிப்பிரார்த்தித்து பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்து வழிபட்டோதி வருவாராயின் அவர்களுக்குச் சிவபிரான் ஞானாசாரியரை, அதிஷ்டித்து நின்று, ஞானோபதேசஞ்செய்து சிவானுபவத்துக்கு இலக்காக்கிவிடுவார். தேவாரத்தோடு வைத்துப் பூசித்தற்கு இசைந்தகட்டட முடையனவாகாவாய்ச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரபுஸ்தகங்கள் குறள்வடிவினவும் பெருவடிவினவுமாக ஒவ்வாவியல்பு பூண்டு தனித்தனியே வேறாகக் கிடப்பனவாக அவற்றை நோக்கி வருந்தி ஒரு பிரகாரம் பிரயாசையுற்று பிழையறப்பரிசோதித்து, சிரமம் நோக்காது, பொருட்செலவும் நோக்காது தூய எழுத்தில, தூய அச்சில், தூய கடிதத்தில், தூய கட்டடத்தில, தூய்ய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களைப் பொதிந்து, தூய அறிவுடைய வைதிகச்செல்வர் தூய்மையுற நோக்கி வாசித்து, தூயவின்பந் துய்க்குமாறு, தூய நாகரத்ந நூல்லியமாக தூய்மை காட்டி தந்த தூய சிவஞானச்செல்வராகிய ஸ்ரீ நாகலிங்கமுதலியாரவர்கட்கு வைதிக சைவ உலகம் செய்யக்கிடந்த கைமாறுயாது? அத்தூய நாகரத்நத்தின் திராவிடோபநிஷத சைவசித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கையும் நேசித்து வாங்கிப்பூசித்து வாசித்து அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கிரந்தங்களை மேன்மேலும் லோகோபகாரமாக அச்சிடுமாறு உஞற்றி விடுவதேயாம்.

காசி. செந்திநாதய்யர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(166-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்த னுஞ்சோழன்
மண்ணாவதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்

என்றுபாடி 500 பொன் வாங்கிக்கொண்டு கம்பர் போய்விட, ஔவையார் சிறிது கூழிற்காக

அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

என்ற இரண்டடிகளைச் சேர்த்து வெண்பாவை முடித்து விட்டதனாலே, இதைக்கேட்ட கம்பர் சினங்கொண்டு "கூழிற்குப்பாடிக் குடியைக் கெடுத்தாள்" எனக் கூறியது இன்றளவும் தென்னாட்டில் பழமொழியாக வழங்குகின்றதென்று பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் காட்டியிருக்கிறது. கம்பரைச் சற்று அவமரியாதையாகவும் புகழேந்தியை மரியாதையாகவும் நடத்தினதாகச் சிலதனிப்பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் இவர் கம்பர் காலத்தவர் என்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகவே ஔவையார் 1,000 வருஷகாலம் வசித்திருந்தவர் என நம்புதல் வேண்டும். இதனால், திருவள்ளுவருடன் பிறந்து சங்கத்தார் காலத்திருந்த ஔவை வேறு கம்பர்காலத்தில் கூழுக்குப்பாடிய ஔவை வேறு என்கிற வேறுன்றி வருகின்றது. தமிழ் வித்துவாம்சர்கள் இவர் இருநூற்றைம்பதுவருஷம்பிழைத்திருந்தவரெனக்கன்ன பரம்பரையாகக் கூறிவருகின்றார்கள். இவர் இங்ஙனங்கூறுவது இவர்கள் கொள்கைப்படி. எந்த ஔவையை என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. புறநானூற்றில் 91-வது பாடல், அதியமானஞ்சி என்னும் வள்ளலிடத்தில் ஆயுளை வளர்விப்பதான ஒரு நெல்லிக்கனியைப்பெற்று ஔவையார் மனமகிழ்ச்சியால் பாடினதென்றும், பந்தனென்கிற வணிகவள்ளலைப் பாடி (பந்தனந்தாதி) அவன் கொடுக்கப்பெற்ற பொற்பாடாமானது நவர திரை நீக்குவ தொன்றென்றும் கூறப்படுதலாலும், ஔவைக் குறளால அவர் யோக மறிந்தவராகக் காணப்படுதலாலும், இவர் நெடுங்காலம் பிழைத்திருந்திருக்கக் கூடும். காயசித்தி கற்பமுண்டு காயசுத்தி செய்துகொண்டு பன்னெடுங் காலம்உயிர்த்திருக்கும் சித்தர்கள்வாழ்வதாய் நம்பப்படுகின்ற இந்நாட்டில் ஔவையார் பலகாலம் ஜீவித்திருந்தார் என்பது குற்றமாகாது பொய்யுமாகாது. ஔவை என்ற பெயருக்கு வயது சென்ற கிழவி என்பதுபொருள். இவர் நெடுங்காலம் வயோதிய கப் பருவத்தராகவே இருந்தமையால் இவருக்கு ஔவை என்பது காரண இடுகுறியாய் வழங்கலாயிற்று.

ஔவையார், இங்ஙனம் நெடுங்காலம் இருந்தவராதலாலும், மிக்க அநுபவசித்தி எய்தியிருந்தவராதலாலும், மிகச்சிறந்த ஆசுகவியாதலாலும், உலகியலுக்கு மிகவமைந்த நீதிகளைப்பாடி வந்தனராதலாலும், கவிராயர் புவிராயர்முதலான எல்லோராலும் பூசிக்கப்பட்டுவந்தார். ஔவை-கம்பர் என்னும் இருவரையும்வணங்கி நடப்பர் புகழேந்திப்புலவர். அரசனுக்கு உவாத்திமை நடத்தினவராதலாலும், இயற்கையில் கல்விக்காய்ச்சலும் மாச்சரியமு முடையவராதலாலுமொட்டக்கூத்தர், எவரையும் தமமிற்றாழ்ந்தவராக எண்ணி, ஏனையருடைய கவிதா சாமர்த்தியத்தைப் பொருட்டு செய்யாமல் இறுமாப்படைந்திருந்தார். கம்பர், புகழேந்தியிடத்தில் விசுவாசங்காட்டி ஒட்டனை இலக்குசெய்யாமல அரசனுக்குத் தானும அடங்காராய் இருந்தனர். கவிதா சாமர்த்தியத்தில ஒட்டர்தாம ஏனையருக்குச் சிறிது தாழ்ந்தவர் என உள்ளத்திலுடே நனகறிந்தமையால,மாறுபாடியத்தால் பட்டினியாய்ப் படுத்துக்கொண்ட ஒருநாளிரவில பாலும பழமுமாகிலும உட்கொள்ளும்படி வேண்டிய தமமனைவியிடத்தில் நளவெண்பாவைப் பாடிந்த சாப்பைப்பத்தானும விருமபுவதில்லை எனக் கூறினரென்றும, கம்பர் இறந்த செய்தியைக் கேட்டவுடனே.

இன்றைக்கோ கம்பனிறந்தநா ளிப்புவியில்
இன்றைக்கோ என் கவிதை ஏறுநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழ்ப் பொறைமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூலிழந்த நாள்.

என்றுரு கண்ணால புலம்பி ஒரு கண்ணால மகிழ்ந்தாரென்றும கூறப்படுகின்றது. புகழேந்தியானவர் இங்கிலீஷில் கௌபர் (Cowper) - கோல்ட்ஸ்மித் (Goldsmith) என்பவர்களைப்போலச் செம்பாகமான கவி. கம்பரோ கற்பனைசக்தியிலும் வருணனையாற்றலிலும் மில்டன் (Milton) னுக்குக் குறைந்தவரல்லர். பிரபஞ்ச விலாசப்புலமையில ஒருவாறு ஷேக்ஸ்பியரையொத்தவர். யூரோப்பியர்களுடைய ஆதிகவியான ஹோமர (Homer) ருக்கு எவ்விதத்திலும் இளைப்பவரல்லர் ஒட்டரோ ஸௌதே (Soulthey) முதலானவர்களைப்போல இரண்டாந்தரம் மூன்றாந்தரமான கவியென்று கொள்ளலாம். ஒட்டரும் கேவலம் அல்பமான கவி அல்லராயினும், கம்பராகிய கதிரவன்முன்னே மின்மினியாகத் தோன்றினர். புகழேந்தியான சந்திரன் முன்னே தாராகணங்களில் ஒன்றாகக்காணப்பட்டனர். இவர்கள் மூவரும் ஒவ்வொரு துறைபபாடலில் மிகக்கைபோனவர்கள். வெண்பாவில் புகழேந்தியும், விருத்தப்பாவில் கம்பரும், கோவை - உலா - அந்தாதிபாடுவதில் ஒட்டக் கூத்தரும் இணையற்றவர்கள்.

இவரிக்க ஒதலான நூல்கள்.—கம்பர் 11-வது நூற்றாண்டில் இருந்தவரென முன்னர்த்துணிந்தோமன்

ரே. ஆகவே அதுகாறும் வழங்கிவந்த நூல்களில் பற்பல இவர்கைக்கு எட்டியிருக்கக்கூடும். ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறுகாப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பாரதவெண்பா, தகடூர்யாத்திரை, கல்லாடம், முத்தொள்ளாயிரம், முதலான சங்கச்செய்யுள்களும், மூவர்தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருத்தொண்டர்புராணம், கந்தபுராணம் முதலான சைவநூல்களும், நாலாயிரப்பிரபந்தமான வைணவத்திருமொழிகளும், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, இறையனாரகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களும் இவர் ஓதியிருக்கலான நூல்களாம். பாஷியகாரர் காலக்கிரமத்தில் இவர்களுக்குச் சற்றுப்பிற்பட்டவராதலாலே, இவர் காலத்திலே நாலாயிரப்பிரபந்தத்தின் வியாக்கியானங்கள் உண்டாகவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், பேராசிரியர், கல்லாடர் என்பவர்களுடைய உரை கிடைத்திருக்கக்கூடும், சேனாவரையருடைய உரையைக் குறித்துத் துணிந்து சொல்ல இயலகின்றிலது. பத்துப்பாட்டில் மலைபடுகடாத்தின் உரையில் ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியரைச் சுட்டி இருத்தலான் நச்சினார்க்கினியர் கம்பருக்குச் சிலகாலம் பிற்பட்டவராகின்றனர். ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியரை ஆளுடையபிள்ளையாராகிற திருஞானசம்பந்த ரென்பாருமுளர்.

ஸ்ரீ. செல்வகேசவராய முதலியார்.
(இன்னும் வரும்).

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவே நம:

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

நூல் வரலாறு.

உலகின்கண்வாழும் மக்களுயிர்க்குச் சத்தநூலும் அத்தநூலுமிருகண்களை யொக்கும். (சத்தநூல - வியாகரணம், அத்தநூல்-தருக்கம்) அத்தநூல் உணர்ச்சி இல்வழிச்சத்தநூல் ஒரு சாஸ்திரமாகமுடிவுறுதல் எத்துணையானும் அமையாதாதலின், சத்தநூலினும் அத்தநூலேமிகச்சிறந்தது. அங்ஙனமாயின்; ஒழிவிலொடுக்கத்திலே "சலமின்றிச் சந்துணைப்பர் தர்க்கர்," என இகழ்ந்து கூறியதற்கு நியாயம் என்னை? என்பையேல்; காரியத்தை யொப்புக்கொண்டு, அதன் நியதகாரணத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் மறுக்கின்ற பொய்வாதிகளை நோக்கி, இல்லையென்றகாரணுபாவத்தை வியாப்பியமாகவும், உண்டென்றகாரியத்தை அபாவமாகவைத்து அதனை வியாபகமாகவும் கொண்டு, "நெருப்பில்லையாயிற் புகையுமில்லை" என்று பொய்யனுபவத்தில்ஒன்றாகச் கூறியதர்க்கத்தை அநுசரித்துப்பேசுவாரையே ஒழிவிலொடுக்க நூலார் கூறினரேயாவர், அஃதன்றித் தர்க்க நூலையே இகழ்ந்து கூறினரெனக் கொள்ளின்; அவர் தந்நூலிலே யுத்திகொண்டு கூறினவெல்லாம் வியர்த்தமாய்விடுமாதலினாலும், தர்க்கநூல் வல்லுநரைத் தாக்கிக ரென்று வழங்குவதன்றித் தர்க்கரென வழங்குவதின்மையானும் அது பொருந்ாதென மறுக்க. இவ்வாறே எந்நூல் அமைப்பிற்கும் ஏதுவாக நிற்கும் தர்க்கநூல் தமிழ்மொழியில் சிலவேயன்றிப் பலவில்லையாதலினாலும், அச்சிலவும் மனனம்செய்வார்க்கு எளிதிற் பயன்படுவன வல்லவாதலாலும், தருக்கசங்கிரகங் கற்று அதன் பொருளாய்வார்க்கு மூலத்தை மனனம் செய்ய இது நன்கு துணையாமெனக்கருதி அத்தருக்க சங்கிரகத்தின் பொருளே பெரும்பாலுமமையப் பதார்த்ததீபிகையென்னும் பெயரிய இச்சிறு புத்தகத்தைசெய்தனம். அதுவும் உரையோடு வழங்குமேல் எவர்க்கும் பயன்படுமென அறிஞர் சிலர் கூறிய இடித்துரைகொண்டு அதனுரையும் வரையுமாறு கருதினேம்.

நூல் வரலாறு முற்றிற்று.

மங்கலம்.

தந்திமாமுகத் தெந்தைதாளிணை
சிந்தையாலருந் தொந்தநீங்குமே.

(இதன்பொருள்.) தந்தி-யானையினது முகம்போலும், மாமுகத்து-பெருமைபெற்ற முகத்தையுடைய, எந்தை-நங்கடவுளாகிய விநாயகப்பெருமானுடைய, தாளிணை-இருதிருவடிகளினும்பதித்த,சிந்தையால்-தியானத்தால்,அருந்தொந்தம்-நீங்குதலரியவினைத்தொடர், நீங்கும்-விலகும், என்றவாறு, ஏ-ஈற்றசை, துவந்துவம் என்னும் வடமொழி தொந்தமெனச் சிதைந்து நின்றது. அஃதம் மொழிக்கண் ஐயமென்னும் பொருளுமுடையதாதலின் எடுத்துக்கொண்ட நூல் முடியுமாறுசெய்யுமாறாயச்சிக்கட்டோற்றும் ஐயமெல்லாம் விலகுமென்றுரைப்பினுமமையும். அற்றாக;

நூன்முகத்து மங்கலங்கூற லெற்றுக்கு?

"ஒன்றை நினைக்கி னஃதொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்கினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல்."

என்று ஔவையாருடைய தெய்வத் திருவாக்கிருத்தலினாலும் அதனால் எடுத்துக்கொண்ட கருமம் முடிவுறுதலும் முடிவுறாமையும் எல்லார்க்கும் பொதுவாகுமெனக் கொள்ள வருதலாலும் இதனாலிது முடிக்குமென ஒருவருந் துணிதற்கிடமின்மையால் மங்கலம் நூல் முடிபுபெறுதலுக்குக் காரணமாதல் எங்ஙனமெனின்; அங்ஙனமாதல் இல்லை யெனினும்,

"எண்ணியகரும் முடியினு முடியாதொழியினு மீசனைத்தொழுதல்—புண்ணியம்" என்று மகாபாரதத்தில் கூறினமையானும் பெரும்பாலுமான்றோ ரொழுக்க மங்ஙனமிருத்தலாலும் யாமு மங்கலங் கூறினுமென்க. மங்கலங் கூறலாமென்பது

ற்குப் பிரமாணமுண்டோவெனின், ஆன்றோ ரொழுக்கந் தான் உண்டென்றனுமிக்கப்படும் சுருதியே பிரமாணமென்க. எங்ஙனமெனின்; மங்கலஞ் செயற்பாலதென வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டது, உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோ ரொழுக்கமாதலின், எது எது உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோ ரொழுக்கமாயுள்ளது அது அது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டது, என்னனம்? வேள்வி முதலியனபோல, இம் மங்கலம் கூறலும் உலகநடையும பழிப்புமல்லாத ஆன்றோரொழுக்கமாயுள்ளது, ஆதலின் மங்கலம் செயற்பாலதென வேதத்தின் விதிக்கப்பட்டது. எனவரும் பிறர் பொருட்டனு மானததால் அஃதாமாறு காண்க.

மங்கலம் முற்றிற்று.

பூ. முருகேச பண்டிதர்.

(இன்னும்வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:

சிவபுண்ணிய மகிமை.

90-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

இதுகாறும் யாமெடுத்து விவகரித்த வாய்மையால் வெளியான விஷயங்களைச் சுருக்கிக்கூறின், சிவாலயத்திருப்பணி - கும்பாபிஷேகம் - நித்தியநைமித்திகம் - ஆதிசைவரையாதரித்தல் - தேவார திருவாசகபடனம் - வேதாகமபாடசாலை - குருபூஜை மடாலயஸ்தாபனம் - பஸ்மருத்ராக்ஷபிரகாசம் - புறச்சமயநிராகரணம் - சைவசித்தாந்த பரிபாலனம் - என்பனவாதிகளை அனுஷ்டித்துச்சைவசமயிகளானவர் உய்யவேண்டுமென்பதே மும வாம். இவற்றுள், சிவாலயத்திருப்பணியினொரு முக்கிய விஷய மீண்டு மீண்டுங்கூறுகின்றோம். இத்திருப்பணியில் முதல் செய்யத்தக்கது அந்தராலயத் திருப்பணி. உள்ளே கும்பாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியது. அனந்தரம் ஏனையதிருப்பணிகளைச் சௌகரியம் போலச்செய்து கொள்ளலாம். சிவாலயங்களில் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கொருதடவை கும்பாபிஷேகஞ் செய்ய விதியேற்பட்டிருக்கின்றது. அஷ்டபந்தனங் குறைந்தால் மூர்த்திகரங் குறையுமென்கிற நிச்சயமுணர்ந்தே அதைநிவிர்த்திக்குமாறு பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கொருமுறை கும்பாபிஷேகம விதிக்கப்பட்டது. இதனையுணராது இரண்டு - மூன்று - நான்கு பன்னிரண்டு வருஷம்வரையில் கும்பாபிஷேகஞ் செய்யாமலும், திருப்பணியைப்பூர்த்தி செய்யாமலும் காலதாமசஞ்செய்து கைதவம் பேணிக்கலங்குகின்றனர் நம்மனோர், விருந்து சமைக்கிறோமென்று இருபத்தெட்டுநாழிகை வரையிலும் தாமசப்படுத்தி, அப்புறம் அன்னம்படைத்தால் பசிதீபனம்போய், புசித்த அன்னமுஞ் சீரணப்படாமற் போவதுபோலன்றோ நம்மனோர் செய்யும் கும்பாபிஷேகம் பயன்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது? இவ்வுண்மையுணர்ந்து "செய்வனதிருந்தச்செய்" என்பதைக்கடைப்பிடித்து நம்மவ ரின்புறக்கடவர் - இற்றை வேறுவிஷயமொன்றனைடுக் கூறுகின்றோம்.

சம்பிரதாயத்திரயம்.

உலகில் மூன்றுவித சம்பிரதாயங்களுள, அவை புண்ணிய சம்பிரதாயம் - பாபசம்பிரதாயம் - மிச்சிரசம்பிரதாயம் என்பனவாம். இவற்றுள், புண்ணிய சம்பிரதாய மொன்றினையே சிஷ்டர்கள் கையாளுவார்கள். சிலர் பாபசம்பிரதாய மிச்சிர சம்பிரதாயங்களையும புண்ணிய சம்பிரதாய மென்றே கொண்டு தெரியாமையா லாசரிக்கின்றார்கள. இனி அவற்றின் பேதங்களை அநுபவவழக்கா லெடுத்துக்காட்டிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

புண்ணிய சம்பிரதாயம்.

திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ சிவபெருமான சோதிவடிவமாயெழுந்தருளியிருந்தமை உலகிற்கு விளக்குதற் பொருட்டுக் கார்த்திகைமீ கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் அத்திருமலையினுச்சியில் சுடர்விளக்கு வைக்கின்றார்கள். இதனையநுசரித்து அந்த வூரிலும், அடுத்தவூர்களிலும், ஆலயங்களிலும், மலைகளிலும் எம்மருங்கும் தீபங்களையேற்றிக் கற்பூரக்கட்டிகளைக் கொளுத்திவைத்து அவைகளைச்சிவபெருமானது சோதி சொரூபமாகத்தரிசித்து உலக முழுதும வழிபடுகின்றது. இது சர்வஸம்பிரதிபந்கமாய புண்ணிய சம்பிரதாயம்.

பாபசம்பிரதாயம்.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு மூர்த்திகளாகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்புகலூரில் ஸ்ரீ சிவலிங்கப் பெருமானிடம் ஐக்கியமாயினார். இதனை விளக்கிக்காட்ட வேண்டியவர்கள் சித்திரைமீ சதயநட்சத்திரத்தில், திருப்புகலூர்ச் சிவசந்நிதானத்தில் ஏற்றிவைத்திருக்குஞ் சுடர்விளக்குகளையெல்லா மொருங்கேயவித்து இருள்பரவச் செய்கின்றார்கள். இது சிஷ்டஜந சம்மதமாகாத பாபசம்பிரதாயம்.

மிச்சிர சம்பிரதாயம்.

ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்தின்மேலிருந்து சூரனைச் சங்கரித்தருளினர். இந்த மயிலாக வந்தவன் இந்திரன். சூரனைச்சங்கரித்தபின்னர் அவனும் எம்பெருமானை மயிலாக வந்து தாங்கினன். இந்திரமயின்மேலேறிச் சூரனைத்தடிந்ததறியாமல் சூரசங்கார மகோத்ஸவகாலத்தில் (ஸ்கந்தஷஷ்டி மஹோத்ஸவத்தில்) செம்மறிக்கடாவாகனத்தின்மீது சுவாமியையெழுந்தருளப்பண்ணிச் சூரசங்காரஞ் செய்வதாமென்க இவ்விடத்தில் யாம்பிரஸ்தாபித்த மூன்று சம்பிரதாயங்களிலும் புண்ணிய சம்பிரதாயமொன்றை யநுசந்தித்து மற்றவைகளை ஒதுக்கிவிடுதலே விவேகிகளுக்குக் கடமையாமென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சு. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்.

MADRAS:—Printed by P. C. Kalliana Sundara Naicker, at the C. N. Press, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by J. M. Nagarathnam Pillai.

நமது கையொப்ப நேசர்களுக்கு

ஓர் முக்கிய அறிக்கை.

நமது உண்மை விளக்கம் இம்மாதத்தோடு 9-சஞ்சிகை பூர்த்தியாகியும் நமது கையொப்பநேயர் அநேகர் இதுவரை தங்கள் சந்தாதுகையை அனுப்பாமலிருப்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதோடுங்கூட சஞ்சிகை எவ்விதம் நடைபெறுமென்பதையும் அவர்களே சற்று யோசிக்கக்கடவர். நிற்க, சிலகனவான்கள் இதுவரை சஞ்சிகைகளைப்பெற்று இப்போது நிறுத்தும்படி செய்வதினால் எங்களைப் பெருத்த நஷ்டத்துக்குட்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் இனி அம்மாதிரி செய்யாதிருக்கும்படி கோருவதோடுங்கூட அடுத்த சஞ்சிகையை நமது சந்தாதாரர்களுக்கு வி. பி. மூலமாய் அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் அச்சஞ்சிகையைப் பெற்றுக்கொண்டு சந்தாவை தயவுசெய்து அனுப்பக் கோருகிறோம். எவராவது ஆக்ஷேபனையிருந்தால் தெரிவிக்கக் கோருகிறோம்.

பு. ஷண்முக முதலியார்,
உண்மைவிளக்க மானேஜர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897வரு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } **1898வரு பிப்ரவரிமீ.** { இலக்கம்-௯.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சித்தியார் உரை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் மதம்.

குற்றவீ டராகமாதிக் குணங்களை
　　குறைத்த லாகும்
மற்றவீ டுருவமாதி யைந்தையு
　　மாய்த்த லாகுஞ்
சொற்றருந் தொகைதொடர்ச்சி மிருத்துரை
　　யென்று மூன்றாய்
உற்றிடும் வழக்கிரண்டு மொன்று மூன்
　　றாகி யாறாம்.

(பொ-ளா.) அராகமுதலிய குணங்கள்கெட்டு முத்தியின்ப மடையாது சேட்டைகெட முத்தியின்ப மடையுமென்றது குற்றவீடாம்; உருவமுதலிய ஐந்து கந்தங்களுஞ் சந்தானத் தப்பொன்றக் கெட்டடைவது கந்தவீடாம். முற்கூறிய உள் வழக்கு இல்வழக்கென்னுமிரண்டும் தொகை, தொடர்ச்சி, மிருத்துரையென ஒன்று மூன்றாய் ஆறாகும். எ-று.

எனவே தொகையுண்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மை வழக்கு, மிருத்துரையுண்மை வழக்கு எனவும், தொகையின்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியின்மை வழக்கு, மிருத்துரையின்மை வழக்கெனவும் ஆறாதல் காண்க. தொகை-கூட்டம்; தொடர்ச்சி-சந்தானத் தொடர்ச்சி, மிருத்துரை-தோற்றநாசம். (௬)

ஒருவனென் றேதப்பட்டா னுருவாதி
　　யைந்துங் கூடி
வருபவ னென்றுரைத்த றொகையுண்மை
　　வழக்க தாகும்
உருவமங் காதியாமைந் தையு
　　மொருவ னின்று
தருவது தொகையினின்மை வழக்கதாஞ்
　　சாற்றுங் காலே.

(பொ-ளா.) ஒருகர்த்தா எனபவன் உருவமுதலிய ஐந்து கந்தங்களோடுகூடி வருபவனென்று கூறுதல் தொகையுண்மை வழக்காம்; உருவமுதலிய ஐந்தோடுங் கூடாமல் ஒரு கர்த்தா நீங்கிநின்று அவற்றை யுண்டாக்குவனென்பது தொகையின்மை வழக்காம்; சொல்லு மிடத்து. எ-று.

சுவரும், மரமும் முதலிய கூடின சமுதாயத்தை வீடென்பதுபோலப் பஞ்சகந்தகூட்டத்தை யான்மாவென்பது *கற்பனாமாமென்பதாம். (௭)

காரண காரியத்தின் றொடர்ச்சியாய்க்
காலமூன் றின்
சோர்வறத் தோன்றுங்கெட்டு வழியென்கை
தொடர்ச்சி யுண்மை
ஓர்தரி னொருவனேயெக் காலத்து
முள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சியின்மை வழக்கதாறு
செப்புங் காலே.

(பொ-ள்.) காரண காரிய மென்னுந் தொடர்ச்சியுடையவாய்க் காலமூன்றென்னும் மயக்கமறக் கெட்டுத்தோன்றுமென்னும்வழி தொடர்ச்சியுண்மை வழக்காம்; உணர்ந்து சொல்லுமிடத்து ஒரு கர்த்தாவே காரணகாரியத்தின் றொடர்ச்சியாயெக்காலத்தும் உள்ளானென்பது தொடர்ச்சியின்மை வழக்காம். எ-று.

பொருளின் திரிபேயன்றிக் காலமென்றது சுறபனுநாமம்.()

தோற்றிய பொருள்களெல்லா நாசமா
மென்று சொல்லு
மாற்றமுன் னுரைத்தன்மற் றது மிகுத்துரை
வழக்கி னுண்மை
போற்றிய பொருள்கண்கட் குப் போனது
போன் முதிர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்டதென்கை மிகுத்துரை
யில் வழக்கே.

(பொ-ள்.) தோன்றிய பொருளெல்லாங் கெடுமென்னு முத்தரத்தை முன்னர்ச்சொல்வது மிகுத்துரையுண்மை வழக்காம்; காக்கப்பட்ட பொருள்கள் கண்களுக்கு நசிந்தன போல முதிர்ந்து வேற்றுமைப்பட்டதென்று சொல்வது மிகுத்துரையின்மை வழக்காம்.

கண்கட்குப் போனதுபோல் முதிர்ந்து வேற்றுமைப்படுகை-காரிய மழிந்து காரணங் கிடக்கை. (௯)

உள்வழக் கில்வழக்குள் ளதுசார்ந்த
வுள்வ ழக்கோ
டுள்ளது சார்ந்தவின்மை வழக்குட
னின்மை சார்ந்த
வுள்வழக் கின்மைசார்ந்த வில்வழக்
கென்றோ ராறும்
உள்வழக் குணர்வுண்டென்கை முயற்கோடின்
றில்வ ழக்கே.

(பொ-ள்.) முற்கூறிய உள்வழக்கும், இல்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த வுள்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கும், இல்லது சார்ந்த வுள்வழக்கும், இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கும் என்று நான்கோடுங்கூடி ஆறுவகையாம்; அவற்றுள் உள்ளதை யுண்டென்பதாகிய உள்வழக்காவது அறிவுண்டு என்பதாம்; இல்லதை உண்டென்பதாகிய இல்வழக்காவது முயற்கொம்புண்டு என்பதாம். எ-று.

'உள்வழக்குளதுண்டென்கை' என்னும் பாடத்தில் இலக்கணமாத்திரமமைந்து இலக்கியம் அமையாமை காண்க. உள்வழக்கு-இல்வழக்கு என்பது வெளிப்படையாகலான் இலக்கணம்கூறவேண்டாமென்பது, 'முயற்கோடின் றில்வழக்கே' என்பதற்கு முயற்கொம்பு இல்லை, ஆதலால் 'முயற்கொம்புண்டு' என்பது இல்வழக்காம் என்று விரித்துரைக்க. (௧௦)

உணர்வுசார்ந் துணர்வுதிக்கை யுள்ளது
சார்ந்த வுண்மை
உணர்வழி வின்றுமென்கை யுள்ளது
சார்ந்த வின்மை
உணர்வுமுன் பின்றித்தோன்ற லில்லது
சார்ந்த வுண்மை
உணரிலில் லதுசாரின்மை யுள்ளங்கை
யுரோம நாணே.

(பொ-ள்.) அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டாமென்பது உள்ளது சார்ந்த வுள்வழக்காம்; அறிவு கெட்டாற் பின்னர் அதுவுண்டாகாதென்பது உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்காம்; அறிவு முன்பு இலதாய்ப் பின்னருண்டாமென்பது இல்லது சார்ந்த வுள்வழக்காம்; உணருமிடத்து, உள்ளங்கை மயிர்க்கயிறென்பது இல்லது சார்ந்த இல்வழக்காம். எ-று.

ஆமைமயிர்க்கம்பலம் என்பதும் இல்லது சார்ந்த வில்வழக்காம். நாண்-கயிறு. (௧௧)

சொன்னநால் வகையுமின்றிச் சொல்லிடும்
பொருள்க ளெல்லா
மன்னியோ வறிகிலேம்பித் தேறியோ
வான மான்மா
மன்றுகா லங்கடிக்கு மனமுடன்
வாக்கி றந்திட்
குன்றுமோ ரிறையுமுண்டென் றுரைப்பது
பித்த மன்றே.

(பொ-ள்.) முன்னே கூறிய உரு, அரு, வீடு, வழக்கென்னு நான்கும் அதன் விரிவுமன்றி வானம், ஆன்மா, நிலைபெற்ற காலம், திக்குகளென்றும், மனவாக்கிறந்ததறியுமொரு கர்த்தாவென்றும் சொல்லும் பொருள்களெல்லாம் நிலையுடையனவல்ல; ஆதலால் அவற்றையுண்டென்பது பித்தந்தலைக்கேறியோ? வேறியாது காரணமோ அறிகிலேம்.

இது முதலாகப் பிறர்மதங் கூறி மறுக்கின்றது. (௧௨)

ஈங்குவான் செயற்குவாரா வியம்பிய
பொருள்க ளெல்லாந்
தாங்குவா னுளதேயென்னிற் றரித்திடா
தருவ மாதல்
ஓங்குவா னோசைக்காதி யெனிலதங்
குருவின் கூட்டம்
நீங்குவா னின்றியெங்கு நின்றதே
லெங்கு மின்றே.

(பொ-ரை.) இங்கே கூறிய வானென்னும் பொருள் தொழிலிற்கூடாது. 'மண்ணாதி பூதமுதலிய பொருள்களெல்லாவற்றையும் தாங்குதற்கு அவ்வாகாசமுளது' என்றுகூறில் அஃது அருவமாதலால் தாங்கமாட்டாது. அன்றியும், 'அது சத்தத்துக்கு முதல்'லென்று கூறில் அச்சத்தமும் உருக்கூட்டத்தன்றித் தோன்றாது; 'அவ்வாகாயம் நீங்குதலின்றி யெங்கும் நின்றது' என்று கூறின், அஃதெங்கு மில்லையாம். எ-று.

ஆதலால் ஆகாயமென்றொரு பொருளில்லை யென்பதாம். ஆகாயம் ஏனையபொருள்களுக்கு இடங்கொடுக்கு மென்பதை தாங்குதலென்று திரிபுணர்ச்சிகொண்டு மறுத்திருக்குந்தன்மை காண்க. (கங)

போதமுண் டுயிர்கட் கென்னில் வாயிலை
  புலனு நூலும்
ஆய்தலின் றொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி
  லறியு மென்னில்
ஏவமுண் டிருளிற் பச்சை சிவப்புட
  னேய்ந்த போது
கேதமின் றொன்றேயென்னு மையமுன்
  கிடத்த லாலே.

(பொ-ரை.) உயிர்கட்கு அறிவுண்டென்று சொல்லின் இந்திரியங்களும் விடயங்களும் சாத்திரங்களுங் கொண்டறிய வேண்டுவதின்று; அன்றி இந்திரியங்களைக் கலந்தும் புலன்களைப் பரிசித்தும் சாத்திரங்களைப் பொருந்திநின்றும் அறியுமெனில், இருளிற் பச்சை சிவப்பென்னும் வர்ணங்கிடக்க அதனைத் தொட்டுக்கலந்து மறியாமற் கிலேசமுற்று இது யாதோ என மயங்குதலால் அவ்வாறு கூறுவதும் பழுதாம். எ-று.

ஒட்டித்தீட்டுக் கலப்பென்பதைக் கலப்புத் தீட்டொட்டெனக் கொள்ளவேண்டுதலால் எதிர்நிரனிறை. இவற்றினிலக்கணத்தை 'இந்தியமென்னு மைந்தின் இயல்வது கலப்பெனாகும்; வந்திலைய புலனைச்சார்ந்து மருவுதலதுவாந்தீட்டு; முந்திய பனுவலாலே மொழிவதை யறிதலொட்டு' என்பதாலறிக. (கச)

அறிந்திடா வாயி லின்றே லறிவின்று
  மைந்தும் பற்றி
அறிந்திடு மறிவுண் டென்னி லைந்தினு
  மறிவொன் றாக
அறிந்திட வேண்டுஞ் சார்பி னறிந்திடு
  மென்னி லுன்னை
அறிந்திலோம் புத்த னென்றிங் கழகிது
  சொன்ன வாறே.

(பொ-ரை.) இந்திரியங்க ளில்லையாயின் உயிரொன்றையு மறியமாட்டாது. 'அறிவில்லாத அவ்விந்திரியங்களைந்தையும் பற்றி நின்று அறிந்திடுமறிவு உயிர்க்குண்'டென்று கூறில் அவ்வைந்தானு மறியுமறிவு ஒன்றாயிருத்தல் வேண்டும். 'அற்றன்று; பொறிகளின் வழிகளிலே நின்று மவ்வவற்றின்புலன்களாகிய குணங்களை யறியு'மெனக்கூறின், உன்னை யான்ம வாதியென்றறிந்தோம்; நீசார்பிரனென்று மென்னையாற் புத்தனாய்; இஃதறிந்திலோம்; நீ யுயிரறியுமென்றது அழகிது! (கரு)

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜஞானஸம்பந்தகுரவேநம:.

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

கருணாகரக்கடவுள்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
  பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
  பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனில்
  நாணுமென் னுளநிற்றி நீ
நான்கும் பிடும்போ தரைக்கும் பிடாதலால்
  நான் பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணேவி ணாதியாம் பூதமே நாதமே
  வேதமே வேதாந் தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
  வித்தேய வித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
  கதிக்கான மோன வடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
  கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) பரமாகாசமே! ஆகாசமுதலிய பூதமே! நாதத்துவமே! வேதவடிவே! வேதமுடிவே! சிறந்த கேள்விக்குரிய பொருளே! கேள்வியாகிய நிலத்தில் இடுகின்ற வித்தே! அவ்வித்தின் முளையே! என் கண்ணே! மனமே! தருக்கமே! இலக்கணமே! மோக்ஷத்திற் கேதுவாகிய மௌனரூபமே! கருதரிய..............கடவுளே! உனக்குப் பிரியமானதொரு பூசனையைச் செய்யேன். ஏனெனில், ஒருருவத்திலுன்னை பாவனை செய்து வணங்கும்படி பறிக்கப்பார்க்கின்ற மலரிடத்தும் நீயேயிருக்கின்றாய். ஆதலாலக்குளிர்ந்த மலரைப்பறிக்கவுமனம் பொருந்தேன். அல்லது இரண்டுகைகளையுங் குவித்துவணங்கவென்றாலோ அதற்கு நாணுகின்ற என் மனத்திலுமிருக்கிறாய்; ஆதலால் நான் கும்பிடும்போது, அது முழுக்கும்பிடாகாமல் அரைக்கும்பிடே யாதலால் நான்பூசை செய்வது முறையாமோ? எ-று.

எங்கு நிறைந்திருக்கு முன்னை யொருவடிவத்திலே ஆவாகனம் பண்ணுதலும், மலரினிடத்தும் நீ யிருப்பதால் அதனைக் கொண்டுன்னை யருச்சித்தலும், செய்ய என்மனமொப்பவில்லை; ஆயின் உன்னை நோக்கிக் கைகூப்பி வணங்கவென்றாலும் அதுவும் நின்செயலாதலினால் முறையாகாது என்பதாம். யானொன்றைச் செய்வது நீ செய்வித்தாலாவது; செய்தல் பாதியுஞ் செய்வித்தல் பாதியுமாக ஒருதொழில் முற்றுப்பெறுதலால் இங்கே அரைக்கும்பிடென்றார். உண்மை யன்புடையார் புறச்செயல்களாகிய வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்யவேண்டியதின்று; அவற்றைச் செய்யக் கூசுவதும் அநுபவத்திலறியக்கிடந்த தொன்றாகலின் கைகுவிக்க நாணுமென்னுளமென்றது. சிவபரிபூரண வியல்பை யறிவார்க்கு

அவ்வறிதலே பூசனை யென்பதாம். "செப்புவதெல்லாம் செபமான் சிந்திப்பதெல்லா நின், ஞெப்பில் தியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே" என்பதனாலுங் காண்க. "உன்ப தளமுண்மலர் பறித்திட் டெண்ணுராயின்" என்பதனால் பூசை பண்ணேனென்னும், இறைவன், "பொக்கமிக்கவர் பூவுநீருங் கண்டு, நக்குநிற்பனவர் தமை நாணியே" ஆதலால் 'ஆன பூசை' யென்றுங் கூறினர். (௬)

சர்த்தமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
  தான்வந்து முற்று மெனலால்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
  சதா நிஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
  செபபிறும் வெகுதர்க் கமாம்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள
  சித்தாந்த நித்ய ரலரோ
இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுளர்
  இருக்காதி வேத முனிவர்
எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்கள்
  இரவிமதி யாதி யோர்கள்
கந்தருவர் கின்னரர்கள் மறமறையர்க ளியாவருங்
  கைகுவித் திடுதெய் வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
  கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்) இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், பிரமன்முதலிய கடவுளரும், இருக்குமுதலிய வேதங்களை யுணர்ந்த முனிவர்களும், அளவற்ற கணநாதர்களும், சூரிய சந்திரர் முதலானோரும், கந்தருவரும், கின்னரரும்பிறரும், கைகூப்பித் தொழுகின்ற தெய்வமே! கருதரிய . ... ..கடவுளே! வேதவாக்கியமானது, சதாகாலமும் யாதொன்றையாயினு மனத்திற் பற்றினால் அதுவாகவே வந்து முடிவுபெறுமென்று சொல்லுதலால், சதாநிஷ்டையுடையார், உலகத்திலிருந்தாலும் மரண முண்டென்பதை நினையார். சிந்தையாலிதனை யறியமாட்டார்க்கு இது போதிக்கத்தக்கதன்று. சொன்னாலுமநேக தர்க்கம் வரும். தெய்வீகத்தன்மையுடைய மார்க்கண்டேயர், சுகர் முதலிய முனிவர்கள உண்மையான நித்தியான்மாக்களல்லவோ? எ-று.

சதாநிஷ்டையுடையார், தமது திருமேனி உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி, யென்னு மூன்றிலொன்றைப்பெற, ஜீவன்முக்தராதலால் மரணமுண்டென்பதை நினையார். இச்சித்தி பேதங்களை, பராபரக்கண்ணியில் விளங்கக்கூறியிருப்பதனாலுணர்க. (௭)

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கன்ம
  துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
  தொழும்பனன்பபிஷேகநீர்
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
  னோங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
  வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்

தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
  தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
  தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளமறிவூடுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
  கலக்கவருநல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
  கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) வேதங்கள் தெளிய வடித்தெடுத்த அமிர்தத்திரளே! தெளிந்ததேனே! சீனியே! திவ்யமான இரசமெல்லாம் கலந்துள்ள பாகே! தெவிட்டாத வானந்தமே! கள்ளத்தனமுடைய என்னறிவினிடத்தும், மெல்ல மெல்ல வெளிப்படக்கலக்கவருகின்ற நல்ல சுற்றமே! கருதரிய............ கடவுளே! துள்ளிக்குதிக்கின்ற மனமாகிய ஆட்டைப் பலியிட்டேன்; ஆதலால், கன்மமாகிய துஷ்டதேவதைகள் இனியென்னை வருத்தமாட்டா. துரியபதத்தில் விளங்குகின்ற சாந்ததெய்வமாகிய வுனக்கே அடியேனுடைய அன்பை யபிஷேக ஜலமாகவும், உள்ளத்தை நையாலயமாகவும், ஆவி யைநைவேத்தியமாகவும் பிராண வாயுவைத் தூபமாகவும், உயர்ந்த வறிவைத் தீபமாகவுங்கொண்டு இத்தகைய பூசையை யொருகாலத்திலல்லாமல் சதாகால பூசையாயுனக் கொப்புவித்தேன்; ஆதலால் கருணை செய்வாயாக. எ-று.

வேதம் ஆன்மாக்களுடைய அதிகாரானுகுணமாக பலபொருள்களுக்குப் பரத்வங் கூறினபோதிலும், உபக்கிரம வுபசம்மார முறையால் சிவபெருமானே பரம்பொருளென்று நாட்டுதலால் 'தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே' என்றது. இத்திருப்பாடல், காயிகம, வாசிகம, மானசம் என்னும மூவகையுள் மானசபூஜை முறைமை கூறிற்று. (௮)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
  ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற
வூசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
  யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம பதைத்துண்ணடுக்குறப்
  பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
  பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
  வாய்வெய வானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடு
  வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளியை
  கன்னெஞ்சனுக்கெளிமையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
  கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) கருதரிய.................கடவுளே! சரீரம் குழையவும், எலும்புகளெல்லாம் நெகிழ்ந்துருகவும், கண்ணீர் புனற்கேணியென்னும்படி வெதும்பிச் சுரக்கவும், இரும்பூசியானது காந்தக்கல்லினைக்கண்டு பொருந்துதல்போல வொப்பற்ற வுறவை நினைந்து நினைந்து, நெஞ்சம் படபடென்றுதுடித்து உள்ளே நடுக்கங்கொள்ளவும், பாடியாடிக்குதித்து,குனி

ர்ந்த சந்திரன்போன்ற முகத்திலே அதன் சந்திரிகையை யொத்த புன்சிரிப்பைக்காட்டி, பலமுறை யாரவாரித்தெழுந்து, இதழ் விரியுந்தாமரை மலர்போன்ற கைகளை விரித்தும், குவித்தும் "ஏ சிதாகாசமே! அவ்வாகாசத்தினின்று பொழியு மானந்தமழையே! அம்மழைத்தாரைப்பெருக்கே! 'பல்லாண்டு வாழ்க" என்று வாழ்த்தித் துதிக்கும் கடலில் மடை திறந்தாற் போன்ற (இடையறாது வருகின்ற) அன்பினையுடையார் அன்பினுக்கு நீ எளிவருகின்றவனே யல்லாது கல்லை யொத்த நெஞ்சையுடைய வெனக்கெளியனோ? எ-று.

இது "பத்திவலையிற் படுவோன்" என்னும் உண்மையும், அப்பத்தியுடையார் தன்மையும் விளக்கிற்று. (௯)

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநலமறிஞ
ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவுறார்பொய்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்தினுறை
சாக்ஷிபூதபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருநதே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கதனையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே
சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
கங்கறறபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) என்மீது பாய்ந்து வருத்தவருகின்றவினையாகிய சிங்கத்தை யழிக்க வருகின்ற சரபமே! மனத்துயராகிய அந்தகாரம் ஒழியும்படி எழுகின்ற சூரியனே! எளியேன்பிறவிப் பெருங்கடல் கடந்து முத்திக்கரையிலேறும்படி கரையற்றபேரன்பாகிய வெள்ளத்தில் மிதந்து அருளாகிய ஆகாய வட்டத்தில் உலாவுகின்ற மரக்கலமே! கருதரிய கடவுளே! இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே மறுமையினுமாகுமென்றறிகின்ற பேரறிவுடையார், எக்காலத்தும் பிறர்க்குதவி செய்வார்; இன்சொற் சொல்லத்தவறார்; குற்றமாகிய பொய்யுரையாடார்; எவ்வுயிரிடத்தும் இரங்குவார்; கொலைத் தொழில்களைப்பழகார்; இத்தகைய அறங்களை வழுவாது காக்குங் கோட்பாடு நிலைத்த சித்தமுடையார் கருத்திலே சாக்ஷிபூதனாக விளங்குகிற நீ இம்மையினு மறுமையினும் சந்தானம், கற்பகமென்னுந் தருக்களைப்போன்ற தெய்வமாக இருந்து எல்லாச் சுகங்களையுங் கொடுப்பாய். எ-று.

இங்கற்றபடியங்குமென்பதறுத் தமக்கொத்தபடியே பிறர்க்கும் என்பது மொன்று. எக்காலமுமுதவுதல் 'உறுபுனல் தந்துலகூட்டி யறுமிடத்தும்—கல்லூற்றுழியூறு மாறுபோ லுதவல். சங்கற்பசித்தர் உயிர்க்கிறுதிவந்தாலும் தாமேற்கொண்ட விரதத்தை விடாது காப்பவர். இத்திருப்பாடலில் பெருந்தருமங்களை யெடுத்தோதியிருத்தல் காண்க. (௧0)

கருணாகரக்கடவுள் முற்றிற்று.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898ஆம் ௵ பிப்ரவரி௴

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:.

சிதம்பர இரகசியம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

(௬உ) மந்திரோபநிடதத்திலே

(108) யதாதமஸ் தந்நதிவாந ராத்ரிர்நசந்ந சாசந்சிவஏவ கேவல:—ப்ரஞ்ஞாச தஸ்மாத ப்ரச்ருதாபுராணீ |

என்னும மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக வாயுசங்கிதை

(109) யதாதமஸ் தந்நதிவாந ராத்ரிர்நச நடயசத் | கேவல சிவ ஏவைகோ யஸ்மாத் ப்ரஞ்ஞாவிநி: ச்ருதா |

அல்லும பகலும் இலவாய், சத்தும்அசத்தும் (பசுவும்பாசமும் நாமரூப விபாகார்க துலத்துவம) இலவாயிருந்தன. (மகாப்பிரளயத்திலே) அவசரத்திலே ஏகராகிய சிவன் ஒருவரேயிருநதார; இவரிலிருநதே வித்திலிருந்து முளைபோல சடமாயாசத்தியாகாத பழைய பிரஞ்ஞை (பராசத்தி) தோன்றினா என்று கூறிற்று. இந்தப் பிரஞ்ஞையைப் பராசத்தியார் என்று நேரேகாட்டும் பொருட்டு, வாயுசங்கிதை மேலே போநத சுலோகத்தைத தொடர

(110) யஸ்யபும்ச: பராசக்திர் பாவகம யாமயேசீ |

சிவபெருமானுடைய சதந பாவகம்பரும், சிரேஷ்டமுடையருமாகிய பராசத்தியாமென்று கூறிற்று. இந்தப பராசத்தி என்னும பெயா சம்விததாகிய அறிவுருப பிரமத்துக்குப் பெயராய்ச் செல்லாது குணமாய்ச் செல்லுமாம என்ற கருத்தினுலன்றோ வாயுசங்கிதை

(111) நிர்க்குணஸ்வகுணைரேவநிகூடா நிஷ்களாசிவா |

(இழிந்த சடமாயா அமங்கல குணங்களிலாமையால்) நிர்க்குணையாயும், (சாவஞ்ஞத் துவாதி சாவைசுவரிய மங்கல கல்யாண) சுவகுணங்களினாலே தானே ஆவரிக்கப்பட்டுச் சிவையாய் நிஷ்களையாய் இருந்துள்ளார் அப்பராசத்தி என்று விளக்கிற்று. இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்தே கைலாசசங்கிதை

(112) யஸ்மிந்பாசதே வித்யுந்த சூர்யோ நசசந்த்ரமா: | யஸ்யபும்ச: பராசக்திர் பாவகம்யா பரீகேசுகரா | நிர்க்குணஸ்வகு ணைரேவநி கூடா நிஷ்களாசிவா |

எவர் சந்நிதியிலே மின்னலும் சூரியனும்சந்திரனும் பிரகாசிக்க மாட்டாவாய்ப் போகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட சிவபெருமானார்க்குச் சத்தியாயுள்ளார் நிர்க்குணையும் நிஷ்களையும் சிவையும் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினால நிகூடமாயுமுள்ள பராசத்தியேயாமென்று கூறிற்று. இதனால் பராசத்தி சிவபெருமானுக்குக் குணமாய் அமைந்தார் என்றும், சூதசங்கிதை யஞ்ஞவைபவ கண்டத்துப் பதின்மூன்றும் அத்தியாயத்திலே ஜகதங்குர ரூபிணியாகிய சடமாயாசத்தியோடு அவச்சின்னமாயுள்ள அறிவுருவானது சம்வித்தாகிய "பராசத்தி" அன்றும் என்றும், அதுவன்றி அப்பிரஞ்ஞை சங்கராசாரியரால் மந்திரோபநிடதத்துக்குச் செய்த அனர்த்த மாயாவாத பாஷ்யத்தினாலே சொல்லப்பட்ட (மாயாவாத) தத்துவாதிவாக்கிய வாயிலாகப்பிறந்த புத்தியின் பெயரன்றுமெனவும், அதுவன்றி அந்தக்கரண விருத்தியின பெயரன்றுமெனவும் உணர்க. ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாங்கண்டத்திலே இரண்டாம் மந்திரத்திலே (சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ சைதன்னிய பராசத்தியாம் விஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்ட) இதயமுதல் வசம் இறுதியாம் பதினேழு பெயர்களுக்கிசையவே இது அச்சிவையாம் சிவசத்திக்குப் பெயராமென்பது போதரவாயுசங்கிதை

(113) ஏகாநேக ரூபேண பாதிபாநோ ரிவப்ரபா | சக்திமாதுச்யதே தேவ: சிவ: சீதாம்சு பூஷண: | வேத்யः சிவ: சிவா வித்யா ப்ரஞ்ஞாசைவ ச்ருதி: ஸ்மிருதி; | த்ருதிரேஷா ஸ்திர்நிஷ்டா ஞாநேச்சா காமசக்தய: | ஆஞ்ஞாசைவ. .... |

சூரியனுடைய பிரபைபோலுற்று ஏகாநேகரூபம் கொள்வார் பராசத்தியார் என்றும், இதனால சிவபிரான் சத்திமானெனப்பட அம்மையார் சத்தி எனப்படுவார் என்றும், சிவபிரான் வேத்தியர் (ஞேயம்) எனப்படுங்கால், சிவையாம் பராசத்தியார் வித்தியா(ஞானம்) எனப்படுவார் என்றும், இப்பராசத்தியார் பிரஞ்ஞை எனவும், சுருதி எனவும, மிருதி எனவும், திருதி எனவும், திதி எனவும், நிஷ்டை எனவம், ஞானக்கிரியாசத்தி எனவும், ஆஞ்ஞை எனவும் விளக்கிக் காட்டிறறு. நிஷ்டை என்னும் பதமும் பிரதிஷ்டை என்னும் பதமும் ஒரு "ஸ்தா" என்னும தாதுவையே மூலமாகக் கொண்டுறுதலால், இப்பிரதிஷ்டை என்னும் பதமும் பராசத்தியின் பெயராய்ச் செல்லற்பாற்றுமென்க. இது முன்னாக்கூறிய கூர்மபுராணத்தினும் பிரமாண்ட புராணத்தினும் வலியுறுத்தப்பட்டது. மேலும் கைலாயசங்கிதையானது பிரஞ்ஞானம் பிரமம் என்று (தைத்திரீயோபநிடதம்) கூறினமையும், "சைதன்னியம் ஆத்மா" என்று கூறிய முதலாஞ் சிவசூத்திரமும் ஒரு பொருளனவாம் என்றுங் கூறி,

(114) சைதந்ய மிதிவிச்வஸ்ய சர்வஞாநக்ரியாத்மகம் | ஸ்வாதந்திரியந் தத்சுவபாவோய: ஸஆத்மா பரிகீர்த்தித: |

முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலையுடைய சைதன்னியத்தைச் சுவாதந்திரியமாகவும் சுவபாவமாகவுங் கொண்டுள்ளது ஆன்மா (பரமான்மாவாகிய சிவப்பிரமம்) என்று கூறியவாற்றால், பிரஞ்ஞானம் என்றது பராசத்திக்குப் பெயராய்ப் போந்தது. இதையுற்றே சர்வைச்வரிய சம்பன்னர் என்று அதர்வசிகை கூறியதாமெனப் பல உப்பிருங்மணங்கள் முழக்கியவுமாமென்க. இதனால் பிரஞ்ஞா, பிரதிஷ்டா, பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியாம் சிவைக்குப் போந்தவாறு தெளியப்படும். ஸ்ரீஅப்பயதீக்ஷிதயோகியார் சிவசத்தியைக் குணமாக (தருமமாக) கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தினாலன்றோ எதிரிகளாகிய மாயாவாதிகள் நூலிலேயிருந்து

(115) சிச்சக்தி: பரமேச்வரஸ்ய விமலம் சைதந்யமேவோச்யதே | சத்யேவாசய சடாபராபகவத: சக்திஸ்த்வவித்யோச்யதே |

பரமேசுவரனுடைய சிற்சத்தி விமலசைதன்னியம் என்று சொல்லப்படும் எனவும், அவருடைய சடசத்தி அவித்தை என்று சொல்லப்படும் எனவும் பிரமாணங்காட்டி,

(116) அம்பிகாகி தேவஸ்ய சந்த்ரமௌளே ராத்மபூதா சக்தி: | ஆசக்ஷ தேதாயார் பேதஞ் சாஞ்ஞாநாத் பரமார்த்த: | அபேத: சிவயோ: சித்தோவஹ்நிதாகயோரிவ |

சிவபெருமானுடைய சத்தியாராகிய அம்பிகையாருக்கும் சிவபிரானார்க்கும் அஞ்ஞானதிலே பேதம சொல்லப்படுமாமன்றிப் பரமார்த்தததில் இல்லை என்றும, தீயும் சூடும்போல (குணகுணியினால்) அபேதஞ் சாறறப்படுமாம் எனறும வாயுசங்கிதை முதலியவைகளுக்கு உடன்பட உதகரித்தார். இதனால்,

(117) ப்ரஞ்ஞா ப்ரதிஷ்டா ப்ரஞ்ஞாநம் ப்ரம்ம |

பிரஞ்ஞை பிரதிஷ்டை பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியின பெயர்களாயுற இந்தப்பராசத்தியை அக்கினியில் உஷ்ணம போல (மைத்திராயணோபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்டமை போல) நீங்காதுறறவர் பிரமமாகிய சிவமாம் என்க இதனால் நமதுபரமான்மா சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்பட்ட சவிசேஷ பரப்பிரம சிவமாமன்றி, சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்படாத அறிவு மாத்திரமாயுள்ள நிர்குணப்பிரத்தியக்கான்ம நிர்விசேஷ கூடஸ்தபிரமம் (சீவப்பிரமம்) அன்றுமென்க. இவ்வாறு வியாசர், சூதர், உபமன்னியு, வாயு, பிரமா, சுவேதர் முதலிய நூற்று நாற்பது வைதிக பாசுபதர் நீலகண்டசிவாசாரியர், அப்பயதீக்ஷிதர் என்னும் மகான்களுடைய கருததெல்லாம மேலே கூறியவாறு ஒரு புறமேயாக, மற்றைச் சங்கராசாரியர் மாயாவாத பாஷ்யமும் பிரமகீதையும் மற்றோர்புறமாகவும் நின்று போதருதலைப் பின்வருமாறு காட்டுதும்.

(கூகூ) சங்கராசாரியர் மேலேகூறியவாறு ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாங்கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே இருதயம், மனம், சம்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மநீஷா, சூதி; மிருதி, சங்கற்பம், கிரது, அசு, காமம், வசம் என்னும் பெயர்களைப்பிரஞ்ஞானருபமாகிய பிரமத்தின் நாமரூபப்பிரம உபாதி பூதங்களாகிய அந்தக்கரணவிருத்திகள் என்று எழுதி, அவ்வாறே சூதசங்கிதையையும் திருப்பிவிட்டார். இதயம் மனமென்பவற்றையெடுத்து உடனேபிரமத்தின் பெயர்களென்று எழுதினும் அதமுதற்கண்ணே உலகினர்க்குப்பொருளை வெளிப்படையாகவும் விண்டு செய்விதாகவும் காட்டாதென்று போதும், வெளிப்படையாம் விஞ்ஞானம் என்னும் ஐந்தாவது பெயரை முதற்

கண்ணே (மூலத்தின்படிதொடராது(தொடங்கிச்"சங்கான்" எனப் பெயரிய விஞ்ஞானம் என்று பொருள்படப்பிரமகீதை மூன்றும் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகமுரையிலர் கக்கூறி, சிலர் இதயம் என்றும், சிலர் மனம் என்றும் அப்பெயர்களையெல்லாம் எடுத்துணர்த்துக்கொண்டு இருபத்தைந்தாம் சுலோகம் வரையும் கூறிப்போய், உபநிடதத்திலே"பிரஞ்ஞானரூபம்பிரமம" என்று தாம் கூறியதைமெய்மைப்படுத்தவேண்டி, இருபத்தைந்தாம் சுலோகத்தொடக்கத்திலே இவையெல்லாம பிரஞ்ஞானமாகிய சிவனுடைய(பிரமத்தினுடைய) பெயர்களாம் என்று முடித்துவிட்டார். இப்படிப்பட்ட உபாதி அந்தக்கரண விருத்திப் பெயர்கள் நிருபாதிகபிரமத்துக்குப் பெயர்களாய்ச் சொல்லுதல் தோஷமாகாதோ வெனில் இன்றும் அது சாதாரணமாம் என்று சங்கராசாரியர் காட்டவேண்டி

(118) ப்ரஞ்ஞாந மேவ தத்ப்ரம்ம சிவருத்ராதி சம்ஞிதம் |

"எதினின்றும் உலகனைத்துந் தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றதோ அது சிவருத்திராதி (உபாதிப்) பெயராயுடைய (நிருபாதிக) காரணப்பிரமமாம" எனப் பொருள்படும் சுலோகப பாதி தொனிப்பித்தவாறும் வெளிப்படையேயாம. உபாதி பூதர்களாகிய சிவருத்ராதி நாமங்கள்(ஏகான்மவாதிகள் கொள்கையின்படி) நிருபாதிக பிரமத்துக்குப் பெயர்களாய் நின்றவாறுபோல, உபாதி பூதங்களாகிய விஞ்ஞானமுதலிய பதினேழு பெயர்களும பிரஞ்ஞானரூப பிரமத்துக்குப பெயர்களாய்ப் போதற்குத் தடை என்னையோ என்பதாம். இதயம மனமுதலிய ஐதரேயத்து மந்திரப்பெயர்களையும், பிரஞ்ஞா பிரதிஷ்டா பிரஞ்ஞானம் என்பவைகளையும் பராசத்திக்குப் போகவொட்டாது வேறு பொருள்படுத்திக் கெடுத்தறருச் சங்கராசாரியரும், அவர் சீஷர் வித்தியாரணியரும, தமிழிலே போந்த பிரமகீதையில் சுந்தரசுவாமியும, தம்பகம் வலிந்து பொருள்படுத்துதற்கு எதுவணைப்பாடுபட்டு அறவலைந்தவுரை செய்திருக்கின்றார் என்பதை நமது அன்பர்கள் படித்து ஒத்துப்பார்த்து உணர்ந்து தெளிவார்களாக. கைலாயசங்கிதை வாயுசங்கிதை முதலிய சைவபுராணங்கள் சங்கராசாரியா கையில் கிட்டவில்லையோ? அவை தமது கட்டுச்சுலோகச்சூத சங்கிதைக்கு இடந்தராமையினாற்போலும, நரி ஒன்று திராக்ஷப்பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு எட்டி எட்டிக் குதித்தும் கைக்குக்கிட்டாமையால் இப்பழம் புளிக்கும் என்று சொல்லி நிந்தித்துப் போனவாறுபோல, அச்சைவபுராணங்களையெல்லாந் தந்திரம் தந்திரம் என்று தமதுகும்புகளுக்குக் கிளிபோலப்பயிற்றிவிட்டு அடைந்து போக, இக்காலத்துக்கிளிகளெல்லாம் அத்துவிதம அத்துவிதம் என்று அதனை உயர்வுபோலப் பேசியும், அன்பு நிலை அத்துவிதமாய் முடியும் சைவசித்தாந்தத்தைத் துவிதம் என்றும், தந்திரம் என்றும், சைவசித்தாந்தம் இருநூறு மூன்னூறு வருஷத்துக்கு முன்னே அவதரித்த மெய்கண்டாராலும் அருணந்தி சிவாசாரியராலும் புதிதாக நாட்டப்பட்டதன்றிப்புராணத்திலேனும் பிறவடமொழிநூல் களிலேனும் வைதிக சைவ சித்தாந்தக் கருத்தில்லை என்றும் பேசிப் பேசிப் பறந்து திரிகின்றன. கிளிகளுக்குப் "பெத்தி பெத்தி" என்று சொல்லிக் கொடுக்கவன்றி அறியுமன்றி மற்றென்னறியும்! அப்படியேவாயுசங்கிதைமுதலியவைகளிலேல் பிரஞ்ஞை பிரஞ்ஞானம் திருதி மிருதி முதலிய பெயர்கள் மிக லேசானே நேரே பராசத்திக்குப் பெயராமாறு சென்றமைக்குச் சூரியனார் யாது கதிவிடுவார்! பராசத்தியாருடைய மானமியம் சூதசங்கிதை பதின்மூன்றும் அத்தியாயத்துக் (கட்டுச்) சுலோகங்களுட் காணப்படுகின்ற தென்பாரேல், நமது அன்பர்கள் வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்தை, அதனோடு ஒத்துப்பார்த்து அபபராசத்தி சிவபிரானுக்குச் சத்தியாயும், சிவபிரான் சத்திமானாயும், சிவபிரானுஞ் சிவசத்தியாரும் சூரியனும் கிரணமும், சந்திரனும் சந்திரிகையும் போலச் சமவாய சமபந்தமாய் நிற்றல் அச்சூதசங்கிதையிலே பேசப்பட்டிருக்கின்றதோ என்னும் வினாவினால் ஏகான்மவாதியாரை அடக்கி விடலாம். இப்பராசத்தியார் மாயோபாதிப்பட்ட ஈசனுடையசத்தி என்பாரேல், அவர் சொல்லும ஈசுவரனுக்கு இப்பராசத்தியாகாத மற்றோர் சத்தி சத்தியாக அமைந்தவாறறைப் புராணவாயிலாக நிரூபித்து அடக்கிவிடுவாராக. கைலாசசங்கிதைவாயுசங்கிதை என்பவறறால் சிவப்பிரமமாகக் குறிக்கப்பட்டு அநிர்வசனியமாயா சத்தியுறப்பெற்ற சிவபிரமத்தை ஆராயச்சிக் குறைவினால் பிரமம் என்றுபேசி பிருதிவி முதல் சிவத்த்துவாந்தமாகிய தத்துவங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசா சதாசிவரையும் படைத்துக்காத்து அழித்து மறைத்து அநுக்கிரகிக்கும் அருட்சத்தியாராகிய பராசத்தியாரைச் "சம்வித்து" என்று பெயரிட்டு, ஜகதங்குர மாயாசகித (சிவப்)பிரமத்துக்கு நேரேபெயராக்கிச சொல்லுமாறு சூதசங்கிதையைச் செலுத்தி விடுவாராயில் பராசத்தி என்னும் ஓர் சத்தியிருப்பதாகச் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து ஆறும் அத்தியாய எட்டாம் மந்திரங் கூறியதற்கும் இம்மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாகப் போந்த மற்றைய புராண சுலோகங்களுக்குங் கதி என்னையோ? சிரோவிரதம் என்பது பாசுபதவிரதத்துக்குப் பெயராமென்ச்சூதசங்கிதை சொல்லியதை அலக்ஷியஞ் செய்துமுண்டகோபநிடதத்தின் தலையிலே தீயைவைத்து, அதனால் அதைப் படிப்பவர்கண்மீது தீயை வைத்து அனர்த்தஞ்செய்த ஆசாரியர் உபநிடதங்களின் ஒவ்வோரிடத்திலே நேர்ந்த பராசத்தியாரின் பெயரைச் சடமாயை, அவித்தை என்பனவாமென்றேனும, உபதேசம் என்றேனும் அந்தக்கரணவிருத்தி என்றேனும் (சிவப்பிரம)அறிவுருவத்துக்குப் பெயரென்றேனும்ஆக்கி அருட்டாயார் சொரூபத்தைக் காணவொட்டாது அவ்வருட்பராசத்தியின் நிலைக்களமாய் அவர்க்கு இராஜதானியாயுள்ள வைதிக சைவ பாசுபதோப நிடதங்களினின்று அவ்வைத் தூரத்தி ஓட்டிவிட்டு இரண்டாயிர வருஷகாலமாக அவ்வுபநிடதங்களிலே ஏகான்மவாதக் கும்புகள் ஏறித் தாமேபிரமம், தாமே பிரமம், தாமே சச்சிதானந்தம் என்று நின்று பரிபாலனஞ்செய்ய இடங்கொடுத்துப் பாஷ்யங்களையும் சூதசங்கிதையையும் இவைபோன்ற வேறு சிறுநூல்களையும் கெடுத்துமட்டோ! எவர்களுடி எடுத்து மிருதியும் வழங்காதனவும் படியாதனவும், பயிலாதனவுமாகிய தேம்பிலை யுபநிடதங்களிலே புகவற்றிலே சைவத்துக்கு விரோதமிகப்பலவற்றைப் புகட்டியும், திருப்பியும் விட்டமைக்கு உத்தரஞ்சொல்லவேண்டியவர் யாரோ? சிலகாலத்துக்குமுன் காஞ்சிபுரத்தி

லிருந்த உபநிஷதப்பிரமம் என்னும் சந்நியாசி ஒன்று பிருகச்சாபாலோபநிடதத்து இறுதிமூன்று பிராம்மணங்களையும்நீக்கி நாசஞ்செய்துவிட்டதாம். இவ்வாறு அநேக உபநிடதங்களை மாயாவாதப்பொருளுற மாற்றியும்விட்டதாம். ஆலாசியமான்மியத்து வேதார்த்தம் உரைத்த அத்தியாயத்திலே சொல்லப்பட்ட தத்துவங்கள் பிருகச்சாபாலத்திலே சொல்லப்பட்டனவாக அப்பழைய ஆலாசியமான்மியம் அச்சிட்டவராலே குறிக்கப்பட்டவை இப்போது அச்சிடப்பட்ட பிருகச்சாபாலத்திலே காணப்படா தொழிந்தமைக்குக் காரணம் அந்தக்காஞ்சிபுரத்து மாயாவாதோபநிஷதப் பிரமம்செய்து வைத்த தீச்செயலேயாமென்ப. சிவதத்துவ விவேக விருத்தியிலே தீக்ஷிதயோகியாரால் உதகரிக்கப்பட்ட சுருதி வாக்கியங்கள் இப்போது காணாதொழிந்தமைக்குங் காரணம் மாயாவாதப் பிரமங்களேயா மென்க. அவற்றை இப்போது விரித்தல்பயறொன்றை விரித்தலாய் முடியுமென்றஞ்சி விடுத்தேம்.

(௩௯) வேறு சமயிகள் வேதாகமம் வேதம் என்னும்பெயர்களைத் தமது நூலுக்குப் பெயராகச்சூட்டி நம்மவர்களை அப்பெயர் மாத்திரையினாலே வலித்துத் தம் மிலேச்சசமயத்திலே வீழ்த்தத் துணிந்தாற்போலப் பிரமம் சிவம் என்னும் பெயர்களை நிர்க்குணப் பிரமத்துக்குப் பெயராகப் பிரமகீதையிலே சாதித்துச் சைவத்திற் பெரிதும் பழுத்தமைபோலக்காட்டி, அப்பெயர்களைப் பிரத்தியக்கான்ம ஏகான்ம மாயாவாத முடிவிலே விடுத்து, நமது அன்பர்களையெல்லாம் அசசிவம் என்னும் பெயர் வேஷத்தினால் மயக்கி ஏய்த்து, அம்மாயாவாதக்குழியில் வீழ்த்த முயன்றனமயா லன்றோ, சூதசங்கிதை பிரமகீதை இரண்டாம் அத்தியாயம் வாயிலாக "பரமார்த்தமானது, தேவர்களே! இரு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படும், அவற்றுள் ஒன்று உண்மையாகிய ஞானானந்தச் சிவப் பொருளாம், மற்றது அத்தியாசத்தாற் றோன்றிய மாயையினாற் கற்பிக்கப்பட்ட பொருளாம்" என்று இருவிதத்தையுஞ் சாற்றியதாகக் கட்டுச்சுலோகம் புகட்டி.

(119) பரமார்த்ததோ த்விதாப்ரோக்தோமயாஹோ ஸ்வர்கவாஸிந: | ஏக: ஸ்வபாவத: ஸாக்ஷாத் பரமார்த்த: ஸதைவஹு | சிவஸ்: சத்யசைதந்ய சுகாநந்த ஸ்வலக்ஷண, | அபர:கல்பித ஸாக்ஷாத் ப்ரம்மண்யத் யஸ்தமாயயா |

என்று முடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமமும் சிவமும் துரிய வஸ்துவாய் ஆன்மாவாய் நிர்க்குணப்பிரத்தியக்கான்மாவாயக் கொள்ளப்படுமேல், அசசூதசங்கிதையானது பரதுரிய மூர்த்தியோடு (சகுணத்துட்பட்ட) ருத்திரமூர்த்தியானவர் தப்தமாகிய அயபிண்டம்போலவடிவத்தினாலும் பெயரினாலும் சமத்துவமுடையர் என்ற கருத்துப் போதர.

(120) தப்தாய பிண்டவத் விப்ரோருத்ரமூர்த்தி: பரஸ்யது | மூர்த்யாதல்யாக்ய மூர்த்திப் யோலக்ஷிணர்முநி சத்தமா: |

என்று கூறினமையால், அரியமூர்த்தியார் சங்கராசாரியர் கருத்தின்படி நிர்க்குணப் பிரமமாகாது விருபாக்ஷம் நீலகண்டம் உமாசகாயமாயிருப்பதாகக் கூறிய சுலோகங்களுக்கு ஆரியனூர் யாதுவிடைபகர்வாரோ? ஸ்ரீதீக்ஷிதயோகியார் சிவதத்துவவிவேகம் வாயிலாகத் துரியமூர்த்தியைச் சகுணமூர்த்தியாமெனப் பலசுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களைக் கொண்டு நிருபணஞ் செய்யுமிடத்து, மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதாப் பிரமாணத்தையும் உதகரித்திருக்கின்றாராதலினால், சங்கராசாரியர் பரமார்த்தம் இருவிதமாக ஏகான்மாவில் (நிர்க்குணப் பெயரினாலே பிரமத்திலே) முடியுமாறு பேசப்படுமென்று பொருள்பட எழுதிவைத்தது இடறுண்டுபோய், இவர் பதினெட்டுத்தரம் சூதசங்கிதையைப்படித்தும் தங்கருத்தின்படி பிழையின்றிமாறுபடாது மாறறி வைக்க மறந்த சூக்குமவிவேகியார் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

பதார்த்தோத்தேசம்.

பொருள்பண்பு கன்மம் பொதுமை விசேடம்
பொருந்துகின்ற
ஒருசமவாய மபாவமெனப் பதத்துப்
பொருள்களை
உரைதரின் ஏழவையெல்லா முறைமுறை
யோதிடுவன்
வரைவளருந்தமி ழைப்பயி லுந்திரு
மாமயிலே.

(இதன்பொருள்.) உரைதரின் - ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து, பதத்துப் பொருள்கள் - பதார்த்தங்கள், பொருள் என - திரவியமெனவும், பண்பு என - குணமெனவும், கன்மம் என - தொழிலெனவும், பொதுமை என - சாமானிய மெனவும், விசேடம் என - சிறப்பெனவும், பொருந்துகின்ற - அயுதசித்த விருத்தியாயுள்ள, ஒரு - ஒன்றெனப்படுவதாகிய, சமவாயம் என - ஒற்றுமை யெனவும், அபாவம் என - இன்மையெனவும், ஏழ் - ஏழாகும் அவையெல்லாம் - அவ்வேழையும், முறைமுறை - உத்தேசக்கிரமப்படி, ஓதிடுவன் - முன்னோர் சொல்லியவாறே சொல்லுவேன். மாமயிலநத மாயுள்ளனமக வேமுன்னிலையும், அதன் அடையும்—ஒன்றற்குச் சாமானிய விலக்கணஞ் சொல்லிய பின்னர் அதன் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுவதுமாடு; அதற்கு மாறாகச் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்தது மாபுவிரோதமன்றோவெனின்:—பதார்த்த தீபிகையென்பதனில் மொழியை விரிக்குமிடத்துப் பதத்துக்குப் பொருளென விரிதலின், பதந்தாற்பெயரிட்டு வழக்கற்பாலதாந்தன்மை பதார்த்தத்துக்குப் பொதுவிலக்கணமாகுமென்பது கூறப்பட்டதென்றறிக. இவ்வாறே நன்னூலாரும் "மூகவுரை பதிகமணிந்துரை நான்முகம் புறவுரை தந்துரை புனைந்துரைபாயிரம்" என்றார். அபிதேயமெனினும் பதார்த்தமெனினுமொக்கும். அபிதைக்கு விஷயம் அபிதேயமாவது போலப் பதத்துக்கு விஷயமாவது பதார்த்தமெனக்கொள்க. அபிதை என்பதுசொல், விஷயமென்பது வரைப்படுவது என்னையெனில்;—கடத்தான் என்னும் பதத்திற்கு விஷயமாவது ஒரு

வன் தன் கால்களை மாறி மாறித் தூக்கிவைத்து இருந்தவிடம் விட்டுப்பெயர்தலையுடையவனாதல். இதில் நடந்தானென்னுஞ் சொல் அப்பொருளைக் கவர்ந்து நின்றவாறு காண்க. இவ்வாறுரை செய்யாவிடின் பொருளினதின்மையும் பொருளொன்றுகி மாறுபடு மென்க. இவ்வாறே கம்பராமாயணத்திலும பாலகாண்டத்தில் "மேனிகழ் பொருள்களெல்லாம் விளம்பினன்" வனப் பொருளென்பதற்கு விஷயமென்பது பொருளாகி வருதல்காண்க. ஈண்டுப் பொருளென்பதற்குச் செய்தி நிகழ்ச்சியெனினும், அப்பொருட்டேயாம். ஆகவே பதார்த்தமென்பது பதத்தாற்பெயரிட்டு வழங்கற்பாலது என்பது பெறப்பட்டது, இஃதிங்ஙனமாக. "அ, இ, உம் முதற்றனிவரிற் சுட்டே" என்பதுபோல "பொருள் பண்பு கன்மம பொதுமை விசேடம்பொருந்துகின்ற, ஒருசமவாய மபாவ மெனவிவை, யொண்சொற் பொருள் என்றுறபடுமிழுக்கென்னை? ஏழெனுந் தொகைதானே பெறப்படாதா?" உரைதரினேழவை யென்றது பயனில்கூற்றன்றோவெனின், பதார்த்தங்கள் ஏழிற் குறைந்தும் மிகுந்தும் வருந்தொகையுடையன வல்லவெனச் காட்டற்கது வேண்டு மென்க அங்ஙனமாயின் ஏழென்னுந் தொகையால் விலக்கப்பட்ட எட்டாவது முதலியன பிரத்தியக்ஷ முதலியபிரமாணங்களுக் கெட்டியனவா? எட்டாதனவா? எட்டியனவாயின்விலக்குதல் கூடாது; எட்டாதனவாயின் விலக்கியதனாற்பயனென்னை? பிரதியோகியுணர்ச்சியின்றி யபாவவுணர்ச்சி பெறுவதெப்படி' எனையாயின்"முயலுக்குக்கொம்பில்லை" "கடவுளொருவரில்லை" "எழுத்துமுதலியபதங்களில் விகுதிபுணர்ந்துகெட்டது" என்றுசொல்லுவாருடைய அபாவவுணர்ச்சிககுப பிரதியோகியுணர்ச்சி யேனைய விடங்களிலிருந்து எப்படிப பெறப்பட்டதோ அப்படியே இதுவும் பெறுமென்க. எங்ஙனமெனின் திரவியமுதலிய ஏழனுள் ஒவ்வொன்றுந் தன்னையொழிந்த ஆறினிடத்துள்ள அபாவத்திரட்குப் பிரதியோகியாகி வருதல் போல ஏழனிடத்துள்ள அபாவத்திரட்கும ஒரு பிரதியோகியிருத்தல்வேண்டுமென யோசிக்குமிடத்து எட்டாவதை யவாவியவோருணர்ச்சி பிறந்து தனக்கென்றொரு விஷயங்காணப் படுவதின்றாய் ஏழன்மேற் பதார்த்தமில்லையென்னும் அபாவ வுணர்ச்சியைப் பிறப்பிக்கும்; பிறப்பிக்கவே. பிரதியோகி யுணர்ச்சியும அபாவவுணர்ச்சியும் போதருமென்க. இக்கருத்துப் பற்றியே, "தத்தமபாவத்திற்குத் தாந்தாம் பிரதியோகியாகிய தத்தமுணர்ச்சி பெற்றாலன்றித் தத்த மபாவவுணர்ச்சிபெறப் படாதெனபது தருக்க நூற்றுணிவு" என்றார் தருக்கசங்கிரக தீபிகையாரும். உரைதரின் எனறதனால் ஆற்றலை மீமாஞ்சகரும, ஒப்புமையை ஆலங்காரிகரும, வேறு பதார்த்தமெனக் கூறுதல் பொருந்தாதெனத் தன்மதநிறுத்தியவாறு. இவைகளெல்லாம் முடிந்தது முடித்தல்செய்யுமிடத்துக் காட்டுதும். ஆண்டுக் காண்க.

ஞா. முருகேசபண்டிதர்.

பதார்த்தோத்தேசம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

தியானத்தில் அசைவின்மை.

'மண்டல பிராஹ்மணோபநிஷத்'தில் ஒருவகைத் தியானம சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அதன்படி மனது பூர்த்தியாய் லயப்படுகின்றது, அல்லது, அதைவிட உயர்ந்த வஸ்துவாய் மாறுகின்றது. இப்படியாவதனால, பரமாதமாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கு அநுகூலமுள்ள ஸ்திரமான நிலையை யடையப பிரயத்னம செய்யக்கூடும.

శబ్దకాల లయేన దివా రాత్ర్యతీతో భూత్వా సర్వపరిపూర్ణజ్ఞానేనోన్మన్యవస్థా వశేన బ్రహ్మైక్యం భవతి. ఉన్మన్యా అమనస్కం భవతి. తస్య నిశ్చింతా ధ్యానం.

"இரவுபகல் கடந்து, சப்தமும் காலமும் லயமானால, ஸர்வபரிபூர்ண ஞானத்தினாலுண்டாகும் உன்மனி அவஸ்தையால் பரமாதமாவுடன் ஐக்கியமமையும். உன்மனி அவஸ்தையால் மனதின்மை நேருகின்றது, அஃதாவது, மனோலயமாகின்றது. இவ்வாறு சிந்தவிருத்தி யில்லாதிருப்பதே தியானமாகும்."

தியானமென்றால், "உபாஸநா மூர்த்தியைக் குறித்து, இதர விஷயங்களில் மனதைச செலுத்தாமல், பாவிக்கப்படும எண்ணங்களின் தொகுதி, அல்லது, ஸமூகம" என்று ஸ்ரீசங்கராசாரியர் சொல்லியிருப்பதனால், அவர் சொலவது அசைவற்ற தியானமன்றென்று ஏற்படுகின்றது. மேற்கூறிய உபநிஷத்திற சொலலப்பட்ட தியானத்தில அசைவின்மை யுண்டாகலாம. ஆனால், இவ்விதத் தியானம், அசைவின்மை நிச்சயமாய்ஏற்படுகின்ற ஸமாதியினின்றும வேறு ஆகாது. இந்த நிலைமையில் நிவாத தீபம் போல, அசைவற்றசோதியின் சுத்த ஸ்வரூபமானது அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல்தோறறுகின்றது." மேலே எடுத்துககாட்டப்பட்ட வரிக்குமுன விவரிக்கப்பட்டிருககும் ஸமாதி, அல்லது, ஞானரூபமான பூஜையில், நிச்சலத்துவமே பிரதக்ஷிணம். என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதாவது, ஸ்தூல பூஜையில் (வெளிப்பூஜையில்), தொழப்பட்ட தெய்வத்தைச்சுற்றி வலம் வருவதுபோல, மானஸபூஜையில் மனது சலனமில்லாமல (அசைவற்று) இருப்பதே பிரதக்ஷிணம் என்னப்படும். 'மண்டலபிராஹ்ம

ஞோபநிஷத்'திற் குறிக்கப்பட்ட தியானமானது ஸமாதிதானென்று அதே உபநிஷத்தில் பின்னால் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:

ఏవంచిరం సమాధి జనిత బ్రహ్మామృతపాన పరాయణోऽసౌ సన్న్యాసి.

'மண்டல ப்ராஹ்மணோபநிஷத்து' முதலிய பல உபநிஷத்துக்களில ஸமாதியென்றால் "ధ్యానవిస్మృతిః" (தியானத்தை மறத்தல், அல்லது, தியானமின்மை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தியானம் ஓய்ந்தால், மனதின் விருத்திரூபமான அசைவு (சலனம்), அல்லது, அதன் சம்பந்தமாய்ப் 'பிராணன்' இல்லாமற்போம். பிறகு, நமது ஆசாரிய மஹாஸ்வாமிகள் சொல்லியதுபோல, அசைவின்மை யேற்படும். 'அத்யாத்மோபநிஷத்'தின்படி "தியானஞ் செய்பவனும், தியானமும், ஆகிய இரண்டும் லயமானால் (இல்லாமற்போனால்), சித்தமானது தியானிக்கப்பட்ட வஸ்து, அல்லது, மூர்த்தியைக் கிரமேண அணுகி, சலனமில்லாத ஆகாயத்தின்கண் சுடர்போல அசைவற்று நிற்கின்றது. சித்தத்தின் அசைவற இந்த நிலைமைக்கு (விருத்தி சூன்ய ஸ்திதிக்கு) ஸமாதியென்று பெயர்." இந்தப் பிரமாணரீதியாக, அசைவு, அல்லது, சலனவிருத்திக்கு ஏறக்குறைய அவகாசமிருப்பதாய்த் தோற்றுகின்ற "நினைப்பவன், நினைக்கப்பட்டது, நினைவு" என்னும் வேற்றுமைகளடங்கிய, முக்கிய லட்சணமான த்வைதபாவந்தவிர்ந்த சித்தத்தின்நிலைமையே ஸமாதியின் லக்ஷணமாகின்றது. அப்பொழுது அது தன் இயற்கைச் சுபாவத்தை யதிக்கிரமித்து, பரமாத்மோன்முகமான சாந்தவஸ்துவாய் மாறுகின்றது. சித்தமானது தியானநிலைமையைக் கடந்தால் தன் இயல்பைவிட ஸூக்ஷ்மமான பிறிதொரு வஸ்துவாகின்றது. மனது, அல்லது, சித்தமானது பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கான லயக்கிரமத்தில் நாதம், அல்லது, ஜோதிஸ்வரூபமாக மாறுகின்றது; அப்படியில்லாவிடினும், அது மாறியிருக்கும்ஸ்திதிக்கு நாதம், அல்லது, ஜோதி ஓர் அங்கமாய்த் தோற்றுகின்றது:

మనోలయాన్తర దృష్టిస్తారక ప్రకాశాయ భవతి.

"மனதினுலய அந்தர திருஷ்டியானது தாரகமென்னப்பட்ட ஒளியின்நிமித்தமே" (மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்து). இந்தச் சுருதியினால், மனது ஸமாதி ஸ்திதியில் ஜோதிரூபமாகின்றது என்று அர்த்தமாகும். நாதம், பிந்து, கலை என்று சொல்லப்படுவதும் மனதேயென்று 'யோகசிகோபநிஷத்து' கூறுகின்றது. இவைகளுக்கும் மனதுக்கும் அபேதம் சொல்லவேண்டுமாயின், மனதானது நாதம், பிந்து, கலை (ஞானம்) ரூபமாக மாறும் என்று அனுவாதித்தாற்றான் ஆகும். நாதம் ஜோதியாருமென்று பின்னால் விவரமாய் எடுத்துக்காட்டுவோம். மனதை நாதமாக மாற்றக்கூடுமானால், அதைச்சோதியாகவும் மாற்றலாகும்.

தாரகவொளி.

யோகாப்பியாசஞ்செய்பவன் காணும்சோதி இருவகைப்படும்.—

భ్రూయుగ మధ్యబిలే తేజస ఆవిర్భావ । ఏతత్ పూర్వ తారకం ఉత్తరంతు అమనస్కం.

"இரண்டு புருவங்களின் மத்தியிலுள்ள குகையின் உள்ளொரச்சோதி தோற்றுகின்றது. இது பிரதம (முதலாவது) தாரகவொளி யெனப்படும். இரண்டாவது, அல்லது, பிந்திய வொளியானது அமனஸ்கம—மனதற்றது" (மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்து). இவ்விதமாய் வகுத்ததனால், முதலாவது தாரகவொளியில மனதானது கொஞ்சமட்டிலும் சோதியாகமாறிற்றென்றாவது, கொஞ்சங்கூட மாறவேயில்லை யென்றாவது கொள்ளலாம். மனது உள்ளபடியேயிருக்கின்றதென்று கொண்டால, காணப்பட்ட சோதியானது இதர சக்திகளின ஒற்றுமையால உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

இவ்விருவகை யனுமானங்களில் முந்தியசொல்லியதே கொள்ளத் தகுந்ததாகும். ஏனெனின், மனோமயமல்லாத இதரசக்திகள் ஞானவொளியாயத் திரியாவென்பது நமது உபநிஷத்துக்களின் அபிப்பிராயம். ஒரே காரியத்திற்குப் பலகாரணங்களிருக்கக்கூடும். ஆயினும், பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாய் முத்திபெறுவதற்கு மனோமயமாகாமல்வேறே நேரான மார்க்க மொன்று மில்லை.

இரண்டாவது தாரகவொளியில், மனது பூர்த்தியாய் மாறி சோதியாக விளங்குகின்றது. "மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்" எனும் உட்கரணங்கள் நான்கினுக்கும மேலானது "மஹத் பூதம்" (பெரிய பூதங்கள்). இந்த "மஹதபூத"த்திற்கு மேலானது "அவ்யக்தம்." லயக்கிரமத்தில் மனது பரமாத்மாவை நோக்கிச் செல்லுகையில், சோதிரூபமாகுமுன்னர், "அவ்யக்த"த்தின்வழியே போகவேண்டும். இந்தப்படி 'மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்'தில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:—

తద్వప్రాణో భవతి. సోఽపి నాద అవ్యక్తశ్చ.

மனது நாதமாக மாறுகின்றது என்பது திண்ணம்:

ప్రణవ ధ్వనిం నిశమ్య మనస్తత్ర లీనం భవతి.

"பிரணவத்வனி" என்று சொல்லப்பட்ட நாதம், அல்லது, சப்தத்தில் மனது லீனமாகின்றது. மனது எதனுடன் லீனமாகவேண்டுமோ அந்தவஸ்துவாய்த் திரிய வேண்டியது ஆவசியகம். சர்க்கரையைத் தண்ணீரிற் கரைத்தால், அஃது அந்தத் தண்ணீரில் லயம், அல்லது, லீனமானதுபோல் தோற்றினும், அப்படிச் சர்க்கரை தண்ணீருடன் கலந்து நிற்பது லீனமாகாது. இதைப்பற்றிப் பின்னல் விஸ்தாரமாய் வரைவோம். மனது நாதத்தில் லயமாகின்றதென்றும், நாதம் சோதியில் லயமாகின்றதென்றும், அதே உபநிஷத்து முறையிடுகின்றது. ஸமாதி ஸ்திதியில் அசைவின்மை நேர்வது உண்மையேயாயினும், அஃதாவது, மனது, நாதம் அல்லது சோதியாகத் திரியினும், அது கொஞ்சங்கூட அசைவில்லாத ஸ்திதியன்று. ஏனெனின், நாதமானாலும், சோதியானாலும், அஃது ஒருவகை யசைவாகவே இருக்கின்றது. பிற்வரும் பிரமாணங்களால் இதனுண்மைவிளங்கும். பிராணன் தலையிற் புகுந்து நாதவடிவமாயிற்றென்று ஸ்ரீ வேதவியாஸ மஹருஷி உரைத்திருக்கின்றனர். பிராணன் உஷ்ணரூபமாகவே பிரம்மநாடியின் வழியாகச் சிரசில் பிரவேசிக்கின்றதென்று 'யோக குண்டலின்யூபநிஷத்'தின் பிரமாணமிருக்கின்றது. அன்றியும், உஷ்ணமென்பது ஒருவகை அசைவு, அல்லது, "கம்பனம்" என்று சொல்வதற்கு 'பிருஹதாரண்யோபநிஷத்து' துணைநிற்கின்றது. நாதம் குண்டலினியிலிருந்து பிரம்மரந்திரம்வரை போகும்பொழுது சுஷும்நா (சுழிமுனை) நாடியின் வழியாய்ச் செல்லுகின்றது. இந்த நாடியினூடே செல்லுகையில், நாதமானது அளவையிலும் ஸ்வரத்திலும் மிருவதுமல்லாமல், மூலாதாரத்தினின்று மேலேறுக்கி இந்நாடியின்வழியாய், அலை அசைந்து செல்வதுபோல், (இந்நாடியின்) ஒவ்வொருபாகத்திலும் குறுகுறுப்பு (ஏதோ ஊர்வதுபோன்ற உணர்ச்சி) தோன்றுகின்றது. அன்றியும் அந்தப்பாகத்திற் கிச்சுக் கிசுகுக்காட்டியதுபோல் காண்கின்றது. பிராணனது ஸுஷும்நா நாடியிலுள்ள தைலம்போன்ற கசிவை(ஊறலை)க் கடந்து வழுக்கிச் செல்லவேண்டியிருத்தலினல் இந்தக் கிச்சுக்கிசவு உண்டாகக்கூடுமென்று ஊகிக்கலாம். மேலே சொன்ன குறுகுறுப்பானது தேகத்தில் எறும்பு ஊரினுலுண்டாகு முணர்ச்சியை ஒத்திருக்குமென்று 'யோகசிகோபநிஷத்'திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: "இரும்புமுதலிய லோகக்கட்டைகள் சிவக்கக்காய்ந்த மூசையின் ஊடுருவிச் செல்வதுபோல, நடுவெலும்பின்கண் அமைந்திருக்கப்பட்ட ஸுஷும்நா நாடியின் வழியாய்ப் பிராணன் பாய்ந்தோடுகின்றது. அப்பொழுது எறும்பு ஊர்வதுபோன்ற ஒரு குறுகுறுப்பு உண்டாகின்றது. யோகாப்பியாஸபலத்தினல், பிராணனனது வழியிலிராநின்ற இடையூறுகளைகடந்து ஸுஷும்னையிற் புகுங்கால் அந்நாடியினகண் உண்டாகும் உணர்ச்சி இப்பான்மையதேயாகும்." இந்த நிலைமையில், ஸுஷும்னையின் மத்தியபாகத்தில் நாதம் ஒலிமிகுந்து, மேகத்தின்கண் இடியைப்போல முழங்குகின்றது. மேலே விவரிக்கப்பட்ட குறுகுறுப்பானது கர்ணமூலம்(காதின் அடிவாரம்) வரை எட்டி, முதுகெலும்பின் உச்சியினின்று வலப்புறம் இடப்புறமாய்க்கிளைத்தோடி, கடைசியில் பிரம்மரந்திரத்திலடங்குகின்றது. மேற்கூறிய விஷயங்களின் உண்மை **போகமுனிவரது** அநுபவத்தால் விளங்குகின்றது. அவர் சொல்லியது யாதெனின்:—

மாச்சென்ற வாசியைநீ தவறுட்டாதே
மனந்தன்னை மூலத்தில் மருவிச்சேர்க்கும்
*   *   *   *   *
பேரான சுழிமுனை தன்னில் நெட்டிட்டேறும்
....(7-ம் அத்தியாயம், 4-ம் பக்கம்).
தாரையாம் விந்துவிலே திரமதியோ கோடி
தனுக்காகக் கண்கூசி மயக்க மாகும்
நாதத்திற் செவிடுபட்டு ....(46-ம் பக்கம்).

"பிராணப்பியாஸத்தை (பிராணயாமஞ்செய்தலை) கைவிடாதே. அது மூலாதாரத்தில் மனதை நிறுத்தும்; அது ஸுஷும்னையின் உட்புகுந்து மேலே ஊரும். அப்பொழுது சோடிசந்திரன் உதித்தாற்போல் வெளிச்சம் தோன்றும்; அதைப்பார்க்கக்கண் கூசும்..................அன்றியும் நாதத்தின் ஒலியோவெனின், அது காது செவிடுபடுமவ்வளவு பலத்ததாயிருக்கும்."

இன்னும் "நாதமென்று வாசிக்கே பேர்" என்று **போகமுனிவர்** சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதாவது, பிராணனே நாதம் எனப்பொருளாம். இதனால், பிராணன் நாதமாகத் திரியுமெனக் கொள்ளலாயிற்று.

தியானத்திற் சோர்வு.

நாதமென்பது ஒருவகைச் சலனமாயிருப்பதுமன்றி, நாடிகளிலுள்ள சலனத்திற்கு உடனிகழ்ந்தது

மாயிருக்கின்றது. பாஹ்ய (வெளி) விஷயங்களில் மனது அலையாதிருக்குமாறு தேகத்திலுள்ள நாடிச் சக்கிரங்களில் மனதை நிறுத்துவதற்கு அப்பியாஸம் செய்வதுண்டு. அப்படி, யாதேனுமொரு சக்கிரத்திலாவது, முறையே ஒவ்வொரு சக்கிரத்திலுமாவது கவனத்தை நிலையாய் நிறுத்துவதனால், பிராண சக்தியானது (அன்னபூர்ணோபநிஷத்து) பிரம்மரந்திரத்தில், திரண்டுநின்று, அங்கிருந்து வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலுமுள்ள நாடிகளின் வழியாய்த் திரும்பவும் வியாபிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு வியாபிக்கப் படும்பொழுது நாதத்தின் அளவையும் (காத்திரமும்) தொனியும் அதிகரிக்கின்றது. உடனே அற்புதமான ஒரு சோதி தோற்றுகின்றது. நாதத்துடன்கூடவே இச்சோதி தோன்றுவதில்லையாயினும், இது நாதத்தைப் பின்றொடர்ந்தே இருக்கும். இந்தச்சோதி சில சமயங்களிற் சிவப்பாயும், சிலவேளை பச்சையாயும், சிலவேளை நீலமாயும், சிலவேளை பலவர்ணங்கள் கலந்ததாயுமிருக்கும்; சோதி அகன்று அதன்காந்தி ஏற ஏற, நாதத்தின் தொனி ஆழ்ந்து உள்ளடங்குகின்றது. இதனால் முதன் முதலில் நாதமாக விளங்கியதே சோதியாகத் திரிந்ததென்று தெரியவருகின்றது. சகள சாஸ்திரத்தில் இதற்கு நேரான திருஷ்டாந்தம் உண்டு. வித்யுத் பிரவாகத்தை ஏககாலத்தில் உஷ்ணமாகவும் வெளிச்சமாகவும் மாற்றினால், உஷ்ணம் அதிகமாகும்பொழுது வெளிச்சம் குறைவதும், வெளிச்சம் அதிகமாகும்பொழுது உஷ்ணம் குறைவதும் காணலாகும். அஃதாவது, அவைகள் தராசினது இரண்டுதட்டுகளையும்போல வர்த்திக்கின்றன——ஒரு தட்டு மேலே ஏறினால், மற்றது கீழே தணியும். இன்னும் விவரமாய்ச் சொல்லுவோம்—ஒரு குறித்த அளவு சக்தி இருப்பதாய்க் கொண்டால், அதில் பெரும்பான்மை உஷ்ணமாக மாறும்பக்ஷத்தில் சிறுபான்மையே வெளிச்சமாக மாறக்கூடும். அப்படியே சிறுபான்மை உஷ்ணமாய் மாறினால், பெரும்பான்மை வெளிச்சமாகும். பிரம்மரந்திரத்திலிருந்து சக்தியானது மறுபடியும் வியாபிக்கப் படும்பொழுது, முதுகு எலும்பின்வழியாய் நாதம் மேனோக்கிச் செல்லும்பொழுது உண்டாவதுபோல, ஸ்தூலநாடிகளில் சலனமுண்டாகின்றது. சக்தியின் புனர்வியாபகத்தினிமித்தம் சோதிகாணும்பொழுது, அதன் நிறம் முதன் முதலில் ஒருவிதமாயிருப்பதும், வியாபிக்கப்பட்ட சக்தி தணிவதற்குத்தக்கபடி நிறம் மாறுவதும் விசேஷ சங்கதிகளெனக் குறிக்கத்தகும். இப்படி வியாபிக்கப்பட்ட சக்தியானது பூர்த்தியாய் அடங்கிப் போனால் சோதியும் அடங்கிப்போகின்றது. பிரம்மரந்திரத்தினின்று சக்தி வியாபிக்கப்பட்டு நாடிகளின் வழியாய்ப் புனர்வியாப்தியடைந்து, இவ்வாறு வியாபித்த சக்தியும் பூர்த்தியாய் அடங்கின, தியான அப்பியாஸத்தினிமித்தம் உண்டாயிருந்த சோர்வு தணிந்து விடுகின்றது, புந்தாய தேகத்திற் பலமுண்டாகின்றது. சோதி தோற்றுவதும், அதன் பரிமாண பரிச்சேதமும், அதன் நிறமும் பிரம்மரந்திரத்தினின்று வியாபிக்கும் சக்தியையும் அதன் அளவையும் பொருத்திருக்கின்றதெனவும், அதை மறுபடியும் பிராணசக்தியாய் மாற்றுதல் கூடுமென்றும் மேலே விவரிக்கப்பட்ட அம்சங்களால் வெளியாகின்றது. 'யோகசிரோபநிஷத்'தின்படி, பிரயத்தனமின்றி, அஃதாவது, மூளையின் நாம்புகளுக்குச் சிரமமின்றி, தியானம் செய்யவேண்டும்; இப்படிச் செய்வதனால் மிகுந்த பிரயோஜனமுண்டு. யோகாப்பியாஸி கற்றுக்குட்டியாயிருந்தாலும், அல்லது, எழுதுவது படிப்பது முதலிய வாடிக்கைகளால் அவனுடைய மனது எளிதில் குவியாத்தன்மையதானாலும், அவன் தியானம்செய்யவேண்டுமாயின் பெரும்பிரயத்தினம் செய்யவேண்டும், சிரமப்படவேண்டும். முக்கியமாய் இப்படிப்பட்டவனுக்கு, பிரம்மரந்திரத்தினின்று சக்தியானது மறுபடியும் வியாபிப்பது மிகுந்த அநுகூலமாயிருக்கும். படிப்பது, எழுதுவது, வியாக்கியானஞ் செய்வது முதலிய வழக்கங்கள், அந்நிய நினைவுகளற்று ஏகத்தியானமாயிருப்பதற்குப் பிரதிகூலமானவைகளென்று கருதிச் சந்நியாசிகள் இந்தக் காரியங்களைச் செய்யப் பிரவர்த்திக்கக்கூடாதென்று 'நாரத பரிவிராஜோபநிஷத்'தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிராணாயாமாதி சாதனங்களாற் சோதிகாணும்பொழுது சிலவேளை அது வியாபித்துப் பிரிந்தோடும் கிரணங்களைப்போலத் தோற்றுகின்றது. அந்தக் கிரணங்களின் அசைவு நமக்குப் புலப்படக்கூடியதாயிருக்கும். அவற்றின் நீளம், உருவம், நிறம் ஆகிய இவைகளை நிதானிப்பதும் சாத்தியமாகும்.

தி. அ. சுவாமிநாதய்யர்.

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநமஃ

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம் இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1898ஆ மார்ச்சுமீ. { இலக்கம்-கo.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநமஃ.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

(152-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர் பிரானைப்
புனஞ்செய்த நெஞ்சிடைப் போற்ற வல்லார்க்
கனஞ்செய்த வாளுதற் பாகனு மங்கே
யினஞ்செய்த மான்போ லினங்கிநின் றானே. ( ) [குருு

(பொழிப்புரை.) கோரமாகிய விஷத்தை உண்ட தேவநாயகராகிய சிவபிரானை நெஞ்சபுனத்தின்கண் வேணநினைந்து துதிக்கவல்ல மெய்யடியார்க்கு, பெருமை வாய்ந்த ஒள்ளிய நெற்றியினையுடைய உமையம்மை பாகராகிய அச்சிவபிரானார், தன் இனத்தைக் கூடிய மான்போல, அணுக்கியராய் இசைந்து நின்றோராவர்.

(குறிப்புரை.) தேவர்களும் அசுரர்களும் சமுத்திரமதனஞ் செய்தபோது திரிலோகங்களையும் அழிக்குமாறு வெழுந்து போந்து விளைந்த காளகூடவிஷத்தை உண்டு கண்டத்திலேதரிக்கும் வன்மை, படைத்தற் கர்த்தாவும் காத்தற் கர்த்தாவுமாகிய பிரமனையும் விஷ்ணுவையும் மகாசங்கார காலத்திலே அழிக்கும் மகாசங்காரகர்த்தாவாகிய சிவபிரானுக்கே உளதாய் மற்றையர்க்கிலதாய், அதனால் சிவபிரானே பசுபதியாகி முழுமுதற் கடவுளாவார் என்பது போதரச் "சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர்பிரான்" என்று கூறப்பட்டது. சமுத்திரத்திலே எழுந்தது போன்ற கோரமாகிய விஷம் தோற்றியதென்றும், இது தாமத்தோடு சுவாலித்து உலகத்தை உடனே முடிக்கவல்லதாம என்றும், அவ்விஷத்தின் மணமாத்திரையிலேலே, மூவுலகமும் மயங்கிப் போயிற்றென்றும், அதுகண்ட பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுள்ளே, பிரமதேவர் தாம்படைத்த உலகத்தைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று ஸ்ரீகைலாசபதியைத் துதித்தபோது, அம்மந்திரரூபியாகிய சிவபிரானார் அந்நஞ்சை உண்டு கண்டத்திற் கொண்டு நீலகண்டரெனப் பெயர் படைத்தார் என்னும் கருத்தினால்,

ప్రాదుర్భూతం విషం ఘోరం సంవర్తాగ్నిసమప్రభం ।
జగదావృత్య సహసా గాఢమగ్నిరివజ్వలన్ ।
త్రైలోక్యం మోహితం యస్య జ్వాలామాత్రేణ తద్విషం ।
బ్రహ్మసంగ్రాహ్య ... బ్రహ్మాద్యాః ... ।
నత్వాభగవానీశం ... మంత్రమూర్తిం ... ।
తదాప్రభృతి దేవస్తు నీలకంఠ ఇతిశ్రుతః ॥

என்று புராணேதிகாசங் கூறுதலானும், இவற்றின் பொருளை யான்ற

மாலாயவனும் மறைவல்ல நான் முகனும்
பாலாயதேவர் பகரில்லமு தூட்டல் பேணிக்
காலாயமுந் நீர்கடைந் தார்க்கரிதா யெழுந்த
ஆலால முண்டங் கமரர்க்கருள் செய்ததாமே.

என்று ஸ்ரீஞானசப்பந்த சுருதி கூறுதலாலும்,

மாலா யவனென்ன வருந்திருப் பாட்டின்மாலும்
தோலா மறைநான் முகனுந் தொடர்வாமரா
ரேலா வகைசுட்ட நஞ்சுண்டிறவாமைக் காத்த
மேலாங் கருணைத்திறம் வெங்குரு வேந்தர்வைத்தார்.

என்று அத்திராவிட சுருதியை விளக்கிய திருத்தொண்டர் புராணங் கூறுதலாலும், அவ்வாய்மை உணரப்படும் பிரமாமுதல் தாவரம் இறுதியாகிய சமுசாரவர்க்கங்களெல்லாம் தேவதேவராகிய சிவபிரானுடைய பசுக்களென்று சொல்லப்படுவர் இந்தப் பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாம் பதியாயிருத்தலினால், தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பசுபதியெனப்படுவர்" என்பது கொண்டு சிவபுராணம்.

బ్రహ్మాద్యాః స్థావరాంతాశ్చ దేవదేవస్య శూలినః।
పశవః పరికీర్త్యంతే సంసారవశవర్తినః।
తేషాం పతిత్వాద్దేవేశః శివః పశుపతిః స్మృతః।

என்று கூறுதலால், சிவபிரான் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குப் பதியாவார் என்பது கொண்டே "பசுபதி" என்பது தோனிக்க ஈண்டுத் "தேவர்பிரான்" எனப்பட்டார். உலகின்கணுள்ள பலரெல்லாம் தமது நெஞ்சப்புனமானது வறிய பாழாக, அதிலே காமக்காடு மூட, அதிலே தீய ஐம்புலவேடர்கள் வழிபறிகள்ளராய் ஒழுக, சிற்றின்பப் பேய்த்தேர் இட்டுவது போனின்று எட்டாது ஓட, ஆங்கேமூட அறிவாகிய மான் சுற்றியலமர, ஆசை என்னும் வித்தைவிதைத்தழி, "நான்" என்னும் விஷவிருக்ஷம் மிகுதியும் முளைத்தோங்கி வளர்ந்து, பொய் என்னும் பெருங்கிளைகள் போக்கி, பாபம என்னும் பலதழைகள் பரப்பி, கொடுமை அரும்பி, கடுமை மலர்ந்து, துன்பப் பல்காய் தூக்கி, பின்னர் மரணம்பழுத்து, நரகிடை வீழ்ந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவாது க்ஷணப்போதிலே கழிந்துபோகும் இயற்கையிலே வல்லுநராகின்றாரன்றி நெஞ்சப்புனத்திலே (நெஞ்சகத்திலே) சிவபிரானைத்துதிக்க வல்லார் அருமையினும் அரியராதல் நோக்கிப் "போற்றவல்லார்" என்றும், அப்படிப் போற்றவல்லாருளராயின், தன் இனத்தைப் பிரிந்த மான திகைத்துப் பின்னர்த் தன் இனத்தைக் கண்டிணங்கி இசைந்து நின்றாற்போல, ஆனமா பிரபஞ்சவியாபாரமுற்றுஞ் சிவபிரான் இறைவராதலை மறந்து, எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனிபேதமாம் சமுத்திரத்திலேஅலமாலுறும்போது, அவ்வான்மாவுக்குப் புலப்படாது பெத்தகால முழுமையும் பாலில் நெய்போல மறைந்து நிறைந்திருக்கும சித்தாகிய வியாபதியார், பின்னர் அவ்வான்மா பிரபஞ்சமெல்லாம் அநித்திய மென்றோர்ந்து தம்மைத் தலைவராகக்கொண்டு முத்தியடையும பக்குவம் எய்தப்பெறலுஞ் சிவாநுபவம் அநுபவிக்கப் பெறும காலவெல்லையைத் தலைப்படுதலாகிய முத்திதசையிலே ஸ்தூலசித்தாகிய அவ்வான்மாவிலே வேறறக் கலந்து அத்துவித நெறியானே இணங்கி தயிரில்நெய்போல விளங்கிநின்றார் என்பது பெறப்படவே, "போற்றவல்லார்க்கு இனஞ்செய்த மான்போல் இணங்கிநின்றானே" என்று உரைக்கப்பட்டது, ஸ்தூல சித்தாகிய ஆன்மாவும் சூக்குமசித்தாகிய பரமான்மாவும் "சித்" என்னும் சாதி (இன) ஒருமையை யுடையனவாம் என்பதுகொண்டே சைவபாஷ்யகாரர் பிரமத்தினுடைய அம்சம் ஆன்மா என்பது பொருள்பட

[illegible]

என்று கூற, அருணந்திசிவாசாரியர் "சிவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பேராயரன் றன்னைப புகழ்வார் பெறுவது
நாயக னுன்முடி செய்ததுவே நல்கு
மாயகரு ஆழ்ந்து வரவல்ல ராகிலுப
வேயன தோளிக்கு வேந்தொன்றுந் தாமே. ()

(பொ-ரை.) சிவபிரானைப புகலடைந்து அவரைத் துதிப்பார பெறுவதாக, அச்சிவபிரான் இறவாத பேரானந்தச்செல்வப்பதியை அவர்க்குக கொடுத்தருள்வார்; (இவ்வாறு தோத்திரத்தினலன்றி) புப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய வல்லராயவிடத்தும் அவர்க்கு உமாதேவி நாயகராகிய சிவபிரான் எய்துவராமோ. எய்தார் என்றவாறு.

(கு-வா.) "பசுக்களுக்குப் பாசத்தை அரித்தலால அரன் என்னும் திருப்பெயரையுடைய சிவபிரான் மனனவராகவும், அம்மன்னவராம் சிவபிரான் திருவருளால் அச்சிவபிரானுடைய பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வம் முழுதுந் தனதாகக கொண்டநுபவிக்கும் சுவதந்திரமுடைமையும் "சித்" என்னும் சாதி ஒருமையும் பற்றி ஆன்மா மன்னவகு மாரனுகவும்" உருவகஞ் செய்யப்படுதல் உண்மையால், அப்பேரானந்தம் பேரறிவெனப்படும முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும படிகம்போலச் சார்ந்ததன வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவிதவியைபானே அவ்வான்மாவின்கண்ணே விளங்குதலாம் என்பது சைவபாஷ்யகாரருக்குஞ் சிவாகமங்களுக்கும் சம்மதமாமாதலில்; அமமுற்றுணர்வாகிய பேரறிவை விளக்குதற்கே திராவிட மகாபாஷ்யகாரர் "எவற்றையும ஒருங்கே ஓரியல்பானறியும் பேரறிவை முடி." என்று உரைத்தருளினார். ஈண்டு பேரறிவு எனப்படும் முற்றறிவு பெறப்படவே, மற்றைய எழு குணங்கள் உபலக்ஷணயினலே தழுவப்படும், இதனுல் தோத்திரஞ் செய்வார்க்குச சிவபிரான இறவாத பேரானந்தச செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வார் எனபது போதரவே, அவர (மாலை) தூங்கா நின்றமுடியைச் செய்து அதனை அவர்க்கு நல்குவார என்பது பொருள்பட "நாயகனுன்முடி செய்ததுவே நல்கும்" என்று உரைக்கப் பட்டதாமென்க. சிவபிரானைத் தோத்திரஞ் செய்யுந்தோறும் மனசு அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல உருகுவதாக, அவ்வுருகிய அன்புநிலையே துவாரமாகப் பரமானந்தப்பெருஞ்செல்வமே திருமேனியாகக் கொண்ட பரம்பொருள் பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளி அதன்வழியே புகுந்திடுவ னெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்திடுதற்காமாதலில், இப்படிப்பட்ட முடிவாகிய உயர்ந்த நெறியை எண்ணில்லாத சிவாலயங்களும் சிவமூர்த்தங்களும் சிவதீர்த்தங்களும் ஒருங்கே அமைந்துள்ள பூமியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலால் அவற்றையெல்லாம் தனித்தனி பிரதக்ஷிணஞ் செய்த புண்ணியமெய்துமாமெனை அங்ஙனஞ் செய்தார்க்குச் சோபான நெறியானேயன்றுறுவ

தாகிய பூப்பிரதக்ஷிண சரியாபாத நெறி கொடுக்க வன்மை யிலதாம் என்பதை உணர்த்தும்பொருட்டே "மாயகஞ் சூழ்ந்து வரவல்லரூகிலும் வேயன தோளிக்கு வேந்தொன்றுந் தானே" என்று கூறப்பட்டது: "மஹாஜகம்" என்றது "மாஜகம்" என்றாகி, பின்னர் "அஜன்" என்பது "அயன" என நின்றாற்போல, "மாயகம்" எனறாகிப் "பெரிய பூமி" எனப் பொருளுற்றது. விஷ்ணு, பிரமா, இந்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் வணங்குமாறு, தம்மைப் புகழும் மெய்யடியாருக்கு முடியாக்கிச் சூட்டிப் பெரும்போகந் துய்க்குமாறு புநராவர்த்தி கொடாத மகாசிவலோகத்தின்கண்ணே சிவபிரான் இருத்துவார் என்பது கொண்டே, "புகழ்வார்பெறுவது நாயகனுன்முடி செய்ததுவே நல்கும்" என்றுரைக்கப்பட்டது எனறு கூறுதலும் இழுக்காது. ஸ்ரீஞானசம்பந்த திராவிடசுருதி "ஞானசம்பந்தன் சீர்செய்த பத்தும் மிவைசெப்ப வல்லார் சிவலோகத்திலெய்தி நல்ல விமையோர்களேத்த விருப்பார்களே" என்றும், சிவஞானசித்தியார் "ஒருக்கால் வணக்குறீரரனையென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன்" என்றும் கூறியவாற்றால் இவ்வுண்மை புலப்படும்.

(தொடரும்.)

௳

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(195-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் மதம்.

ஞானமே யங்களன்றி ஞானமாரு
 வென்று சொல்ல
ஆனதிங் கறிவோ வன்றே வன்றெனி
 லவனி போலுந்
தானதிங் கறிவேயென்னிற் சமைந்திடு
 மன்ப ருப்புப்
போனக மதற்குத்தானே கறியெனப்
 புகன்ற தாமே.

(பொ-ரை.) அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமன்றி அறியும் பொருளுண்டென்று கூறில் அதற்குண்டாயது அறிவோ? அறியாமையோ? அறியாமையெனில் மண்போல அசேதநமாம். அறியும் பொருள்தானறிவென்று கூறில் பருப்புக் கூட்டிச்சமைத்த சோற்றுக்கு அப்பருப்புச் சோறுதானே கறியென்று கூறிய தன்மைத்தாகும். எ-று.

காட்சியுங் காட்சிப்பொருளு மொழியக் காண்பானில்லை யென்பதாம். (௧௬)

உயிரினை யருவதென்னி லுருவுட
 னுற்று நில்லா
உயிரினை யுருவதென்னி லுடலினி
 லுடல டங்கா
துயிரினை யணுவதென்னி லுடல்பல
 துவார மோடும்
உயிரினை நித்தமென்னி லுணர்வுத
 யாந்த மின்றே.

(பொ-ரை.) ஆன்மாவை யருவமென்று சொல்லின் உருவமாகிய வுடலோடு பொருந்திநில்லாது; அதனை யுருவமென்னில் ஒருருவில் மறறோருரு அடங்காது; அதனை அணுவென்னில் உடலில் நில்லாது பல துவாரங்களாற் போகவேண்டும்; அதனை நித்தமெனனில் அறிவானது தோற்றமுங் கேடுமில்லையாகவேண்டும். எ-று.

ஆன்மா அரு, உரு, அணு, நித்தம என்பவற்றி லொன்றினும் அமையாமையால் இல்லையென மறுத்தது. (௧௭)

எங்குமாய் நின்ற தான்மா வென்றிடி
 னெங்கு மின்றாந்
தங்கிடு நிறைவுதத்தஞ் சரீரங்க
 டோறு மென்னின்
மங்கிடு முடலத்தோடே வடிவினி
 லோரி டத்தே
அங்கது நின்றதென்னி லடிமுடி
 யறிவின் றாமே.

(பொ-ரை.) ஓரான்மா எங்கு நிறைந்து நின்றதெனில் உடல்தோறும் பலபேதப் படுகையால் அது எங்கு முளதாகாது; ஆன்மாக்கள் தத்த முடல்கள் தோறு நிறைந்து நிற்குமென்று கூறில் உடல்கள் கெடும்போது தாமுங் கூடக்கெடவேண்டும்; அல்லது, ஆன்மா வுறுப்புக்களி லோரிடத்தே நின்றறியுமெனில் அவ்விடமன்றிப் பாதாதி கேசமளவாக அறிய மாட்டாது. எ-று.

ஆன்மா சம்பூரணனல்ல, சரீரவியாபியல்ல, ஏகதேசியுமல்ல ஆதலால அஃதில்லையென்பதாம். (௧௮)

சாற்றிய காலமிங்குத் தங்கிய
 வாறி தென்னை
தோற்றுவித் தளித்துப்போக்குந் தொழிலவை
 கால மென்னிற்
போற்றிய பொருளிற்புக்குப் பிணங்கிடும்
 பொருட்பி னின்றாம்
தேற்றிய வில்வழக்குத் திரவியத்
 தியல்பி னாமே.

(பொ-ரை.) முற்கூறிய கால மிங்குநின்றபடி எப்படி? பதார்த்தங்களைத்தோற்றுவித்தும் நிறுத்தியும் போக்கியு நிற்பது கால மென்னில், அம்மூவகைப்பொருளுடன் காலங்கூடி

மயங்கும்; அப்பொருட்குக் கேவேறதாற் காலமுமில்லையாய் விடும்; பொருளியல்பு வேறுபாட்டைக் கால மென்றும் அது மூவகைப்படுமென்றுங் கூறுவது தெளிவையுடைய இவ்வழக் கேயாம். எ-று.

பொருளியல்பாய வழக்கப்பெயரே கால மெனக்கற்பனை யாக வழங்குதலால் அஃதில்லையென மறுத்தது. (கசூ)

எனக்குங் கிழக்கிருந்தா யாகின்மேற்
கென்று மென்பாய்
எனக்குமேற் கிருந்தானென்பாற் கிழக்கென
வியம்புந் திசைதான்
தனக்குநாங் கொள்வதெப்பாற் சாற்றிடாய்
திசையிலவ் வாக்குத்
தனக்குமா தாகுமுண்மை நாமில
தாகுமன்றே.

(பொ-ரை.) எனக்குக் கிழக்கில் நீயிருந்தால் நானிருக்கு மிடத்தை மேற்கென்பாய்; எனக்கு மேற்கிலிருக்குமொரு வன் நானிருக்குமிடத்தைக் கிழக்கென்பான்; ஆதலால் திக குக்கு ஒப்பகுதியை நாங் கொள்வது சொல்லாய், தனக குள்ளதாவது இல்லதாய முடிதலால் திக்குண்டென்பது இல வழக்காம். எ-று.

முற்கூறிய காலம், நிகழ்வு இறப்பாயும், எதிர்வு நிகழ்வாயு மிறப்பாயு மாறிக்கற்பனையாதல் போலத் திக்கும், கற்பனை யாகிய இல்வழக்காமென்று அதனை மறுத்தது. (உ0)

உலகினைப் படைத்தானொன்று ளொருவனிங்
குள்ளதாயின்
உலகினைப் படைக்கவேண்டா வில்லையேற்
படைக்கவொண்ணா
துலகினுக் குபாதானங்க ளுளதாய்க
காரியத்தா
முலகினைப் படைக்கிலக்கு முளதில
தாவதுண்டே.

(பொ-ரை.) உலகத்தைப் படைத்தானொருத்தனுண்டெனின் அ·துய, இவ்வுலக முன்புள்ளதானால் இதனை ஒருவன் படைக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்வுலகு முன்பில்லதானால் படைக்க முடியாது. உலகினுக்குக் காரணமுளதாயக் காரியங் கெடுமா தலால் காரியப்படு முலகினைப் படைத்தானென்று கூறில் உளது மில்லதுமாய் ஒருபொருளுண்டோ. எ-று.

உளதிலதாவதுண்டே என்பது சமணம்போல அத்திநாத்தி வாத முண்டாக வேண்டுமென்றும் ஆகும். (உக)

உள்ளது கடாதிபோல வுதிப்பித்தா
னென்றுரைக்கின்
மெள்ளவே யெங்குநின்று விதித்தன
னுலகின்மீது
வள்ளானு னின்றானென்னிலவ் வந்தா
முலகமுன்னே
தள்ளிடா தெங்குநிற்கி லெங்குமுன்
னந்தாமே.

(பொ-ரை.) குலாலன் மண்ணினின்று குடமுதலியவற் றைத் தோற்றுவிப்பதுபோல உள்ளதாகிய காரணத்தினின் றும் இவ்வுலகத்தை யொருவனுண்டாக்கினனென்று சொ ல்லினால், மெள்ள எவ்விடத்து நின்று கொண்டு உண்டாக்கி னன்; பிரபஞ்சத்திலே நின்று கொண்டு உண்டாக்கினனெ னில், பிரபஞ்சம் முன்பாகவே யுள்ளதாகும். நீங்காமலெங் கும்நின்று உண்டாக்கினனென்று கூறில் எங்குமென்பதொரு முதலாயக் கர்த்தாவைப்பின்பு தந்ததாம்.

பிரபஞ்சம் படைப்பவன் அதனை நீங்கி வேறே நிற்குமிட மிலலாமையால் கர்த்தாவில்லை யென்றானென்க. (உஉ)

இல்லது கருணையாலே யீயாமலின
னெனவென்னின்
கொல்லரி புழுவை நாகங் கூற்றுமுத
கொண்டு தோற்ப
வல்லவன் கருணையான்மை வாய்ப்பினும்
வேண்டுமெல்லாம்
பலசுவே படைத்தானுயிர் பெத்தனைப்
பணிந்திடாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தாவானவன் இல்லாத தொன்றைக் கரு ணையாலே படைத்தானென்று கூறின், கொல்லுந்தொழி லுள்ள சிங்கம், புலி, யானை, கூற்றம் முதலியவற்றையும் படைத்துக்கொண்டு தோற்றவல்லவனுக்கு என்ன கருணை யோ? தனவல்லபயிருனவேண்மையதெல்லாம் ஆன்மாக் கள் சாதங்கூமபடி படைத்தானுயில, அது பித்தர் செய்கை யோடொப்பதாதலால் இனிப்பித்தரையே கர்த்தாவாக வண ங்குவாயாக. எ-று.

கருணையாற் படைத்தானென்பதும் பொருந்தாமையாற் கர்த்தாவில்லை யென்றானென்பதாம். (உங)

மெய்யுலகிற் கென்படைத்துப் பெற்றது
விளையாட்டென்னில்
சிறுமர விளையாத்துந் தெய்திடுங்
கன்மத் தென்னின்
உறுபெருங் கன்மஞ்செய்வோர் முன்புள
ராவருண்மை
அறிவுறின் ஞாலமெல்லா மநாதியென்
றறிந்திடாயே.

(பொ-ரை.) இங்குச சர்வான்மாக்களையும் படைத்துப் பெ றும்பயன் யாது? என்று கேட்டவிடத்து, படைத்தது விளை யாட்டென்று கூறில், கர்த்தா சிறுபிள்ளைத் தன்மையுடைய னாதல் வேண்டும். கன்மத்துக்கீடாகப் படைத்தானெனில்

கன்மஞ் செய்வோர் அநாதியாவர். இதனுண்மை யறியப் புகுந்தால் பிரபஞ்சமெல்லா மநாதியாகவுள்ள தென்றறிவாயாக. எ-று.

ஆன்மாக்களை யொருவன் விளையாட்டாகப் படைத்தானென்பதும, கன்மத்துக் கேதுவாகப்படைத்தானென்பதும்பொருந்தாமையால் காத்தாவில்லை யென்றுரைனென்பதாம். (உ௪)

உருவொடு நின்றுனென்னி னுருவமுன்
படைத்தார் வேண்டும்
உருவவ னிச்சையென்னி னுலகெலா
மிச்சை யாகும்
உருவல கத்துளோர்கட் குறுவது
கன்மா லென்னின்
உருவுடை யோர்கட்கெல்லா முற்றது
கன்மத் தாமே.

(பொ-ரை.) கர்த்தா உருவியென்று சொல்லின, அவ்வுருவந்தை முன்புண்டாக்கினார் வேண்டுமே; அற்றன்று, தன்னிச்சாமாத்திரத்தால் உருக்கொண்டானெனனில், உலகத்துளோரும் தமதிச்சையாலே யுருக்கொண்டவராவர்; உலகத்தார்க்கு உருவம வருவது கன்மத்தாலென்னில் உருவமுடையாரெல்லார்க்கும் அவ்வுருவம் வருவது கன்மத்தாலேயாம. எ-று. கன்மத்தாலென்பது கன்மாலெனத் தொகுத்தல பெற்றது.

இது கர்த்தா அரு வென்பதை மறுத்துக் கூறிற்று. (உரு)

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

(197-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடி வருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ்துருவமளவாகி
யுக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிறைநீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்தவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெலாம்
சிமிழிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம வல்லீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தரிலிரோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரச ஞான சித்தி பெற்ற சித்தர்கணமே! திக்குகளிலும், அவற்றின் முடிவிலும் மனோவேகம்போல விரைந்துசென்று ஓடியும் விளையாடியும், வரவல்லீர்; செம்பொன்மயமான மேருமலையோடு ஈதொரு நற்குண மலையென்னும்படி யோங்கி, விளங்குகின்றதுருவ மண்டலவரையும் பரந்து, வேகமிக்க சக்கரத்தையேந்திய திரிவிக்கிரமன்போல நிற்கவல்லீர்; ஓரேழுசமுத்திர ஜலத்தையும், கையிலேயொருழுந்தமிழுமளவினதாகிய ஆசமன நீராகக்குடிக்கவல்லீர்; இந்திரலோகத்தையு மதிலுள்ள ஐராவதமென்னும வெள்ளையானையையும் கைக்கெளிதான பந்துபோல விளையாட எடுக்கவல்லீர்; ஆகாயத்துள்ள எல்லா மண்டலங்களையுமொருசெப்பிற புகட்டி, அஷ்டகுலபருவதங்களையுமதிற் காட்டவல்லீர்; மேலும் இவற்றினு மிக்கவஷ்டசித்துகளையுஞ்செய்து காட்டவல்லீர்: (இத்துணைப்பெருஞ்சித்து வல்லபமுடைய நீர்) உம்மடிமையாகிய என்முன் கண்கூடாக எழுந்தருளுதற்கு மாத்திரம் வல்லமையில்லீரோ! எ-று.

இசைய னுமக்குமிக எளிதேயாகலான் எழுந்தருளி வந்தருள புரியவேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வாசிரியருக்கு ஆசிரியராகிய மௌனகுருமூர்த்தி 'மூலனமரபில்வரு மௌனகுருவே' எனறபடி, திருமூலர் மரபினராதலாலும், அத்திருமூலதேவர் அணிமாதி சித்திகள் கைவந்தவராதலாலும் இங்கே சித்தர்கணத்தைத் துதிப்பாராயினர். வல்லீர் என்பதை முன்னும பின்னுங்கூட்டுக. குணமேருமென்பதைக் 'குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார்' என்னுந் திருக்குறளாறகாண்க. துருவம்-அசையாதநிலை-ஆசமனம்-குடிநீர்; மும்முறைகுடித்தலால் முக்குடி நீரென்பர். வலக்கையிற்கோகன்ன (பசுவின் காது) முத்திரைகொண்டு ஒருழுந்தமிழுமளவு நீர் எடுத்துக் குடிக்க வென்பது விதி. எழு கடல்-ஏழு தீவையுஞ் சூழ்ந்த வேழுகடல். அவை சம்புத்தீவைச்சூழ்ந்த உவர்நீர்க்கடலும், சாகத்தீவைச்சூழ்ந்தபாற்கடலும், குசைத்தீவைச்சூழ்ந்த தயிர்க்கடலும, கிரவுஞ்சத்தீவைச்சூழ்ந்த நெய்க்கடலும், சான்மலித்தீவைச்சூழ்ந்த கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும, கோமேதகத்தீவைச்சூழ்ந்த தேன்கடலும, புட்கரத்தீவைச்சூழ்ந்த சுத்தநீர்க்கடலுமாம். அஷ்டகுல வெற்பின விவரணத்தை சின்மயானந்தகுரு கக-வது செய்யுளுரையிற் காண்க. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநிழலைப்
பாரிணிடைவரவழைப்பீர்
பதுமநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீர்
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீர்
குரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டவுமவல்லீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த................ சித்தர்கணமே! இசை பாடும்வண்டுகள் நெருங்கிவளர்கின்ற கற்பகவிருக்ஷத்தின்

நல்ல நிழலை யிவ்வுலகத்தில் வரவழைப்பீர்; பதுமநிதியும், சங்கநிதியுமிரண்டு பக்கத்திலும் ஏவல் செய்யுமடிமையாட்கள்போல நின்று கேட்டபொருளைக் கொடுத்துக்கொண்டு வரவழைப்பீர்; பிச்சைகேட்டு வாங்கியுயிர்வாழ் வோரையு முடிமன்னராக்குவீர்; பிரளயகால வெள்ளத்தையொரு சிறிய குளத்திற் சுருங்கி நிற்கவைப்பீர்; மண்ணோட்டையெடுத்து ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுப்பிரகாசமுள்ள பொன்னாக்குவீர்; ஆதிசேஷனு மிளைப்பாறும்படி யுலகத்தையோகதண்டத்தில் சுமையாய் நிற்கும்படி கிருபையினால் மீட்கவும் வல்லீர்; இத்தகைய பேராற்றலுடைய நீர் எனமனமாகிய கல்லை நெருப்பிலிட்ட மெழுகைப்போலுருகச் செய்து வைப்பது அரிதோ! எ-று.

இச்செயல் மிகவெளிதேயாதலால் அவ்வாறு செய்தருளல் வேண்டுமென்பது கருத்து. பதுமநிதி - தாமரையுருவாய்க் கிடக்கும்பொன்; சங்கநிதி - சங்குருவாய்க்கிடக்கும்பொன். இவையே (வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கவல்ல) இருநிதிகளாம். சிறுகுளத்தைக் கேணியென்பது திசைச்சொல். (௨)

> பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே
> பற்றிலயமாகும்போது
> பாழ்வெளியின் மருவுவீர் சுபாந்தவெள்ளம்
> பரந்திடவதற்குமீதே
> நீரிலுறைவண்டாய்த்த லவணடுசிவயோகநிலை
> நிற்பீர்விகற்பமாகி
> நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருமிக்கிலோ
> நிலவுமதிமண்டலமதே
> யூரெனவிளங்குவீர் பிரமாதிமுடிவிலவிடை
> யூர்தியருளாலுலவுவீ
> ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
> றுலாவினற்றாரணையினால
> மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
> மேதக்கசித்தியெளிதோ
> வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
> வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த . .. சித்தர்கணமே! நிலம், நீர், முதலிய பூதங்களை வொன்றிலொன்றாகத் தொடர்ந்து ஒடுங்குங் காலத்தில் பரமாகாசத்திலிருப்பீர்; பிரளயவெள்ளம பெருகினால் அதற்குமேல் நீரில் வசிக்கும வண்டுபோல் மென்மையாகிச்சிவயோக நிலையில நிற்பீர்; பெரிய சப்தமேகங்களு மாறுபட்டு மிகுதியாகப் பெய்தால அவற்றுக்கு மேல் விளங்குஞ் சந்திரமண்டலத்தை யிடமாகக்கொண்டு விளங்குவீர்; பிரமன் முதலானோர் முடியும்போது சிவபெருமானுடைய திருவருளாலழியாதுலாவுவீர். உலகங்களெல்லாங் கீழ்மேலாகும்படி பிரசண்டமாருதம வீசினால் நல்ல தாரணை யோகத்தால மேருமலை போலச் சலிக்காமல் நிற்கவல்லீர், உங்களுடைய சிறந்த சித்திகளை யெடுத்துச்சொல்ல எம்மால முடியுமோ! முடியாது. எ-று.

விசும்பிற் காற்றும், காற்றில நெருப்பும், நெருப்பில் நீரும், நீரில் நிலமுமாகத்தோன்றிய பஞ்சபூதங்களை, தோன்றிய முறையேயொடுங்குமாதலால் "ஒன்றோடொன்றாகவே பற்றிலயமாம்" என்றது, "பிரமாதி முடிவில் விடையூர்தியருளாலுலவுவீர்" என்றதனால் "நூறுகோடி பிரமர்களுமொழிந்தார் ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே - ஏறுகங்கை மணலெண்ணி லிந்திரர் - ஈறிலாதவன் ஈசனொருவனே." என்னுமுண்மையும், "மாலயனுமிந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ் - சாலமயல் பார்த்துத்தலையசைப்பர்." என்னுமுண்மையும் விளங்குதல்காண்க. உலகங்கள் தட்டழியுங் காலத்திலும் அசையாமல் நிற்கவல்லீர் என்பதை, "வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகிலென்... .. . .ஒருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே." என்னும் ஆளுடையவரசுகள் திருவிருத்தத்தாற் காண்க. (௩)

> எண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா
> னியாதினும்மரிதரிதுகா
> ணிப்பிறவிதப்பினா லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
> வேதுவருமோவறிகிலேன்
> கண்ணகன்னிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
> கனவட்டமுதினின்று
> காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
> கலந்துமதியவசமுறவே
> பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலையிலுமட்டகமே
> பதியாயிருந்ததேகப்
> பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
> பனைவிதனருளினாலே
> விண்ணாலமதியமுத மொழியாமற்பொழியவே
> வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
> வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
> வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த . . .சித்தர்கணமே! அளவற்ற பிறப்புகளிலே மனிதப்பிறப்பு எதினுமிகவரியது; இப்பிறவி தவறினால் எப்பிறவிவந்து சேருமோ! அதில் என்னதுன்பமுண்டாமோ! அறியமாட்டேன். ஆதலால இடமகன்ற இப்பூமியில் நானிருக்கும்போதே திருவருளாகிய ஆகாசமண்டலத்தினின்றுங் காலிறங்கி யின்பமழையை பொழிகின்ற சிவமாகிய மேகத்தோடு கலந்து, என்னறிவு பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும்; இந்நிலையிலமூலாதாரமுதல வரையும் எனக்கிடமாயிருந்த தேகத்தினது கட்டுக்குலையாமல் கௌரியாகிய குண்டலி சத்தியென்னுந் தேவியருளால், மேலேவிளங்குஞ் சந்திரனிடத்திலுள்ள அமுததாரையானது இடையறாது பெய்யும்படி யுமது அடிமையாகிய நான் வேண்டுகின்றேன்- (அவ்வாறு அருள்புரிவீராக.) எ-று.

"உண்டுபல் யோனியெல்லா மொழித்து மானிடத்துதித்தல் கண்டமடற்கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண." என்பதனால் 'மானிடப்பிறவி யரிதரிது' என்றார். வேறுபிறவிகளிற் சிவத்தோடு அத்துவிதமாகக்கலக்கின்ற ஞானத்துக்கும், அதற்கேதுவாகிய யோகத்துக்கும் ஏற்றகருவிகளமைந்திலவாதலின் 'உள்ள பொழுதே' என்றார். பவுரி - ஓர்வகைக்கூத்து; கூத்துபலவங்கங்களின் சேர்க்கையுள்ளதாதலால் இங்கே கட்டென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது 'தேகப்பவுரி குலையாமல' என்றதனால் தேகத்திலோரங்கங் குறையினும் யோகப்பயன் முற்றுப்பெறா தென்பதாயிற்று. குண்டலிசக்தி - மூலாதாரத்தில் பாம்புருவமாயிருப்பதாகிய வோர்சத்தி. (௪)

(தொடரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898ளு மார்ச்சுமீ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:

திருக்கோயில் வழிபாடு.

(118-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

இன்னும், "అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్" என்று ஆரம்பித்த பாகத்தாவது அநுவாகத்தில, "మహతో మహీయాంసం" என்று பிரஹ்மத்தை சப்தத்தால் விளக்கி, அது முடிந்தவிடத்தில "యః పరస్స మహేశ్వరః" என்று விசிதப்படுத்தியிருக்கின்றது. இதனால, பரமமஹலை ஸப்தங்களால் பிரதி பாதிக்கப்படும் பரம்பொருள் அணுவாகவும, மஹத்தாகவும ரூபபரிமாணங்களைக் கொண்டு விளங்குந்தன்மை பிரஸித்தமாயிற்று. இவ்வுண்மையையே (அருமறையினகத்தானை அணுவை) எனவும், (கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக் கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற பெரியானை) எனவும்போந்த திராவிடஸ்ருதியில (அணுவை, பெரியானை) என்னும பிரயோகங்கள வெளியாகின. அன்றியும, (அண்டங்களெல்லா மணுவாக வணுக்களெல்லா-மண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினுனும) என்றமேலோர் துதியவுரையுஞ் சான்றாம். இதனால், பரனுக்குச் சிறியவுருவும, பெரியவுருவும் பிரஸித்தமாயின.

பஞ்சபிரஹ்மோபநிஷத்தில், "ఆకాశాదిస్య శరీరం ఆకాశశరీరం విగ్రహం" என்று பிரஹ்மம கேட்கப்படுகின்றமையால், ஆகாசமயமான தேகமுள்ளது அது வென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இதனால், பரனை விக்கிரமாக அறிவது கூடாது என்பவர்மதம் அவைதிகமாயிற்று.

அன்றியும், பிரஹ்மவல்லியில் "తస్య యజురేవ శిరః, ఋగ్దక్షిణః పక్షః, సామోత్తరః పక్షః, అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా" என்று கூறியமையால், வேதங்கள் சிவனுடைய அவயவங்களெனவும், அவை சிரஸ்ஸு முதலாயின வெனவும் ஏற்படுகின்றது. சிரஸ்ஸு - பக்கங்கள் - புச்சம் இவைகளைக்கொண்ட தொருபொருளை அவயவவிஹீனமானது என்று எங்ஙனங்கூறலாம்? அன்றியும், சுருதியில் "రుద్ర యత్తే దక్షిణం ముఖం తేన మాం పాహి నిత్యం" என்று கூறப்பட்டமையால, பிரஹ்மத்துக்குத் தக்ஷிணமுகம் கேட்கப்படுகின்றது. தெற்குமுகம என்று வியவஸ்தையுண்டாயின்பிறகு அதற்கு உருவமில்லையென்று சொல்ல யாவரால முடியும்? இது காறும் எடுத்துக்காட்டிய பிரமாணங்களால் பிரஹ்மத்துக்கு உமாஸஹாயத்வமுதலிய ரூபங்களும், விசுவரூபம - ஹிரண்மயரூபம - அங்குஷ்டரூபம- அணுரூபம் - விபுரூபம. - ஆகாசமயரூபம - அரூபம - இத்யாதிகள் வெளியாயினமையால, இத்தகைய எல்லா வடிவங்களும் அப்பரனது ஸ்திரமான அருள்வடிவங்களென்று அறியவேண்டியது. இதற்கு "స్థిరేభిరంగైః పురురూప ఉగ్రః" என்னுஞ் சுருதியே சான்றாம். உக்கிரநாமத்தையுடைய சிவன் ஸ்திரமான அவயவங்களும, அநேகமான ரூபங்களும கொண்டிருக்கின்றாரென்று வெளிப்பட்ட சுருத்யர்த்தத்தை யுணர்ந்தபோதருக்கு வீண் ஸந்தேக விபரீதங்களுண்டாகமாட்டா. நல்வாமிலலாத அவயவங்களும், எண்ணிறந்த திருமேனிகளும உடையது பிரஹ்மம என்று சுருதிகள் கோஷிக்கின்றமையால, பரனுக்கு உருவமில்லை அருவமேயுளது என்று சாதிப்பாருரை சுருக்குமையாக முடிந்தது.

இனி, அந்தப்பரனை அர்ச்சாபிம்பங்களில் ஆராதிப்பதற்கு வேதத்தில ஆதாரம் கிடையாது என்று பிணங்கிக்கூறும பெருமபித்தரையும பெயர்த்தெறிவாம்.

"తపసే మహాదేవ యస్సదా ప్రయతైర నిమాదారుభిర్గం, నః యమదిష్టాదసమస్యహాయతే వహ్నిసుహ్యం నామకోహాం" என்னும ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால ஸமஸ்த தேவர்களும சிவலிங்காராதனத்தால தங்கள் ஐசுவரியங்களை அடைந்தார்களெனவும், லக்ஷ்மீஸமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூஜைசெய்து பரமபதத்தை அடைந்தார் எனவும பெறப்படுகின்றது. இதனுண்மையை விளக்கும் உபப்பிரஹ்மணமாகிய பிரஹ்மகைவர்த்தத்தில் "ఆద్యంసమభ్యర్చ్యహిలింగమూర్తిం, శిలామయంచారు హరిస్తుధన్యో, సుదుర్లభం, వైష్ణవమాద్యమగ్ర్య మవాప్తవానేష పరంపదంతత్" என்னும் 'வசனத்தால் இந்தவிஷ்ணுவானவர் ஆதியில சுந்தரமாகவும், சிவ

யமாகவு மிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து ஸர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தை அடைந்தாரென்று வெளிப்படுகின்றது. மூலமும், அர்த்தமுமாக வெளிப்பட்ட வேதவாக்கியமும், புராணவசனமும் அப்பிரமாணமாயின. இவற்றால் சிவலிங்கார்ச்சனை பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. தேவர்கள் சிவபூசைசெய்தார்கள், விஷ்ணு சிவபூசை செய்தார் என்று வேதத்திற்றானே முறையிடப்படுகின்றமையால், அர்ச்சைக்கு வேதத்தில் ஆதாரமிலையாது என்பவர் துணிவு துணிக்கப்பட்டது.

பைப்பலாதசுருதியில், "ఓం నమో నారాయణాయేతి విష్ణునే, దక్షిణే చక్రమతీవహృష్టః, తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు" என்னும் வசனத்தால் விஷ்ணுவால் சிவார்ச்சனை செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகின்றது. இந்தச் சுருதியாலும் அர்ச்சாராதனம் விசிட்டபுருடராகிய விஷ்ணுவினிடங் கேட்கப்படுகின்றது. விஷ்ணுவுக்கே அது கௌரவயோக்யமாகுமெனின், ஏனைப்பசுக்களுக்குக் கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதனால், சிவார்ச்சனையில்லாதவர் கௌரவஹீனரென்பது தானேபோதரும்.

பஸ்மஜாபாலத்தில், "లింగరూపేణ మాం సం పూజ్యంతి యోగినస్సిద్ధాస్సిద్ధింగతా యజంతి, యజ్ఞానోపా మే ఏస్తువంతి, వేదాశ్చాంగాః స్వశాఖాః నిమదన్నేతి నానాసహాస్రాణ్యదహమేవ సర్వం మయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం, తత్ర సాక్షాత్ప్రయతే రేవామన్వహం భూతా కుత్రగణాశ్చ ద్రావణాః, నానాసఖా నానాశక్తి ధారిణో నానా రూపా నానాచిహ్నితాస్తే సర్వే ధిష్ణదిక్షు ంగా రుద్రాక్షధారిణః కృతాంజలయో నిత్య మభిధ్యాయంతి, తత్రపూర్వస్యాం దిశి బ్రహ్మా కృతాంజలిహర్నిశ ముపాస్తే, దక్షిణాయాం దిశివిష్ణుః (క్రతో) వమూ ధరం జలి ముపాస్తే, ప్రదీచ్యామస్మిన్ స్నతాంగ ఉపాస్తే, ఉదీచ్యా మగ్ని రాయా మాముపాస్యతే" என்னும் வசனங்களால் இலிங்கவடிவமாகிய என்னை நன்குபூசித்த யோகிகளும் சித்தர்களும் சிந்திக்கின்றார்கள். சித்தியை அடைகின்றார்கள். தீக்ஷிதர்களும் என்னையே யஜனஞ்செய்கின்றார்கள். ஸாங்கங்களான வேதங்களும், ஸர்வோபநிஷத்துக்களும், இதிஹாஸத்துடன் என்னையே துதிக்கின்றன. என்னைத்தவிர வேறொரு பதார்த்தமுமில்லை. நானே ஸகலமுமாயிருக்கின்றேன். என்னிடத்திலேதானே ஸகலமுமிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிசசை யுடையவரால் இரவும் பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனாகின்றேன். அவ்விடத்தில் பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நானாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நானாவிதமான சஸ்திரங்களைத் தாங்கினவும், நானாவிதமான ரூபங்களைத் தரித்தனவும், நானாவிதமான அடையாளங்களைப் பெற்றனவுமாக இருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதிதாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்ராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும், அஞ்சலி கூப்பினவுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில் பிரஹ்மாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். தென்றிசையில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகி உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். மேற்குத்திக்கில் இந்திரன் வணக்கத்துடன் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். வடதிசையில் அக்கினிவடிவத்தையுடைய உருத்திரர் என்னை உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று சிவபெருமான் அருளிச்செய்ததன்மை வெளியாயிற்று. இந்த வுபநிஷத்து பிரமாணத்தால் சிவலிங்கோபாஸனையும், காசிக்ஷேத்திர வைபவமும், அங்கே உபாசித்துக்கொண்டிருக்கும் உபாஸகர் இவரென்பதும், அவர்கள் யோக்கியதையும், அங்கு உபாஸ்யராயுள்ளவர் சிவனென்பதும் வியக்தமாயின. அர்ச்சாபிம்பம் வைதிகமோ? அவைதிகமோ? இனியேனுங் கூர்ந்து யோசிக்கட்டும். அர்ச்சையை மாத்திரமேயன்றி அது பிரதிஷ்டிக்கப்படும் இடத்தையுங்கூட வேதஞ்சொன்னமையால், அர்ச்சையையும், திவ்ய க்ஷேத்திரங்களையும் நிந்திப்பவர்கள் வேதபாஹ்யரென்பதற்கு தடையில்லை.

பஸ்மஜாபாலத்தில், "అహరహరధ్వర్యు విశ్వేశ్వరలింగం త్రిరుద్రసూక్తైః స్నపయిత్వా దేవస్య స్నపనపయః త్రిః పీత్వా మహాపాతకేభ్యో ముచ్యతే, సశోకమాప్నోతి ముచ్యతే. సంసారబంధనాత్ తదభ్యర్చ్యనాప్నోతి, ఫలమన్య మస్యద్వ్యాయత్నాత్ యాదృశో భవేత్" என்னும் வசனத்தால் பிரதிதினமும் விசுவேசலிங்கத்தைப் பூசித்து. அதில ஸ்ரீருத்ரஸூக்தங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து, அந்த அபிஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம் பானஞ்செய்தவன் மஹாபாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். அவன் சோகத்தை அடையமாட்டான். அன்றியும், ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். யாரும் அந்த இலிங்கத்தைப் பூசியாமல் புசிக்கக்கூடாது. சிவாவேதிதமன்றியில் அன்னங்களை ஒருவன் புசிப்பானாகில், ரேதஸ்ஸையே புசித்தவனாகிறான் என்று வெளியாகின்றது. இதில் சிவலிங்கார்ச்சனையும், அர்ச்சிக்கவேண்டிய விதியும், சிவநிவேதிதமாகிய ஸ்வீகாரமும், இவைகளைக் கொள்ளாத

போது பிரத்யவாயமுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது. அன்றியும், முன்சுருதியிற் கூறியபடிக்காசிக்ஷேத்திரமும், அங்குள்ள ஸ்வாமி திருநாமமும் வியக்தம். இவ்வளவு பிரஸித்தியை வேதமூலகத்தால் அடைந்திருக்கின்ற அர்ச்சாமார்க்கத்தை எங்ஙனே கைவிடுவது? இதனால், கைவிடுவது கீழ்மக்களுக்கே சிறக்கும்.

பிருஹஜ்ஜாபாலத்தில, "ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం, ధిగ్గ్రామమశివాలయం, ధిగనీశార్చనంజన్మ, ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం" என்னும் வசனத்தால பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக் கொளுத்து. சிவபூசையில்லாத ஜந்மத்தைச் சுடு. சிவஸ்வரூபமில்லாத வித்தையைச் சுடு என்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுபநிஷத்தினது அர்த்த வைபவமாகத் "திருக்கோயி லில்லாத திருவிலூருந் திருவெண்ணீறணியாத திருவிலூரும் - பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடாவூரும் பாங்கினொடு பலதளிகளில்லாவூரும் விருப்போடு வெண்சங்க மூதாவூரும் - விதானமும் வெண்கொடியு மில்லாவூரும் - அருப்போடு மலர்பறித்திட்டுண்ணாவூரும் - அவையெல்லா மூரல்ல வடவிகாடே" என்று சைவத்தலைவருங் கூறியிருக்கின்றனர். சிவபூசையில்லாத ஜந்மத்தையும், சிவாலயமில்லாத கிராமத்தையுஞ்சுட வேதம் விதிக்குமானால, அவற்றை நிந்திக்கின்ற போனையுங்கதியை யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எமக்கும் வேதம்பிரமாணம என்று அதை அநுஸரித்துவருவோர் அதற்கு அஞ்சி வாழவேண்டியது.

ருக்ஸம்ஹிதையில் "రమమష్టిహయంస్తోఘుస్సుధన్వాయోం విశ్వస్యక్షయతిశ్రీజస్యయక్ష్య మహౌపామనసాయరుద్రం నమోభిదేవ మసురందువస్య" என்னும் மந்திரத்தால் அந்த வுருத்திரமூர்த்தியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்க வெனவும, யாவன் விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைத் தரித்தவனோ?. யாவன் மேருவாகிய கோதண்டத்தை ஏந்தினவனோ! யாவன் ஸகல பிரபஞ்சத்தினுடைய ஜீவநௌஷதமாக ஆசரிக்கத்தக்கவனோ? அந்தவுருத்திரபகவானைக்குறித்து உத்ஸவகாலத்தில திரவியத் தியாகஞ் செய்கவெனவும, பிராணதாதாவாகிய அவ்வமலநாயகன்பொருட்டுஸாரூப்யாதி மோக்ஷஸித்யர்த்தமாக நமஸ்காரங்களால வழிபடுகவெனவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், பானது கையில் பாணமும், வில்லும், அவனது ஸ்தோத்திரமும், உத்ஸவமும், நமஸ்காராதிபூசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. இதனால், அப்பெரியோனுக்கு மங்கலவடிவமும், அவனது அர்ச்சனையாதி விபவமும் ஸித்திக்கின்றன. இத்தகைய வுண்மைகளை நம்மனோர் இதுகாறுங்கேட்டறிந்திலர். என்செய்வார்பாவம்!

ஏஜுஸ்ஸாகையில், "నిధనపతయేనమః నిధనపతాన్తికాయనమః ఊర్ధ్వాయనమః ఊర్ధ్వలింగాయనమః హిరణ్యాయనమః హిరణ్యలింగాయనమః, సువర్ణాయనమః సువర్ణలింగాయనమః, దివ్యాయనమః దివ్యలింగాయనమః, భవాయనమః భవలింగాయనమః, శర్వాయనమః శర్వలింగాయనమః, శివాయనమః శివలింగాయనమః, జ్వలాయనమః జ్వలలింగాయనమః, ఆత్మాయనమః ఆత్మలింగాయనమః, పరమాయనమః పరమలింగాయనమః, ఏతత్సోమస్యసూర్యస్య సర్వలింగంస్థాపయతి పాణిమంత్రంపవిత్రం" என்னும வசனங்களைப் பரியாலோசிக்கையில், சிவலிங்காராதனமானது பரபிரஹ்மத்தினது ஸ்வரூபவிஷயமெனவும, அது சுருதிநிஷ்டமான நமஸ்காரபூர்வகமானதெனவும் வெளியாகின்றது. பவித்திரமாகிய பாணிமந்திரத்தால் ஸ்தாபிக்கத் தக்கதெனவும் அது சிறத்தலால், பூர்வபக்ஷிகள் சிவலிங்கோபாஸனை வேதத்திற் கேட்கப்படவில்லை யென்று செய்யும பிரஸ்தாபம வெறுங்கோஷமாயிற்று.

ஜாபாலசுருதியில் "రుద్రభుక్తంభుంజీత రుద్రపీతంపిబేత్, రుద్రాఘ్రాతం జిఘ్రేత్, రుద్రేణాత్తమశ్నంతి, రుద్రేణపీతంపిబంతి, రుద్రాఘ్రాతం జిఘ్రంతి, తస్మాద్బ్రాహ్మణాః బ్రహ్మాంతరుద్రస్య నిర్మాల్యమేవ భక్షయంతి" என்னும் வசனத்தால் ருத்ரபுக்தமாகிய பிரஸாதத்தையே புசிக்கவேண்டுமெனவும், ருத்ரபீதமாகிய ஜலக்ஷீராதிகளையே பானம்பண்ணவேண்டுமெனவும், ருத்ராக்ராதமாகிய கந்தபுஷ்பாதியே ஆக்ராணிக்க வேண்டுமெனவும் பெறப்படுகின்றது. இது லிங்கார்ச்சனமேயன்றி வேறில்லை. சிவார்ப்பிதமாகாத வொன்றினையுங் கிரகிக்கக்கூடாது என்று இதனாற்றுணியப்படுதலால், நம்மவர் பேசிவரும் விண்விபரீதம் தலைக்கட்டாதொழிந்தது. இதனை வற்புறுத்திக்கூறும் வேறு சுருதியையுங் காட்டுகின்றோம்

ருக்ஸம்ஹிதையில, "అంతరిక్షంపతింజనేరుద్రం పరామనీషాంప్రంతిజిహ్వయాగృహ్ణాంతిపశం॥" என்னும் வாக்கியத்தில் ஜநங்களிடத்து அந்தரியாமியாக நிற்கும் பரனாகிய அந்த வுருத்திரனைப் புத்தியினால் உள்ளே பற்றுபவர்கள் ஸஸ்யத்தை நாவினால் கிரகிப்பார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனால் அந்தவுருத்திரனை உள்ளே பற்றாதவர்கள் மலத்தையே நாவினாற் கிரகிப்பர்கள் என்று அப்பிரஸ்துத பிரஸம்ஸாலங்காரத்தாற் பெறப்படுகின்றது. இதனால், உருத்திரமூர்த்தியை அர்ச்சிக்கின்றவர்களே உருத்திர நிவேதிதமாகிய

அன்னத்தையுண்பவர்களெனவும், உருத்திரமூர்த்தியை அர்ச்சியாதவர்கள் பகவதர்ப்பிதமாகாத அன்னத்தையுணுகையால், மலத்தையே நாவினால் கிரகிப்பவர்களெனவும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு உபப்பிராஹ்மணமாக "అంత్యజ్ఞోచ్ఛంతియేరుద్రం భవానీసహితం శివం. పురీషమేవగృహ్ణంతిజిహ్వయాతేనసంశయః" என்று பராசரஸ்மிருதியிற் போந்தமையுங் கண்டுதெளிக. இந்த வுண்மையால் சிவபூசையில்லாதவர்கள் மல போஜனஞ்செய்பவர்கள் என்றுகொண்டவேதத்தின்றுணிபு வெளிப்பட்டது. வேதத்தால தாங்கள் நிந்திதொதுக்கப்படுதலறியாது பூர்வபட்சிகள் பிறரை நிந்திப்பது குருட்டறிப்பாளன் குபேரனைப்பழிப்பது போலாம்.

ஈசாவாஸ்யத்தில், "ఈశావాస్యమిదంసర్వం యత్కించజగత్యాంజగత్ ; తేనత్యక్తేనభుంజీథా మాగృధఃకస్యస్విద్ధనం" என்னும வாக்கியத்தால் ஈசனது பூசையில அர்ப்பிக்கப்பட்டு, அவருண்டருளிய சேஷத்தையே புய்க்கவேண்டியது என்று வெளியாகின்றது. இந்தமந்திரம் நமது பூர்வபட்சிகள் பிரமாணமாகத்தேடிய பகுதியிலடங்கினதேயன்றி வேறில்லை. அவர்கள் அதனை முற்றும பார்த்திருந்தால் வீண்விவகாரத்தில் தலையிட்டுக்கொள்ளார்கள். அஃதின்மையே அவர்க்கு வீண் பிரவர்த்தகம உசிதமாயிற்று.

(தொடரும்.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்..

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(172-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறு இருக்குங்கால் சிவபிரானது வாயிற்காவலாளரும் கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சிரத்தையுடையரும், சாலங்காயன கோத்திரருமாகிய நந்திபெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப் பார்த்து வந்து, சிவபிரானுரை நமஸ்கரித்து, "சுவாமீ! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் "நான் என்செய்வேன் ! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசுசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்" என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், ரிஷபாரூடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வந்திப்ப, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, "குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்ததை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்தது போலாயிற்று. இப்போது நீ செய்த தபசினாலே எமக்குச் செய்த துரோகம நீங்கிப் போயிற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குச்செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீதபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீக்குதற் குரியஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றேம் கேள் : பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரியபரமபாவனமாகிய க்ஷேத்திரமொன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந்தபசு செய்வாயேல் உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார்.

(எ) விஷ்ணு கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து தவஞ்செய்தமையும் பிறவும் வருமாறு:— விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகு முனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகும் பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப்பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களையுஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து வறகலையை உடுத்தவராயும் சடாதாரராயும், விபூதியை உத்தூளனமாகவும திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ணபர்ணத்தையும்,சாகங்களையும, சலத்தையும்,வாயுமுதலியவற்றையும் பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும் சூரியனைப் பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், வர்ஷகாலத்திலே மைதானத்திலே நிற்பவராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரி நதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங் கொண்டு, கைகள் இரண்டையும நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சுவாசமின்றிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிர தபசு செய்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்று போய்விட்டது. அவருடைய பிரமாந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத்தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராதியோரெல்லாம் அவ்வக்கினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுறுவாராயினர். அப்போது தேவர்களெல்லாம ஒருங்குகூடி பிரமாவை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித்தங்கள் விருத்தாந்தத்தை விஞ்ஞாபித்தார்கள். அப்போது பிரமா தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும நமஸ்கரித்து,விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினார்கள். அதனைக்கேட்டுக் கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாரூடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து செல்ல விஷ்ணு தவஞ் செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன் தபசினாலே பிரீதி கொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று கம்பீரமாகிய திருவாக்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நம

ஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக் கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை அறிந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக கீழ் யோனிகளிலே நான் போய்ப் பிறக்குமாறும் அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்துமாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார் சுவாமீ! அந்தப் பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம் அடைந்து விட்டேன். இதுவன்றி, பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிகளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்களையும் மகாரௌரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான் பத்து வகைப்படும் கொடிய நரகயாதனை அடையுமாறு கோபாவேசத்தோடு அதட்டிச் சபித்து விட்டார். ஆதலால் எனக்கு வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதாரவிந்தங்களையே சரணென்று அடைந்தேன். ஆதலால் என்னை இந்தத் துன்பசாகரத்தினின்று கரையேற்றியருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும்போது, சிவபிரான் அவனை அணைத்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! எனது பத்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது. எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக சென்மம் எய்தாதொழிக. மற்சம், கூர்மம், வராகம், நிருசிம்மம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, சுதர்சனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந் தோஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களையுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன்; வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்னும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்குவருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோல நிஷ்பலமாய்ப் போம். எமது ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களை நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவராகின்றார். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர்கள் நம்மையே சுத்தர்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட விஷ்ணு சுவாமீ! நால்வகை ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பத்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றே, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை. அவை இவை என்று எனது பத்தர்கள் அறிந்து தேறற்பொருட்டு எனது பரமகாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்குந் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும. இந்நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நான்கு இருஷிகளேயாவர். பிரமசரியத்தை நிறுத்தினார் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் துர்வாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்தினாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும். எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்து தீக்ஷையினாற்றான் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றாம். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனந் தரித்து, கிருஷ்ணாஜினந் தண்டம் என்பவற்றைத் தாங்கி, சிவாக்கினிபூசை செய்து, வேதாத்தியயனம் பண்ணி, குருவோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புணர்ந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே சலநது, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ் செய்து, பாரியோடு கூடி அத்தியயனஞ் செய்து பலமூல ஆகாரம் பண்ணி, திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, வற்கலை உடுத்து உறைபவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்களசிவதியானஞ் செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய, அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் எனபவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வகர்மங்களையும் விடுத்து, அபோச்சிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ் செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக்கிரகிகளாயேயிருப்பார்கள். ஓ கேசவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென்! சம்சாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும் "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின் அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம். இன்னும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒருவன் பிரணவத்தோடிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும், பூசிக்கற்பாலனே

யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனே எமது ஆஞ்ஞையினால் என்னை என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும, சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெற்றியிலே யோனிமுத்திரையுடையர்களாயும் போமாறு சபித்தார்கள். கமலக்கணனே! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியப கோத்திரத்திலே எக்காலமும வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதிருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும் நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தை செய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராத்திரபராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இககலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ் செய்யப் போகின்றார். அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின் படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டு வருங்கால், ஐந்தாம வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்த வித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சிய பதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதாரங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது சருவத்தை நாசஞ் செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களிலும நீ நம்மைப் பூசிப்ப நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீ திருப்தி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனகளெல்லாம் வழிபடுவோர்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றோம் கேள். அஃதாவது உனது சென்மம் ஒன்றிலே நீ உன்பாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றார். நம்மைலிங்க ரூபமாக வைத்துப்பூசித்தும், துதித்தும, புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும வருபவர்களுக்குப் போக மோக்ஷங்களைச் சந்தேகமின்றியருள்வேம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ் செய்து, சிவபக்தர்களாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தர்ப்பணங்களால் வழிபட்டு மகாமந்திர ரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபிக்கின்றவர்கள் கோடிசென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக, தேகாந்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக் கேட்டு தேவதேவரே! மகாதேவரே! சந்திரார்த்த சேகரரே! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்து கொண்டிருக்குங்கால், எனது மனோபீஷ்டமெல்லாம் முற்றுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீபதிநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடைமையால் வைதிக சைவப் பிராமணர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரராயினர். இவர்களை நினைக்கும நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ் செய்யும். இவர்கள் சாபாலோபநிஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிகசைவ விபூதிகொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களிலும பக்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்பவர்கள். சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள். வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள். சிரௌதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள். ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூய்மை வாய்ந்தவர்கள். ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களாயும, சிவபூசாபராயணர்களாயும சிவபுராணார்த்தங்களை ஆராய்பவராயும, சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தர்கள் மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம, சிவநமஸ்காரம், சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஒருகாலும் வழுவாதவராயும்; சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும எக்காலமும செய்பவராயுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற் திருத்தொண்டு செய்பவர்கள். தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவ கைங்கரியங்கள் செய்தும வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும்வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரிகளாயுள்ள பரமஹம்ச சந்நியாசிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத் தலையன்பினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத்தல விசேடத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்கினி என்போர் தத்தம நாமங்களினாலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு வருகின்றார்கள்.

(அ) அரதத்தாசாரியரின் சென்னதி விருத்தாந்தம் வருமாறு:—கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுரராலும சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண் பூசுபவர்கள். வெள்ளை வஸ்திரம் உடுப்பவர். யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள். தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள். வேதசார விமுகர்கள். பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள். சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள். வைதிகப் பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள். விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூர திருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர் புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி

மெய்யன்போடு உபாசித்தார். சுப்பிரதீகர் என்பவர் ஒருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமியைவிழித்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியின்கண்ணேசென்று சுப்பிரதீகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சர்ப்பசயனரும் உலகரக்ஷகருமாகிய காம் அருள்நோக்கஞ் செய்து, வைதிக நெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப்பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சஸ்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது, புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பையர் நடித்தனர். சிவபக்தர்களுக்கு, வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும் இடக்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல்வீசிற்று. அக்கினி களங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷம் மலிந்தது. இங்ஙனம் புதல்வனுடைய சனனத்தைக் கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோதானம் பூதானம் இரண்ணியதானம் என்பவைகளைச் செய்தார். பின்னர் ஜாதகர்மஞ் செய்தார். பதினோராம் நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதர்சனர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர் பிறைச் சந்திரன்போல மெல்ல வளர்வாராயினார். தமது இரண்டுகைகளினாலும் தம்மிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னர்த் தொட்டிலின்கண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறும் மாசத்திலே அவர் பந்து மித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ் செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினாலே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தார். சிவபக்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியையாங்கு அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும் பூசினாள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரே முன்னனே மகாதேவனை நேத்திரகமலத்தினாலே பூசித்த மாதவரே இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றும் வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும் ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரண முதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்து கொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, "குழந்தையே! நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஓர்காலும் போகாதே, ஓர்காலும் விபூதிகொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தர்களோடிணங்காதே. அவர்களோடு பேசாதே; உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படிச்சொல்லியும் பாலனானவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்துவருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான் புத்தி புகட்டியும் என்வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்னும் அடித்துத் தம் மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை அடைந்து, மனோவாக்குக் காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்று சொல்லிப்போயினான், அவன் போனபின்னர்ச் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனம் செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டுவந்து தமது தாயாரைநோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகம் வாட்டுகின்றது, எனக்கு அன்னமிடுவாயாக என்று கேட்டுத் தன் தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி இழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப் பார்த்து, ஐயோ பாலா! நீ தம்முடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்கும் வரையும் அன்னமிடல் வேண்டாம்" என்று உன் பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன் பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்கின்றாயில்லை; உன் பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என் செய்வேன்" என்று தன் பாலனோடு அநுதாபமுற்றுக் கண்ணீர்வார்த்தாள்.

(தொடரும்.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தவசனபூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

தெய்வவணக்கம்.

சுத்தாந்தத் தினிதோங்குந் தூயனருட் டுணையாய்ப் பூ
பித்தாந்தப் புறச்சமயப் பிணக்கொழித்து யதத்துவித
முத்தாந்தத் தாமிதென முடிபொருங்கு காட்டிடறகுச்
சித்தாந்த வசனபூ ஷணப்பனுவற் செப்புவமால்.

சித்தாந்தம்.*

அவனவளதென்னு முயர்திணையுமஃறிணையுமாய காரிய ரூபப்பிரபஞ்ச மெல்லா முபாதானத்தினின்றுந் தோன்று முறையிற்றோன்றி நிற்குமுறையினின் றொடுங்குமுறையினொடுங்கிவருங் காண்கையா லிவ்வுலகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகிய † பதியொருவனுளன்.

உலகாயதன மதம்.

பிரகஸ்பதி பகவான் முதலியோ ரிப்பிரபஞ்ச மநாதியே நிலை பெற்றுள்ள தென்று சொல்லுகையா லொரு பதியாற் றோன்றி நின்றொடுங்கு மென்பதடாது.

மறுப்பு.

நித்திய மென்கிற பிரபஞ்ச மநித்தியமென்று காட்டிட றனுமான முதலிய பிரமாணங்களாற் றூபிக்கவேண்டுவதில்லை. பூதகாரியமா யிவ்வுலகிற் பொருந்திய பொருள்களெல்லாம் பூமியின்கண்ணே கன்மமுறையின முதல்வன சங்கற்பத்தினு லுற்பத்திநாசமாகப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாகிய சிறு சத்தி பொருந்திய நேத்திரங்களாற் காண்லாம்.

உலகாயதன் மதம்.

பிரபஞ்சந் தானேதோன்றி நின்றழிற லியற்கையியல்பாகலி னொரு பதி வேண்டுவதில்லை.

மறுப்பு.

இயல்பா யிருக்கும் பொரு ளொருபோதுண்டாகி யொரு போதின்றாகிக் காரியப்படுந் தன்மையில்லை.

உலகாயதன் மதம்.

அங்ஙனந் தோன்றினை றழிதலே யியற்கை.

மறுப்பு.

காரியப்படுமோவி லப்பொழு தல்லியல்பல்லவாம்.

உலகாயதன் மதம்.

பூதகாரியமே தொழில், பூதங்களியல்பாகையா லெப்பொழுது மொரு சுபாவமாயிருக்கத்தக்க பூதங்கள் தாமே தொழில்களையெல்லா முண்டாக்கா நிற்கும்.

மறுப்பு.

அப்பூதங்கள் சடமாகையாற் றாமே தொழிற்படா வத்தொழிலை யுண்டாக்குவா னொருபதிவேண்டும்.

உலகாயதன மதம்.

பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயுவெனு நான்கு பூதங்களுங் கூடின சமவாயத்திற் சகலமுந் தோன்றி நிற்கு மழியுமாகலா னவைகட் கந்நியமாக வோர் பதிவேண்டாம்.

மறுப்பு.*

நான்கு பூதங்களுமொப்ப முத்தொழிற் படுதலி னிவை யொன்றினைக காரியப்படுத்து மாற்றலில்லை, யிவைபோன்று முத்தொழிற் படுதலின்றி மேம்பாடுடைய வொருவனே யிவற்றைத் தொழிற்படுத்தவேண்டும்.

சௌத்திராந்திகன் மதம்.

† பஞ்சகந்தங்களுங் கூடின சமவாயத்தில ‡ உருவம் அருவம் வீடு வழக்கென்று சொல்லு நான்கின் சார்பிற் பிரபஞ்சந் தோன்றும.

மறுப்பு.

தோற்ற மிலபொருட்கோ வுள்பொருட்கோ? முயலிற் கோடுபோல வில்லாத தொருக்காலு முண்டாகாது, எப்போது முண்டாயிருப்ப தொன்று புதிதாகத் தோன்றவேண்டுவதில்லை. வியத்திரூப மென்கிற காரியரூபத்திலுள்ளது

* சித்தாந்தம் - முடிந்த முடிவு.

† பதி - காக்கிறவன், பா - காத்தல், தி வினைமுதற்பொருள் விகுதி.

* இதனை மீமாஞ்சகரு மறுக்கப்பட்டனர்.

† பஞ்சகந்தமாவன :—உருவகந்தம் பூதநான்கும் உபாதாய நான்குமாம, குறிப்புகந்தம சோத்திராதியைந்தும் சித்தமொன்றுமாம், விஞ்ஞானகந்தம் அந்தக் கருவிகளாலறியு மாறறிவுமாம், வேதனைகந்தம் குசலாவேதனை, அகுசலாவேதனை, குசலாகுசலவேதனை யென மூன்றும், அவற்றுள் குசலாவேதனை சுகவறிவு, அகுசலாவேதனை துக்கவறிவு, குசலாகுசல வேதனை சுக்கதுக்கவறிவு, பாவனாகந்தம் புண்ணியம பத்தும் பாவம் பத்துமாம, புண்ணியம பத்தாவன அருள், அவாவின்மை, தவம், விருப்பமென மனத்தானிகழ்வனவும், இனியவைகூறல, மெய்மைகூறல், பயனுள்கூறல், அறமுரைத்தலென வாக்கானிகழ்வனவும, வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செய்தலெனக் காயத்தானிகழ்வனவுமாம, பாவம் பத்தாவன தீயன சிந்தித்தல், ஆசை, கோபமென மனத்தானிகழ்வனவும், கடுஞ்சொல, பொய்கூறல், பயனில்சொல், கோட்சொல்லுதலென வாக்கானிகழ்வனவும், களவு, கொல்லுதல், வீணசெய்கை யெனக் காயத்தானிகழ்வனவுமாய் ஆகப்பஞ்சகந்தவிரிவு பதினெட்டு.

‡ உருவமாவது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவெனப் பூதவுருநான்காயும் ; வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென உபாதாயவரு நான்காயு மிருவகைப்படும். அருவமாவது புலன்கள பொறிவழியோடி யறிய வதனைக்கண்டது சித்தவருவெனறும், அவ்வனங்களை பொருளை நன்றென்றுந் தீதென்றுங் காண்டல் கன்மவருவென்று மிருவிதமாம், வீடாவது இராகாதி குணங்கள் பொன்றகெட்டு முத்தியின்ப மடைவாது சேட்டைகெட முத்தியடையு மென்றது குற்றவீடென்றும், பஞ்சகந்தங்களுஞ் சந்தானத்துப் பொன்றக் கெட்டடைவது கந்தவீடென்று மிருவகைப்படும், வழக்கென்பது உள்வழக்கில்வழக்கென் றிருவகைப்பட்டுத் தொகையுண்மை வழக்கு தொகையின்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியின்மைவழக்கு, மிகுத்துரையுண்மைவழக்கு, மிகுத்துரையின்மைவழக்கென வாறும்.

மின்றிச் சத்திருப மென்கிற காரணரூபத்தினுல்லது மின்றி யிருப்பதொரு பதார்த்தமுண்டாகி லசத்தாயுள்ள காரணத்தை யுபாதானமாக்கொண்டு காரியரூபமாகிற பிரபஞ்சமுண்டாம. உவர்ப்பூமியில் வித்துண்டாயிருந்ததாயினு மதனிடத்தங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமின்மையினில்லை, பசுவின்கொம்பி லங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமுணலமயிற காரியமாகிய நாணலவ்விடத்துண்டாம். என்போலெனின்: பூமியிற் படத்திற்குங் கடத்திற்குங் காரணமான தந்துவு மிருத்துவு முண்டாயிருக்கவுந் தானே படமுங் கடமுமாகாமல் முறையே தந்துவாயனுலுங் குலாலனுலு முண்டாகப்படுமாறு உபாதான காரணமாயையினின்றும் பிரபஞ்சம் பதியாலுண்டாம்.

மாத்திமிகன் மதம்.

ஒரு காரணத்தினின்றும் பிரபஞ்சகாரியந் தோன்றுமிடத்துத் தானேதோன்றித் தானேயழியும்.

மறுப்பு.

என்று முள்ள பதார்த்தத்திலுக்கு நாசமில்லை, நாசத்தையடையின் மீளவு முண்டாகாது.

சாரணன் மதம்.

காரிய மழிந்துபோம, காரணமழியாமற்கிடக்கும்.

மறுப்பு.

காரண முளபொருளாகக் காரியமு மதன்கண் சூக்கும ரூபமாயுள்ளதாயப் பின்னர் தூலரூபமாய் விளங்கித் தோன்றும். இவையொரு பதியாலாம்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

தேகங்களின தோற்றமுநாசமுங் கண்டோமன்றி யுலகிற்குத்தோற்றநாசங் கண்டோமில்லை.

மறுப்பு.

பிரபஞ்சமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாதியாயிருக்கும். பஞ்சபூத பரிணமமாகிய தேகாதிகளொன்றிலே யொன்று தோன்றி யழிகையாற பிரபஞ்சத்திலுக் கழிவுண்டாமெனத் தேகாதிகளே யறிவிக்கும்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

பிரபஞ்சத்தி லொருதேசமழிய வொருதேசமழியாமனிற்கு முற்றுமழியக் கண்டதில்லை.

மறுப்பு.

பூமியிற சொரியும் விதைகள் கார்காலத்தில் முற்றுந்தோன்றி வேனிற்காலத்தில் முற்றுமழியு மதுபோற சிருட்டிகாலத்திற் பிரபஞ்சமுற்றுந் தோன்றிச் சங்காரகாலத்தில முற்றுமழிந்து காலத்தான மாறும.

காலவாதி மதம்.

காலமே பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கித் திதித்துச் சங்காரத்தைச் செய்யும் பின் னித்தியமாவிருக்குமாகலின் காலமே பதி.

மறுப்பு.

காலஞ் சடமாகையினுற் பிரபஞ்ச காரியங்களை யுண்டாக்கவதற்கோர் பிரஞ்ஞையில்லை. நிமித்த காரணனுகிய பதியினேவலாற்காலந் துணைக்காரணமேயாம்.

தார்க்கிகர்.*

அணுப்பரிணமமான பிரபஞ்ச மழிந்தபின்னரும் பரமாணுக்களாய்ச் சூக்குமத்தினின்றுங் கன்மங்களுக் கேற்க வொவ்வொரு காலங்களிற் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றி நின்று மவ்வொரு காலங்களிலழியாநிற்கும்.

மறுப்பு.

கன்மமும் பரமாணுவுஞ் சடமாகலின் விதியையறிந்து பிரபஞ்சகாரியத்தைத் தாமாகத் தோற்றுவியாது, அன்றியும் பரமாணுககள் சங்காரகாலத்துச் சேரவழியும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

காரணமான பரமாணுக்கள் பிரளயகாலத்து நாசமடையிற காரியப்பிரபஞ்ச முண்டாவதற் கேதுவில்லை.

மறுப்பு.

காரணமாகிய மாயை நித்தியமாகலிற் காரியமாகிய பிரபஞ்ச முண்டாகக்காணலாம.

நியாயவைசேடிகன் மதம.

பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் மாயையன்று பரமாணுவேயாம்.

மறுப்பு.

காரியமாகிய வுருவமும் ஏகதேசமும் பரமாணுவிற் காண்டலா லிவை யல்லாதமாயையே காரணமாம்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

பரமாணுக்களைக் காரியமென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை.

மறுப்பு.

காரியவுருவமான வெல்லா மண்குட முதலியபோல வழியுமென்னு மேதுவினுற் பரமாணுக்க ளவயவத்தாகக் காணப்படுகையால் பிரளயகாலத்து நாசமாம். தனக்கொருகாரணமின்றியவயவப்படாத மாயையே பிரபஞ்ச காரியங்களையுண்டாக்கும். எனபோல வெனிற் சூக்கும வுருவமாகிய வித்தினின்றுந் தூலமாகிய சாகோபசாகைகள் பத்திரபுட்பங்கள் அதிரிசியமாகவுந் திரிசியமாகவுங் காணப்படுதல் அணுக்களிடத்துக் காணப்பெறுது திரிசியமொன்றே காணப்படுகையா லணுவிலுண்டாகா, சத்திருபமாய் முன் சூக்குமத்திருந்த பிரபஞ்சம் வியத்திருபமாய் மீண்டுஞ் சத்திருபமாய் மாயையிற்றோன்றி யொடுங்கும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

மரங்களினின்று முதிர்ந்த விலைகள் மீண்டு மரங்களிலேயே சென்றொடுங்குமேல் மாயையிற பிரபஞ்சம் வருவது மொடுங்குவதாகும்.

மறுப்பு.

காரியரூபமானவையெல்லாஞ் சூக்கும ரூபமாகக் காரணத்தினின்று மீளவுண்டாம, மரங்களினுதிர்ந்த விலைகள் சத்திரூப காரணமாய மரத்திற்றனே *நிலைபே றுடைமையிற்றும் காரியப்பட்ட மரங்களுக்குக் காரணமாக விருக்கிற பிருதிவியிலொடுங்கித் தாமீளத் தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களாகிய கன்மங்காலமுதலிய கூடியவழி யனந்த பத்திரசத்திரூபமாகிய மரத்தில் வேறு வேறிலையாகத் தோன்றும், அன்றி

* இவ்வணுகாரண வாதஞ் சௌத்திராந்திகர், வைபாடிகர் ஆசிவகர் முதலியவர்க்கு மொக்குமேனுந் [illegible] தார்க்கிகர்மேல்வைத்துக் கூறியது.

யும் கடலின்கண் வாயுவினாற்றோன்றும் அலை திரை குமிழி முதலியன மீண்டு மக்கடலினிடத்தே லயித்தவருவதுபோல முதல்வன் சத்தியால் மாயையினின்றுந் தோன்றி லயித்தலவருதலே யுண்மை.

பிரபாகரன்வினா.

மாயையிற் றோன்றுமெனற் பிரபஞ்ச மாதியோ? அனாதியோ?

விடை.

காலத்திரயத்துமுள்ள மாயையின் காரியங்கள் சத்திரூபத்தினாலும் வியத்தி ரூபத்தினாலும் நிலைபெறுதலிற் சத்திரூபந் திரிந்து வியத்தி ரூபமாக வருதலாற் பிரவாகவனாதி, சடமாகிய மாயை முதல்வனாற் சத்திரூபம் வியத்திரூபமாக வொருகாலத்திற் காரியப்படுகையா லாதியாம்.

நிரீச்சுரசாங்கியன் மதம்.

உலகந் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையி னொடுங்குதலன்றி நிமித்தகாரண னொருவனுளனென்று மவன்மாட்டொடுங்குமென்று கூறுதலடாது, யாதுயாதனொடுங்குமஃததனி னுற்பத்தியாமெனு மவிநாபாவத்தால் மாயையி னொடுங்கிய வுலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும்.

மறுப்பு.

மாயையு முளையும் வித்துமண் சாரம்போலு மாகலின் வித்துக்காதாரமாகிய நிலங்குளிர்ந்தவழி யதனுள்ளே வித்து ள்ளதாக வதனின்று மங்குரந் தோன்றியவாறுபோல மாயை தனக்காதாரமாய நின்று தோற்றுவிக்கு முதல்வனது சத்தியின் கணுள்ளதாய நிற்றலால் அச்சத்தி சங்கற்பித்தவழி யவரவர் வினைக்கீடாக வவ்வக்காரியங்களை யவ்வவ்வியல்பிற் பிறழாமற் பயக்குஞ் சத்திப்பாடுடைத்தாம். அலதுழியுடைத்தன்று, நிலங்குளிர்ந்தவழி யதனகங்கிடந்தனவித்து முளையைத் தோற்றுதவாறுபோலும் ஆகலின் மாயையி னொடுங்கித் தோன்றிய வுலகு மதற்காதாரமாய் நின்ற முதல்வன் சத்தியினொடுங்கித் தோன்றியதேயாம்.

நிரீசுரசாங்கியன் வினா.

முதல்வன் பிரபஞ்சகாரியத்தை யுண்டாக்குமிடத்து தானே யுண்டாக்குவானோ? ஒருகாரணத்தினுண்டாக்குவானோ?

விடை

பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துமிடத்து முதல்வன் காரணத்தினின்றுங் காரியங்களை யுண்டாக்குவன. அக்காரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரண மென மூவகைப்படும், ஒருகுடத்திற்கு மண் முதற்காரணம், திரிகை துணைக்காரணம், குலால னிமித்தகாரணம் அதுபோற் பிரபஞ்சத்திற்கு மாயை முதற்காரணம், சத்தி துணைக்காரணம், முதல்வ னிமித்தகாரணம்.

பாஸ்கரியன் மதம்.

அருவத்தி னுருவம் வாராது, அவிகாரத்தில் விகாரம் வாராது ஆகலின் மாயையிற் பிரபஞ்சம் வராது.

மறுப்பு.

அருவமான வாகாயத்தில் வாயுமுதலிய பேதங்களும், மேகங்களும், மின்னல்களும், இடிகளுந் தோன்றுமாறுபோற் றோன்றும்.

புத்தன்வினா.

மாயையினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாம் வகை யெவ்வாறு?

விடை.

பூமியின்கண் மண்ணின் விகாரமாகிய கடாதி காரியங்கள் *குலாலனாலுண்டாக்கப்படுமாறுபோல தான் கருதிய சத்தியினுண்டாய காரியமெல்லாந் தத்தங்காரணங்களிலே யுதிப்பிப்பன்.

புத்தன்வினா.

அருவமாய பதியொருதொழிலை யெவ்வாறியற்றுவன்?

விடை.

அமூர்த்தமாய் அப்பிரத்தியட்சமாய் நிராதாரமாய் நிற்குங்காலமானது தானதுவிக்க சகல பிரபஞ்சங்களையுந் தோற்றுவித்து நிற்பித்துப்போக்குவிக்குமாறுபோல பதியியற்றுவன.

ஆசீவகன் வினா.

நிர்விகாரியாய பதிமுத்தொழிலைப் புரியுமிடத்தவனுக்கவை பாரமாகாதோ?

விடை

யாதாமொருவன் கற்கப்பட்ட வேதாகமங்களின் சத்தமத்தமாகிய விரண்டுங் கற்றவனறிவிலேயிருந்து வருத்தமற வவனிடத்திற்றோன்றி யாங்கு முறைமைபோலவும், சாக்கிர முதலியவவத்தை, கனாந்து மானமாவினிடத்துப் பிரயாசமற வொடுங்கித்தோன்று முறைமைபோலவு முதல்வனிதற்ப் பாரமின்றித்தோன்றும்.

புத்தன்வினா

சங்காரகாலத்துப் பதியினிடத்தொடுங்கின வான்மாவீள வுந்தோன்றுவானேன?

விடை.

மலநீங்காததனுமுதலிய சம்பந்தமுறப்படுகையால் புனருற்பத்தியாகவேண்டுவதாயிற்று.

புத்தன்வினா.

ஆன்மாக்களுக்கு மலங்களுக்கு மழிவில்லையாயின் சங்காரகாலத்திற் சங்கரிக்கப்பட்டவை யாவை?

விடை.

ஆன்மாக்களுக் களாதியிலே மறைப்பையுண்டாக்கி மயக்கிக் கொண்டு நிற்கிற ஆணவமலத்தின் சத்திகளை நீக்குகிற மாயையின் காரியமாய முப்பத்தொரு தத்துவங்களுமழியும்.

பாஞ்சராத்திரிவினா.

சிருட்டிக்குப் † பிரமனுந் திதிக்கு விண்டுவுஞ் சங்காரத்திற்கு ருத்திரனுமாக, முக்காலத்துக்கு முத்தொழிற்குஞ் சங்காரகாரதாவே யுளனெனலெவ்வாறு? பிரமவிண்டுக்கள் தங்கள் பலத்தினா னிலைபெறுகிரரா?

விடை.

சிருட்டி திதி நிமித்த முண்டானவ ரிலைபெற்று நிற்கிற்பிரபஞ்சஞ்சங்கரிக்கப்படாது ஆகலினவர்க ளுடசம்மாரப்படுவர்.

---

* முதலவன் பிரயோசக (ஏவுகிற) கர்த்தா, குலாலன் பிரயோச்சிய (ஏவப்படுகிற) கர்த்தா ஆகலிற் பிரதிஞ்ஞாவிரோதமின்று.

† இரணிய கர்ப்பமதத்தையு மறுத்தற்பொருட்டுப் படைப்புக் கடவுளையு முடன்கூறப்பட்டது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சிருட்டி திதிக்கர்த்தர்க ளுபசங்காரப்படின் சிருட்டியாதிகிருத்திய மொழிந்து பிரபஞ்சஞ் சூன்யமாய்விடாதோ?

விடை.

தனக் கீறில்லாத முதல்வன் சிருட்டி திதி கர்த்தர்களையும் பிரபஞ்சத்தினையுஞ் சங்கரித்து நிற்கையாலும், புனருற்பவமுண்டென்று கேட்கப் படுகையாலும், பாரிசேடப் பிரமாணத்தால் அம்முதல்வனே ஆக்கும சிருட்டி யுண்டாக்கித் தூலகிருத்தியங்களைப் பண்ணுவர், ஆசையாற் றடையற்ற இச்சாஞானக்கிரியைகளை யுடைய முதலவனு லான்மாக்களியாருமுற்பத்தியாதி தருமங்களைப்பெறுவர். அல்லதூஉம் சங்காரகாலத்திலேயே யிருவரும் தங்களாற்றலுட னிலைபெற்றிருப்பாரே னுலகஞ் சங்காரப்படுதலில்லையாம். சங்காரக்கடவு ளெனப்படுவோன் சிலவுறைை நீக்கிச் சங்கரிப்பானல்லன். அத்தன்மையனை சங்காரக்கடவுளை வேறு சங்கரிப்பாருமில்லை ஆகலின் முழுதுஞ் சங்கரித்த பின்னரவனொருவனே யெஞ்சி நிற்றலா லொடுங்கிய வுலகங்கட்கு அச்சங்கரனே பெரிய வாதாரவாம், அவனே யொடுங்கிய வுலகத்தை மீளத் தோற்றுவிப்பதற்கும நிறுத்து விப்பதற்கு முரியனும்.

பாஞ்சராத்திரி மதம்.

உலகிற்கு முதற்காரணமாய மூலப்பகுதி வாசுதேவ னுருவாகலா னுலகமவனமாட் டொடுங்குமென்னமில யமைவுடைத்து, முதற்காரணத்தின் வேறாய் நின்ற நிமித்தகாரணமெனக்கொண்ட சங்காரக கருத்தாவின்மாட்டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாது.

மறுப்பு.

அங்ஙனங் கொள்ளின் மூலப்பகுதிக்கு மேலுளதாய புவனங்க ளதனால் வியாபிக்கப்படாமையிற் கீழுள்ள வேகதேசமாத்திரையே யாண்டொடுங்குவதன்றி மாயாக் காரியமதொகுதி முழுவது மாண்டொடுங்காது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தாற திதித்தஞ் சங்கரித்தும வருகிற கிருத்தியங்கள் மூன்று முதல்வனுக்கனுதியே யுண்டாயிருக்கின் ஆன்மாக்களைப்போல வவனும் விகாரமடையானோ?

விடை.

ஆதித்தன் சந்நிதியிற் றாமரையானதலரும, சூரிய காந்தக்கல்லக்கினியை யுமிழும், சலஞ்சுவரும் இவையாதித்தனாற் செய்யப்பட்டு மவனுக்கு விகார மில்லாததுபோல முதல்வன் விகாரமற்று நிற்பன்.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சூரியன் சங்கற்ப மில்லாமற் றானே யுலக சேட்டை நடப்பதுபோலச் சிவசங்கற்ப மில்லாமற்றானே பஞ்சகிருத்திய நடக்குமெனின் முதல்வனுக்குச் சர்வஞத்துவ பங்கம் வாராதோ?

மறுப்பு.

பிரயத்தின மில்லாமலு மாயாச மில்லாமலுஞ் சங்கற்பசகிதமரசன் சந்நிதான மாத்திரத்து ஆஞ்ஞாசக்கர மந்திரியாதிகளிடத்திலடக்கின்றாற்போல முதல்வன் சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் பஞ்சகிருத்திய நடக்கும்.

அனேகேசுரவாதி மதம்.

தேர்முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக்காண்டலி னவற்றினு மதிக விசித்திரமான வுலகத்திற்கு முதற்கடவுளர் பலருண்டு.

மறுப்பு.

தேர்முதலாயின பலராற் செய்யப்படினு மப்பலரு மொருவனேவல்வழிநின்றே செய்பவராகலானும், வேதத்துட் காரணவாக்கியங்களிற சுட்டுணர்வினாகிய நாராயணன் இரணியகருப்பன் இந்திரன் அக்கினி சூரியன் முதலியோரைக் காரணமென்றது குயவன்போல வவாந்தரகாரணம்பற்றியேயாகலி னவையெல்லா மாகுபெயராற் சங்காரகாரணனாகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்திநிற்கு மாகலானுஞ் செய்துஞ் செய்வித்து மெல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கு முதற்கடவுள் சங்காரகர்த்தா வொருவனேயாம்.

புத்தன் வினா.

சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களை யென்ன பயன் கருதி பதி செய்கின்றனன்?

விடை.

பதியினுடைய * திருவிளையாட்டென்று சொல்லலாம்.

புத்தன்வினா.

திருவிளையாட்டெனின் பதி பாலரைப்போற் பயனற்ற காரியஞ் செயபவனுகானோ?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு நிலைபெற்ற போக மோட்சங்களைக் கொடுப்பதற்கும், அனுதியே சகசமாயிருக்கிற மலங்களைப் போக்குதற்கும் காரணமாகச செய்தானென்றும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டென்றுஞ் சொல்லலாம்.

புத்தன் வினா.

பதி யனுக்கிரகமுடையரேல் சங்கரிப்பானேன்?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை நுகர்ச்சியாலுற்ற விளைப்பையொழிதற்பொருட்டுக காரியங்களை முதற்காரணத்தில் மறைத்துத் தேகங்களைப் பிரித்து அறிவு இச்சை தொழில்களை மறைத்தலாம்.

புத்தன் வினா.

அவ்வாறிளைப்பாற்றிவிடாம லான்மாக்கள் துக்கத்தினையனுபவிக்க மீளவுஞ் சிருட்டிப்பானேன்?

விடை.

மலநீக்குகைக்குக் காரணமாக ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துக் கன்மத்தைத் தொலைப்பித்தல் அதாவது முதற்காரணத்திலிருந்து காரியத்தை வெளிப்படுத்தலுந் தேகங்களைககூட்டி மறைத்திருந்த அறிவு இச்சை தொழில்களை வெளிப்படுத்தலுமாம.

அஷ்டாவதானம்

பூவை–கலியாணசுந்தரமுதலியார்.

(தொடரும்)

* பந்தப்பாரஞ் சுமக்குஞ் சாதகனுக்கு ஜீவஸபாரஞ் சுமத்தல் விளையாட்டென்பதுபோலும்.

பிராணலயம்.

(204-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சிலசமயங்களில் பாயுங் கிரணங்களற்று வட்டமாய்த்திரண்ட வெண்ணிறச் சோதிவடிவங்கள் தோற்றுகின்றன. அப்பொழுது, விழியை அசைக்காமற் கொஞ்சநேரங்கூட அவைகளின்மீது கவனமாய்த் தாரணைசெய்வது எளிதன்று. ஆகையால், இப்படிப்பட்ட சோதியில் "சலனதிருஷ்டி" (அசையும் பார்வை) யுடன் தாரணாப்பியாசஞ் செய்யவேண்டுமென்று "மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்"திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: చలదృష్ట్యా వ్యోమభాగవర్తి పురుషస్యదృష్ట్యగ్రే జ్యోతిర్మయూఖా వర్తంతే. இந்தச சோதிப் பகதில் திருஷ்டியை நிலையாய் நிறுத்தலாமென்றும் அதே உபநிஷத்து சொல்லுகின்றது. அஃது அப்படி இருந்த போதிலும், சலனமில்லாமல் தியானஞ் செய்ய முடியுமென்று விளங்கவில்லை. நாதமாகவும் சோதியாகவும் பிராணன் திரியும்பொழுது, அவைஇரண்டும் இல்லாத இடங்களிற் பிராணன் சோஷித்துப்போகின்றது. அவ்வாறு பிராணன் சோஷித்த பாகங்கள் அசைவற்று உயிர்ற்றவைகளைப்போல் தோற்றுகின்றன. அந்தப் பாகங்கள் இருக்கின்றன வென்னும் நினைவுகூட இருப்பதில்லை. இஃது உண்மையென்று வேதஞ் சொல்லுகின்றது:—స్వాత్మన్యేవావస్థితం తురీయరూపపదం, అస్తమితశ్వాసస్య క్రమేణప్రాణస్తథా. జ్వాలామాలపద స్వం దీపజ్యోతిర్ల ఇవానలః, ప్రబుద్ధోపి సుషుప్తః సుషుప్తః ప్రబుద్ధవాన్. పర్యమాలంబ్య కాయాంతే స్తంభితస్తథా. "நான் என்னுடைய சொந்த ஆத்மாவினிடத்துத் துரியமென்னும் நிலையில் எப்பொழுது மிருக்கின்றேன். சுவாலையாய் எரிந்துகொண்டிருந்த தணலில் நெருப்பு தணிந்து இல்லாமற் போவதுபோல, பிராண சக்திகள் (பிராணசக்தியும் அதன் வேற்றுமையினாலுதிக்கும் சோதி முதலியனவும்) லயமாகின்றன. (தனது) ஆத்மாவின்கண் பிரஜ்ஞை பூர்த்தியாய் இருந்தபோதிலும், ஸுஷுப்தி, அல்லது, அயர்ந்த நித்திரையில் பிரஜ்ஞை யற்றிருப்பதுபோல் இருக்கின்றான். நல்ல தூக்கத்திற்போல பிரஜ்ஞை இல்லாதவனாய்த் தோற்றியபோதிலும், பாரமார்த்திக தசையில் (ஆத்மநிலையில்) அவனுக்குப் பிரஜ்ஞை இருக்கின்றது. தேகத்திற்குள் துரியமென்னும் (நான்காவது அவஸ்தை) ஸ்திதியைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்தம்பத்தைப்போல் இருக்கின்றேன்"— 'அமிர்தநாதோபநிஷத்து.'

ஈற்றயல் இருளும் ஒளியும்.

பிராணன் எவ்வாறு லயமாகின்றது? அது மனது, நாதம், சோதி, ஆகிய இவைகளாய்த் திரிவதனாற்றான். ஸமாதிஸ்திதியிலும் பின்வரும் வரியிற் சொல்லிய அநுபவம் உண்டாகின்றது:

సహ ప్రణవపర్యంతం నాడీమార్గేణ నిస్సృతశ్వాసా.

அஃதாவது, "பிரணவம்வரைக்கும், நூல்போன்ற நாடியின் வழியாய்த்திர்க்க (நீண்ட) சுவாஸத்தோடு" என்று அர்த்தம். இதன்படி பார்த்தால், ஸமாதி காலத்தில தீர்க்க சுவாஸம் விடப்படுகின்றது என்று ஆகும். இதனால், பிராணதத்துவத்தில் அசைவு இருக்கின்றதென்றும், பிராணதத்துவத்தின் மூலமாய்த் தேகத்தின் இதர பாகங்களிலும் அசைவு இருக்கின்றதென்றும் தோற்றுகின்றது.

மனது பூர்த்தியாய்ப் பரஞ்சோதியாகத் திரியுமென்று **போக முனிவர்** சொல்லுகின்றார்:

> தெச்சென்ற வெழுத்தடங்கில் ஜோதிகாணும்
> தேகமுமோ விளக்கொளியாம் சிந்தையில்லே.
>
> [காண்டம் 1, பாட்டு 147.]

இதன்படி பார்த்தால், பரஞ்சோதி காண்பது மனதின் தன்மையினாலன்று. இந்த நிலைமையிலும் அசைவு இல்லாததாகத் தெரியவில்லை. 'யோக குண்டலின் யுபநிஷத்' தின் பிரகாரம்

> పరమాత్మని లీనం తత్పరం బ్రహ్మైవజాయతే.
>
> తతస్తమితి గంభీరం న తేజో నతమస్తతం.

"பரமாத்மாவினிடத்து லீனமானபிறகு அவன் பிரம்மமே ஆய்விடுகின்றான். ஆகையால் அவன் இருளுமலலன், ஒளியுமல்லன், தமஸுமல்லன், சோதியுமல்லன்."

அவ்யக்தம்-அக்ஷரம் என்னும் படிக்கு அப்பால், பரமபதமாகிய (முடிவுபொருளாகிய) பரமாத்மாவினிடத்துப்போய்ச் சேருமுன்னர் தமஸும், சோதியும் கலந்த படி யொன்றிருக்கின்றது. ஈற்றயலிற் காணப்பட்ட (கடைசியாய்ப் பரமபதத்தில் லீனமாவதற்கு முன்னாற் காணப்பட்ட) இருளும் ஒளியுமா